

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ

Στην Αθήνα σήμερα, 18 Σεπτεμβρίου 2002 και ώρα 10.00 συνήλθε στην Αίθουσα συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η «Βουλή των Εφήβων» σε ολομέλεια, για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Προέδρου της Βουλής κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, αρχίζει η συνεδρίαση της Ολομέλειας της Ζ' Συνόδου της «Βουλής των Εφήβων».

Εδώ βρίσκονται ήδη ο Πρόεδρος του Συνασπισμού κ. Κωνσταντόπουλος και εκπρόσωποι των κομμάτων.

(Χειροκροτήματα)

Ο κ. Καραμανλής, Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, είναι στο εξωτερικό.

Επίσης, η κα Παπαρήγα, Γενική Γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος, βρίσκεται εκτός Αθηνών.

Πριν προχωρήσει η συνεδρίασή μας, θα διακόψουμε για δυο λεπτά για την προσέλευση του Πρωθυπουργού και του Προέδρου της Δημοκρατίας, τον οποίο θα υποδεχθώ στην είσοδο του Κοινοβουλίου. Κατόπιν θα συνεχίσουμε κανονικά τη συνεδρίασή μας.

(ΔΙΑΚΟΠΗ)

(Κατά τη διάρκεια της διακοπής εισέρχεται στην Αίθουσα ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης κ. Κωνσταντίνος Σημίτης.

Όρθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν.

Επίσης, εισέρχεται στην Αίθουσα ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνος Στεφανόπουλος, συνοδευόμενος από τον Πρόεδρο της Βουλής, κ. Απόστολο Κακλαμάνη.

Όρθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν)

(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Συζήτηση και ψηφοφορία επί της αρχής, των προτάσεων και του συνόλου της σύνθεσης κειμένων των μαθητών της Α' και της Β' τάξης των Ενιαίων Λυκείων, των Τεχνικών Επαγγελματικών Εκπαιδευτηρίων (ΤΕΕ) και των Τεχνικών Επαγγελματικών Εκπαιδευτηρίων (ΤΕΕ) μαθητείας Α' κύκλου του Ο.Α.Ε.Δ. από την Ελλάδα και τον Απόδημο Ελληνισμό και των μαθη-

τών της Β' τάξης των Λυκείων και των Τεχνικών Σχολών από την Κύπρο, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων».

Σύμφωνα με το πρόγραμμα, το οποίο έχετε υπόψη σας, θα μιλήσουν πρώτα οι εισηγητές των έξι επιτροπών και στη συνέχεια θα μιλήσουν με αλφαβητική σειρά οι Έφηβοι Βουλευτές που κληρώθηκαν από κάθε επιτροπή για να μιλήσουν, καθώς επίσης εκείνοι που κληρώθηκαν στη χωριστή διαδικασία που έγινε για τους Έφηβους Βουλευτές της Κύπρου και του Απόδημου Ελληνισμού.

Ο χρόνος ομιλίας των εισηγητών είναι οκτώ λεπτά και των λοιπών Εφήβων Βουλευτών είναι τέσσερα λεπτά.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής του Νομού Πιερίας, Αντιγόνη Σαφέτη, εισηγήτρια της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων.

(Χειροκροτήματα)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΣΑΦΕΤΗ (Νομός Πιερίας - Ενιαίο Λύκειο Κονταριώτισσας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρωθυπουργέ, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κυρίες και κύριοι Υπουργοί, Αρχηγοί των Κομμάτων, αγαπημένε μας κύριε Σαμαράκη, φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι.

Ένας ιδιαίτερα μεγάλος αριθμός Εφήβων με τόλμη και ωριμότητα σκέψης διατυπώνει τις απόψεις του για ζητήματα και θέματα που αφορούν αρμοδιότητες Υπουργείων Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και Πολιτισμού.

Μαθητές από όλη την Ελλάδα, την ομογένεια, αλλά και την Κύπρο μέσα από τις εμπειρίες τους και τα ενδιαφέροντά τους αναφέρονται σε θέματα που τους αφορούν, όπως το εκπαιδευτικό σύστημα και οι ελλείψεις του, ο αθλητισμός και η κρίση που περνά στη σημερινή εποχή, οι Ολυμπιακοί Αγώνες και οι σημασίες τους για την Ελλάδα.

Αρκετοί νέοι αναφέρθηκαν επίσης, σε θέματα που αφορούν τη θρησκεία, τον πολιτισμό, την παράδοση, τον επαγγελματικό προσανατολισμό, ιδίως έτσι όπως αναπτύσσεται στο σχολείο, τη γλώσσα σε σχέση, κυρίως, με το τι τείνει να την υποβαθμίσει.

Λιγότεροι σε αριθμό έφηβοι ασχολήθηκαν ιδιαίτερα δια-

τυπώνοντας απόψεις σε θέματα σχετικά με την αξιολόγηση και την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, τα σχολικά βιβλία, τη σχολική ζωή γενικότερα.

Ένας αριθμός νέων διατύπωσε κρίση σε σχέση με το θεσμό αυτό της Βουλής των Εφήβων, προσπαθώντας να βρει τρόπους που θα συνδράμουν στην αναβάθμιση και την επέκτασή του.

Συνοψίζω, έτσι, προβληματισμούς και θέσεις σε θέματα εννοτήτων της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων: Στον τομέα της παιδείας, εντάχθηκαν από τους μαθητές ζητήματα πολιτιστικής κληρονομιάς, πολιτιστικής ανάπτυξης και τέχνης, ζητήματα που αφορούν την ελληνική παράδοση, τη γλώσσα, καθώς επίσης την εκπαίδευση ελληνοπαίδων του εξωτερικού και την εκπαίδευση μειονοτήτων.

Οι μαθητές, αντλώντας από τις εμπειρίες και τα άμεσα ενδιαφέροντά τους, εντόπισαν μία γενική κρίση στον ανθρωπινό πολιτισμό. Διαπίστωσαν μία γενική αδιαφορία για την ιστορία μας, χαλάρωση της εθνικής συνείδησης, αδιαφορία πνευματικών και εκπαιδευτικών ανθρώπων για την επαρκή στήριξη της πολιτιστικής κληρονομιάς.

Επίσης, οι μαθητές διαπίστωσαν παραμέληση της λαϊκής τέχνης και πλήρη αδιαφορία γι' αυτήν από τους νέους. Ως μαθητές, ζητούμε το μαζικό αγώνα όλων μας, όσον αφορά στην επιστροφή των γλυπτών του Παρθενώνα. Ζητούμε, επίσης, την καλλιέργεια της τέχνης στα σχολεία, τη δημιουργία πνευματικών κέντρων και στην επαρχία Γενικώς, ζητούμε τη δραστηκή παρέμβαση των πνευματικών ανθρώπων, οι οποίοι φέρουν και μεγάλη ευθύνη.

Αρκετοί υπογράμμισαν την απομάκρυνσή μας από την παράδοση, εξαιτίας της ξενομανίας, της διεθνοποίησης και της αστυφιλίας. Έτσι, προτείνεται η διδασκαλία των παραδοσιακών χορών στα σχολεία και η συμμετοχή σε συλλόγους που έχουν ως στόχο τη διατήρηση και προβολή των παραδόσεών μας.

Το σχολείο, η πολιτεία και άλλοι φορείς πολιτισμού πρέπει να εντείνουν τις προσπάθειές τους για την προώθηση της γνώσης και την καλλιέργεια της αγάπης για τον πολιτισμό μας.

Το βασικό μέσο επικοινωνίας, η γλώσσα, απειλείται από την παγκοσμιοποίηση, την υποβαθμισμένη γλώσσα του ηλεκτρονικού υπολογιστή και του διαδικτύου, όπως επίσης και από την ολοένα αυξανόμενη υιοθέτηση ξένων λέξεων, με στόχο τη συρρίκνωση της επίδρασης της εκμάθησης ξένων γλωσσών σε βάρος της μητρικής.

Προτείνεται η σωστή και συστηματική διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας, ο αποκλεισμός της χρήσης της αγγλικής γλώσσας ως δεύτερης επίσημης.

Τέλος, καλό θα ήταν και η συστηματική άσκηση των μαθητών και στον προφορικό λόγο, όπως άλλωστε φιλοδοξεί και το εκπαιδευτικό μας σύστημα.

Είναι κοινή διαπίστωση ότι η σημασία και ο χαρακτήρας στην παιδεία στη σημερινή εποχή έχει αλλοτριωθεί. Έτσι όπως

είναι διαμορφωμένο σήμερα το εκπαιδευτικό σύστημα, δημιουργεί ανθρώπους ανελεύθερους και συμφεροντολόγους. Αδιαμφισβήτητα, όλοι συμφωνούν στο ότι είναι αναχρονιστικό, αγχωτικό, ανιαρό, διότι δημιουργεί ανθρώπους με πρακτικά μυαλά, δεν προωθεί το δημοκρατικό διάλογο, αποστασιοποιεί το διδάσκοντα από το διδασκόμενο, παρέχει γνώσεις στείρες και εμπορεύσιμες, ενδιαφέρεται μονάχα για την παροχή μάθησης αφήνοντας την ουσιαστική παιδεία απ' έξω.

Παράλληλα, το εκπαιδευτικό σύστημα οδηγεί στην αποστήθιση, στη βαθμοθηρία, στην παραπαιδεία, αφήνοντας κάθε φορά τους μαθητές να κάνουν ό,τι θέλουν εκείνοι, όσον αφορά στην επιλογή των μαθημάτων που θα διαβάσουν ή –καλύτερα– που τους συμφέρει να διαβάσουν.

Σε γενικές γραμμές, το εκπαιδευτικό σύστημα είναι ξεκομμένο από την κοινωνική πραγματικότητα. Επομένως, για όλους τους παραπάνω λόγους είναι αναγκαίο να βρεθούν λύσεις που θα συνδράμουν στην αναβάθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος.

Οι μαθητές προτείνουν πολλές αλλαγές: Να διαχωριστεί ο βαθμός του λυκείου από την εισαγωγή στα ΑΕΙ και στα ΤΕΙ και να αυξηθούν οι δαπάνες για την παιδεία. Ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε στην ανάγκη οικονομικής ενίσχυσης των ελληνικών σχολείων του εξωτερικού.

Προτάθηκε, επίσης, να γίνονται περισσότερες εκπαιδευτικές επισκέψεις σε χώρους πολιτισμού και να ξαναγραφούν τα βιβλία της ιστορίας όλων των τάξεων τόσο του Γυμνασίου όσο και του Λυκείου.

Παράλληλα, επισημάνθηκε έντονα η κρίση που περνάει ο αθλητισμός στην πατρίδα μας. Οι λόγοι, βέβαια, είναι γνωστοί σε όλους μας: Εμπορευματοποίηση, παραγοντισμός, βία μέσα και έξω από τα γήπεδα, χρήση αναβολικών, ανταγωνισμός και όχι άμιλλα.

Επομένως, με λύπη διαπιστώνεται από αρκετούς μαθητές η υποβάθμιση του αθλητισμού στα σχολεία και η έλλειψη –κυρίως στην επαρχία– αθλητικών εγκαταστάσεων. Έτσι, καταλήγουμε στο ότι ο αθλητισμός πρέπει να καλλιεργηθεί μέσα στα σχολεία.

Πολλοί προβληματισμοί τέθηκαν και στο θέμα της θρησκείας και του κλήρου. Οι μαθητές διαμαρτύρονται για τη σύγχυση μεταξύ του ρόλου που διαδραματίζει η εκκλησία μ' αυτόν του κράτους. Ο ρόλος της εκκλησίας πρέπει να διαχωριστεί απ' αυτόν του κράτους, ώστε η εκκλησία να μην αναμειγνύεται στην πολιτική ούτε να κομματικοποιείται. Επίσης, προς βοήθεια των οικονομικά αδυνάτων μπορεί η εκκλησία να δωρίσει τα ακίνητά της.

Πολλοί Έφηβοι Βουλευτές καταγγέλλουν ότι η συγκεκριμένη δομή του εκπαιδευτικού συστήματος δεν τους αφήνει περιθώρια χαλάρωσης και δημιουργικής αξιοποίησης του ανύπαρκτου ελεύθερου χρόνου τους.

Η σωστή επιλογή επαγγέλματος είναι συνάρτηση και της πληροφόρησης που έχει ένας νέος για τα διάφορα επαγγέλ-

ματα. Δυστυχώς, όμως, ο επαγγελματικός προσανατολισμός στη χώρα μας είναι ανύπαρκτος και το μάθημα του Σχολικού Επαγγελματικού Προσανατολισμού στα σχολεία είναι υποβαθμισμένο.

Όπως γίνεται, δεν προσφέρει τίποτα. Το αποτέλεσμα είναι ο εγκλωβισμός των παιδιών σε ήδη κορεσμένα επαγγέλματα, με φυσικό και τραγικό επακόλουθο την ανεργία.

Οι μαθητές ζητούν την αναβάθμιση του μαθήματος του σχολικού επαγγελματικού προσανατολισμού και τη διδασκαλία του από εξειδικευμένους καθηγητές, ώστε να υπάρχει άρτια πληροφόρηση. Επίσης, η συστηματική ενημέρωση σχετικά με τα επαγγέλματα στις τάξεις του Λυκείου θα βοηθήσει τους μαθητές στην επιλογή επαγγέλματος.

Όχι λίγοι μαθητές της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων ασχολήθηκαν με το θέμα της αξιολόγησης και επιμόρφωσης των καθηγητών. Κανείς μας δεν αμφιβάλλει ότι το έργο του εκπαιδευτικού, ιδίως στη σύγχρονη κοινωνία, έτσι όπως είναι διαμορφωμένη, δεν είναι εύκολο. Η επαγγελματική συγκρότηση, η επιστημονική και παιδαγωγική, η ανανέωση των γνώσεων και η ευσυνειδησία είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για την αποτελεσματική άσκησή του. Παρόλο που υπάρχουν πολλοί καθηγητές που είναι καλοί παιδαγωγοί και κάνουν ευσυνείδητα τη δουλειά τους, υπάρχει και ένας αριθμός καθηγητών που δεν έχουν τα προσόντα, δεν ενδιαφέρονται, δεν έχουν μεταδοτικότητα, είναι αυταρχικοί, ενώ αρκετοί λόγω της ηλικίας τους δεν δείχνουν τον απαραίτητο ζήλο και την αγάπη για το λειτούργημά τους.

Τραγικό δε είναι ότι το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι τα φροντιστήρια και τα ιδιαίτερα μαθήματα. Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να αφήσουμε άλλο αυτή την κατάσταση να συνεχιστεί έτσι. Κάτι πρέπει οπωσδήποτε να γίνει.

Έτσι, προτείνονται τα κάτωθι: Να γίνεται αξιολόγηση του έργου των εκπαιδευτικών, να επιμορφώνονται σε τακτά χρονικά διαστήματα. Οι καθηγητές πρέπει να είναι καταρτισμένοι παιδαγωγικά, να έχουν κατανόηση και να μη προσβάλλουν τους μαθητές. Έτσι, η κατάσταση ίσως βελτιωθεί.

Στη σημερινή εποχή το κόστος των βιβλίων είναι υψηλό. (Στο σημείο αυτό χτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της Εφίβου Βουλευτού)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Θα πρέπει να συντομεύσεις για να σεβαστούμε το χρόνο των άλλων ομιλητών.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΣΑΦΕΤΗ (Νομός Πιερίας-Ενιαίο Λύκειο Κονταριώτισσας): Ολοκληρώνω.

Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, ο μέσος Έλληνας φορολογούμενος πολίτης να μην έχει την οικονομική δυνατότητα να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις των καιρών, που θέλουν το μαθητή να αποκτή σφαιρική και ανθρωπιστική μόρφωση, μέσα από την αγορά αναρίθμητων βιβλίων.

Τέλος, αρκετοί μαθητές δεν παρέλειψαν να αναφερθούν και στο θεσμό της «Βουλής των Εφήβων», εκφράζοντας τις ευχαριστίες τους για τη δυνατότητα που τους παρέχεται στο

να εκφράσουν τις κρίσεις τους σε θέματα που τους αφορούν, είτε άμεσα, είτε έμμεσα. Έτσι, στην προσπάθειά τους να προτείνουν τρόπους επέκτασης και αναβάθμισης αυτού του θεσμού πρότειναν τη μη κλήρωση των ομιλητών, αλλά την εκλογή τους με ψηφοφορία, ενώ το πιο σημαντικό και αυτονόητο ίσως θα ήταν η εφαρμογή των προτάσεων σε πράξεις.

Οι νέοι άνθρωποι στη σημερινή εποχή αποκτούν γνώσεις ξερές, αποπνευματωποιημένες και στείρες, γνώσεις χωρίς βάθος και περιεχόμενο, γνώσεις χωρίς την αληθινή ουσία της ζωής. Αποτέλεσμα είναι η κατασκευή ανθρώπων ανελεύθερων, ανθρώπων χωρίς ήθος και προσωπικότητα.

Έτσι, λοιπόν, είναι ευκαιρία, όλα αυτά τα προβλήματα που αφορούν την παιδεία να τεθούν, επιτέλους, επί τάπητος, ώστε να βρεθούν λύσεις που να συνδράμουν στην αναβάθμισή της. Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η εισηγήτρια της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, Έφηβος Βουλευτής της Β' Περιφέρειας Αθήνας Μαρκέλα-Ιώ Παπαδούλη.

(Χειροκροτήματα)

Παρακαλώ πολύ όλους τους ομιλητές να τηρούν το χρόνο που σύμφωνα με τον Κανονισμό έχουν για να μιλήσουν, για να προχωρήσουμε στα καθορισμένα όρια χρόνου.

Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΜΑΡΚΕΛΑ-ΙΩ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ (Β' Αθήνας-Ενιαίο Λύκειο Αρσακείου Ψυχικού): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αγαπητέ κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Πρωθυπουργέ, κύριοι Υπουργοί, αγαπητέ μας κύριε Σαμαράκη, συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, πριν καν το καταλάβουμε η συνεδρίαση αυτή θα έχει τελειώσει και ο καθένας θα πάρει το δρόμο για τον τόπο κατοικίας του.

Ζήσαμε όλοι μαζί πέντε υπέροχες μέρες, πέντε μέρες γεμάτες συνεδριάσεις, ξεναγήσεις, εισηγήσεις, αποφάσεις, αλλά και διασκέδαση. Γνωρίσαμε ο ένας τον άλλο, μάθαμε να συμφωνούμε, αλλά και να διαφωνούμε. Λίγη από τη δόξα, αλλά και τις ευθύνες των πραγματικών Βουλευτών ήλθαν σε μας.

Προτού, όμως, όλα αυτά γίνουν απρόσωπες και άψυχες φράσεις στα Πρακτικά της Ζ' Συνόδου, θα ήθελα να ευχαριστήσω εκ μέρους της Β' Επιτροπής, όλους εκείνους που πίστεψαν σε μας και έκαναν αυτό που ζούμε σήμερα πραγματικότητα.

Ως εισηγήτρια της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων θα προσπαθήσω να σας δώσω μία εικόνα αυτών που διαδραματίστηκαν στις συνεδριάσεις.

Μέσα απ' αυτή μου την παρουσίαση, φιλοδοξώ να σας μεταφέρω για λίγο εκεί, ανάμεσά μας. Και ποιος ξέρει; Ίσως τότε να ζήσετε κι εσείς τις ίδιες συγκινήσεις, βλέποντάς τες από τα δικά μας μάτια.

Θα ξεκινήσω θίγοντας ένα θέμα για το οποίο πολλά έχουν ειπωθεί, μα λίγα έχουν γίνει. Η επίλυσή του μάλιστα έχει γί-

νει και πάγια έκφραση στον προφορικό μας λόγο: «Μα, καλά το Κυπριακό λύνουμε;»

Ακριβώς, φίλοι μου, εδώ και 28 ολόκληρα χρόνια το 37% του νησιού ασφυκτιά υπό την τουρκική κατοχή. Οι συνάδελφοι από το βασανισμένο νησί μας μίλησαν με λόγια γεμάτα πόνο για σπίτια προγόνων που ποτέ δεν είδαν, για φίλους από την άλλη πλευρά που ίσως υπό άλλες συνθήκες να μεγάλωναν μαζί τους και για τη θλίψη που ριζώνει μέσα τους κάθε φορά που κοιτούν πέρα από την πράσινη γραμμή. Είναι καιρός να σταματήσουν όλα αυτά και να βρεθεί επιτέλους μία λύση στο Κυπριακό πρόβλημα. Πώς θα γίνει αυτό;

Εμείς αποφασίσαμε και προτείνουμε τα εξής: Πρώτον, ευαισθητοποίηση των νεολαίων Ελλάδας και Κύπρου για την επίλυση του προβλήματος. Δεύτερον, τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης να αναλάβουν την ενημέρωση όλου του κόσμου και ιδιαίτερα της νεολαίας για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Κύπρος. Τρίτον, δυνατότητα γνωστοποίησης των αποφάσεων και προτάσεων της «Βουλής των Εφήβων» στον πολιτικό κόσμο, αλλά και στο λαό του νησιού. Επίσης, την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως ενιαίας χώρας. Τέλος, να μην ξεχνάμε την ημερομηνία της εισβολής, Έλληνες και Κύπριοι, και να διαδηλώνουμε ενάντια σε κάθε τέτοια παρόμοια κίνηση στο μέλλον.

Παράλληλα με την Κύπρο, φθάνει στα αυτιά μας η φωνή μας άλλης χαμένης πατρίδας, αυτής της Βορείου Ηπείρου. Το ελληνικό στοιχείο εκεί, καθαρό και ανόθευτο, επιβιώνει παρά τις αλβανικές πιέσεις. Στην πατρίδα μας, μας λένε «Αλβανούς» και στη Βόρειο Ήπειρο «ξένους, Έλληνες», δηλώνουν με παράπονο οι ομοεθνείς μας. Η φωνή τους είναι μία φωνή δυνατή, που έφθασε στα βάθη της ψυχής μας και μας ώθησε να πάρουμε δραστικές αποφάσεις.

Προτείνουμε, λοιπόν, προσφυγή της Ελληνικής Κυβέρνησης στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης και στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών για την επανασύνδεση της Βορείου Ηπείρου με την Ελλάδα και οικονομικοκοινωνική ενίσχυση των Ελλήνων εκεί με παράλληλη ενίσχυση των σχολείων και της Εκκλησίας της Βορείου Ηπείρου.

Θέμα συζήτησης, όμως, αποτέλεσε και η παγκοσμιοποίηση. Ο κόσμος όλος ενώνεται, σχηματίζοντας ένα πλανητικό χωριό. Θα μείνουμε αμέτοχοι σε αυτό; Μπορεί αυτό να αποφευχθεί; Οφείλω να ομολογήσω ότι τα ερωτήματα αυτά τράβηξαν το ενδιαφέρον της πλειοψηφίας των συναδέλφων της Επιτροπής μου.

Θέλοντας να βοηθήσουμε μεν στην ομαλή προσαρμογή της κοινωνίας μας στη νέα πραγματικότητα, αλλά και να διατηρήσουμε την ιδιαιτερότητα του πολιτισμού μας, οδηγηθήκαμε στο ότι πρέπει να γίνει προσπάθεια διατήρησης της εθνικής μας ταυτότητας μέσα από την αποδοχή της παγκοσμιοποίησης με ταυτόχρονη ενίσχυση της φιλίας και της ειρηνικής συνύπαρξης των λαών.

Συνεχίζοντας, μιλήσαμε για το θέμα της ευρωπαϊκής ενο-

ποίησης. Δυστυχώς, συνειδητοποιήσαμε ότι το όραμα που προεβνεί, βρίσκεται κυρίως στα χαρτιά, ενώ στην πράξη πολλά βήματα ακόμη πρέπει να γίνουν μέχρι να πραγματοποιηθεί. Κρίθηκε, λοιπόν, απαραίτητη η αμοιβαία κατανόηση και καλλιέργεια μιας κοινής ευρωπαϊκής συνείδησης, που θα επιτρέψει την καλύτερη πολιτική συνύπαρξη των κρατών.

Τέλος, με αφορμή τον καθημερινό καταγιασμό με ειδήσεις από την πολύπαθη γη της Παλαιστίνης, ασχοληθήκαμε και με το Μεσανατολικό πρόβλημα ως αιτία κρίσης στην Ανατολική Μεσόγειο. Παραδεχθήκαμε ότι η Ελλάδα θα έπρεπε να έχει πιο ενεργό ρόλο στην επίλυσή του και υποσχθήκαμε τη βοήθειά μας στα αθώα θύματα του άδικου αυτού πολέμου, γιατί οι Έλληνες γνωρίζουν τη σκληριά όσο κανένα άλλο έθνος.

Αποφασίσαμε, λοιπόν, ότι ο ελληνικός λαός και η ελληνική πολιτεία έχουν χρέος να συμπαρασταθούν με κάθε δυνατό τρόπο στους λαούς της Μέσης Ανατολής, έτσι ώστε να επιτευχθεί η πολυπόθητη ειρήνη και να αποκατασταθούν τα ανθρωπιάνα δικαιώματα στην περιοχή.

Κυρίες και κύριοι, σε λίγο τα φώτα της δημοσιότητας θα στραφούν πέρα από τον καινοτόμο αυτό θεσμό της «Βουλής των Εφήβων». Εμείς οι νέοι, όμως, είμαστε προικισμένοι με ένα πολύ ξεχωριστό χάρισμα, ένα είδος όρασης, όραση που βλέπει πίσω και πέρα από αυτά τα φώτα, όραση που μας δίνει να καταλάβουμε ότι ο κόσμος μας καθημερινά χειροτερεύει, αντί να καλυτερεύει και όραση που φτιάχνει μπροστά μας μια ολοζώντανη εικόνα. Είναι η εικόνα ενός καλύτερου κόσμου, του κόσμου που όλοι εμείς οραματιστήκαμε τις πέντε αυτές ημέρες. Η ελπίδα και ο δυναμισμός που διακρίνει την εφηβική ηλικία, μας δείχνει το δρόμο γι' αυτή την εικόνα. Εμείς τον βλέπουμε. Θα τον ακολουθήσουμε;

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει τώρα η εισηγήτρια της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου, Έφηβος Βουλευτής του Νομού Λαρίσης, Ερατώ Αργυροπούλου.

(Χειροκροτήματα)

ΕΡΑΤΩ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Λαρίσης-Ιδιωτικά Εκπαιδευτήρια «Μ. ΡΑΠΤΟΥ»): Εξοχότατε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρωθυπουργέ, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, επί τρεις ημέρες συζητήσαμε πάρα πολλά θέματα και ακούστηκαν πολλές και αξιόλογες απόψεις.

Οι άξονες, στους οποίους κινηθήκαμε, ήταν: Πρώτον, το περιβάλλον, φυσικό και ανθρωπογενές, δεύτερον, η οικονομία ως διαχείριση κάθε μορφής πόρου, τρίτον, η τεχνολογία και τέταρτον, οι παρενέργειες της οικονομικής ανάπτυξης τόσο στον άνθρωπο όσο και στο περιβάλλον.

Συμφωνήσαμε ότι το περιβάλλον είναι ο κυρίαρχος άξονας έχοντας άμεση ή έμμεση σχέση με όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες. Όταν λέμε περιβάλλον, εννοούμε το άμεσο

τοπικό όσο και το παγκόσμιο, γιατί η ρύπανσή του δεν έχει εθνικά όρια.

Μέχρι τώρα κυριαρχούσε το σύνθημα: «Ανάπτυξη με σεβασμό στο περιβάλλον». Τώρα τολμούμε να πούμε σεβασμό στο περιβάλλον, αν επιθυμούμε ανάπτυξη, πράγμα που σημαίνει να γνωρίσουμε τα όρια των φυσικών μας οικοσυστημάτων, να ιεραρχήσουμε τις ανάγκες μας, ώστε να αποφασίσουμε ποια και πόση ανάπτυξη μας ταιριάζει.

Πρώτον, πρέπει να αποκτήσουμε περιβαλλοντική παιδεία και οικολογική συνείδηση, ώστε να μπορούμε να διακρίνουμε τις ανάγκες μας σε βασικές και σε τεχνητές.

Δεύτερον, πρέπει να επιδιώξουμε ανάπτυξη συμβατή με το περιβάλλον που να δημιουργεί αντί να καταργεί θέσεις εργασίας, που να μην έχει ως μοναδικό στόχο το κέρδος, αλλά και την ευτυχία των πολιτών και την ανάπτυξη εθνικής τεχνολογίας και την επάρκεια ποιοτικών αγαθών.

Συμφωνήσαμε πως η ενέργεια είναι ένας σημαντικός τομέας της οικονομίας και έχει άμεση σχέση με το περιβάλλον. Η ενέργεια, που καταναλώνουμε, στηρίζεται κυρίως στα ορυκτά καύσιμα. Η χρήση όμως ορυκτών καυσίμων δημιουργεί ενεργειακή εξάρτηση της χώρας μας και σοβαρά προβλήματα ρύπανσης. Προτείνεται λοιπόν η ανάπτυξη των ήπιων μορφών ενέργειας, όπως η ηλιακή, η αιολική κ.λπ.

Με τις ήπιες μορφές ενέργειας εκμεταλλευόμαστε το άφθονο ηλιακό και αιολικό δυναμικό, κάνουμε σοβαρό βήμα στην ανάπτυξη, μειώνουμε την ενεργειακή εξάρτηση και τη ρύπανση του περιβάλλοντος και συμβάλλουμε στην παγκόσμια προσπάθεια για την αναχαίτιση του φαινομένου του θερμοκηπίου. Ταυτόχρονα αποκεντρώνουμε την παραγωγή ενέργειας και δημιουργούμε θέσεις εργασίας.

Άλλος σημαντικός τομέας της οικονομίας είναι η γεωργία. Η χώρα μας έχει την ευλογία του ήπιου κλίματος, των μεγάλων εναλλαγών του φυσικού τοπίου και τις ποικιλίες των εδαφών. Αυτό της δίνει τη δυνατότητα να παράγει με επιτυχία πληθώρα γεωργικών προϊόντων υψηλής ποιότητας.

Διαπιστώσαμε, όμως, με μεγάλη μας λύπη πως η ελληνική γεωργία φθίνει. Οι γεωργοί εγκαταλείπουν τη γη τους και η ύπαιθρος μαραζώνει. Απουσιάζουν τα έργα υποδομής και τα ερευνητικά κέντρα, που στόχος τους θα ήταν να προσαρμόσουν τη γεωργική μας ανάπτυξη στις ιδιαιτερότητες του φυσικού μας περιβάλλοντος.

Σε μεγάλες εκτάσεις κυριαρχεί η μονοκαλλιέργεια, που οδηγεί σταδιακά στην εξόντωση των εδαφών και την υπεράντληση νερού με τραγικές συνέπειες για τις οικολογικές ισορροπίες.

Η ύπαιθρος ερημοποιείται και το μέλλον της γεωργίας και των γεωργών θεωρείται αβέβαιο.

Προτείνονται πολλά μικρά έργα υποδομής, συνεχής ενημέρωση των αγροτών, στροφή προς τη βιολογική γεωργία και οικολογική αναβάθμιση της ύπαιθρου. Πρέπει να δοθούν κίνητρα στους νέους αγρότες, για να παραμείνουν στη

γη τους. Να γενικευτεί η εισαγωγή της πληροφορικής στις αγροτικές καλλιέργειες και να προστατευτεί το εισόδημα των αγροτών.

Είναι γνωστό σε όλους μας πως η χώρα μας αντιμετωπίζει πρόβλημα νερού. Το νερό αντιμετωπίστηκε μόνο ως μέσο παραγωγής. Κατασπαταλήθηκε και ρυπάνθηκε σοβαρά, χωρίς η χώρα μας να γνωρίσει την υψηλή ανάπτυξη των ευρωπαϊκών κρατών.

Στο όνομα και μόνο της παραγωγής, του πρόσκαιρου οικονομικού κέρδους, της έλλειψης έργων υποδομής φθάσαμε στη σημερινή κατάσταση. Σε αυτό δυστυχώς βοήθησε η ατομία να εφαρμοστεί η νομοθεσία, αλλά και διάφορες πολιτικές σκοπιμότητες. Χρειάζεται αλλαγή στάσης όλης της κοινωνίας μας.

Πρώτον, πρέπει να προστατευθούν οι υπόγειοι υδροφόροι από την εξάντληση και την υφαλμύρωση με έργα συγκράτησης του νερού κατά τους χειμερινούς μήνες.

Δεύτερον, να αντιμετωπίσουμε τα ποτάμια και τις λίμνες ως φυσικά οικοσυστήματα και όχι μόνο ως δεξαμενές νερού.

Τρίτον, να εμφυτεύσουμε το πνεύμα της οικονομίας του νερού στους μελλοντικούς Έλληνες πολίτες από τα πρώτα βήματα της σχολικής εκπαίδευσης, ώστε με τον καιρό να αντιληφθούμε ότι η μεγαλύτερη δεξαμενή νερού είναι ο ίδιος μας ο σεβασμός απέναντι σ' αυτό και σε ό,τι σχετίζεται με αυτό.

Η Επιτροπή μας ασχολήθηκε και με τον τουρισμό ως ένα δυναμικό τομέα της οικονομίας μας. Διαπιστώθηκε ότι ανέβασε σημαντικά τους οικονομικούς δείκτες, το βιοτικό επίπεδο των απασχολούμενων με αυτόν και έκανε γνωστό το φυσικό περιβάλλον και τον πολιτισμό της χώρας μας.

Αναπτύχθηκε όμως μονοσήμαντα και προκάλεσε ένα πλήθος από παρενέργειες, όπως εγκατάλειψη παραδοσιακών δραστηριοτήτων, υποβάθμιση του περιβάλλοντος, ενώ διαπιστώθηκε προσφορά κακών υπηρεσιών και κακή οργάνωση μεταφορών.

Προτείνεται οι ασχολούμενοι με τον τουρισμό να έχουν κοινωνική και οικολογική συνείδηση, γνώση και σεβασμό απέναντι στην πολιτιστική μας κληρονομιά και την ιστορία μας. Να αναπτυχθούν παράλληλα ο τουρισμός για υψηλά εισοδήματα και ήπιες μορφές τουρισμού, όπως οικότουρισμός κ.λπ. Να προβληθεί η ιστορία της πατρίδας μας, το πολυσύνθετο οικολογικό προφίλ της ελληνικής φύσης και ο παραδοσιακός τρόπος ζωής πολλών περιοχών μας. Να προστατευτεί το θαλάσσιο περιβάλλον, οι υδροβιότοποι, τα πολιτιστικά μνημεία και τα μνημεία της φύσης.

Ένας τομέας, που συγκλονίζει εμάς τους νέους, είναι αυτός της υψηλής τεχνολογίας. Ξέρουμε ότι είναι ο παράγοντας, που μπορεί να γίνει μέσο απελευθέρωσης, αλλά και υποδούλωσης μίας κοινωνίας.

Διαπιστώνουμε ότι η επέκταση της χρήσης τις καταργεί, αντί να δημιουργεί θέσεις εργασίας. Υπηρετεί τα συμφέρο-

να των οικονομικά ισχυρών και στο παγκόσμιο οικονομικό περιβάλλον δημιουργεί εξαρτήσεις και υποτέλειες που απειλούν με κατάρρευση οικονομίας κρατών.

Εκφράζουμε την αγωνία μας βλέποντας να καθυστερεί η ανάπτυξη για εθνική τεχνολογία, τέτοια που θα σέβεται τις κοινωνικές δομές, την αξιοπρέπεια των πολιτών και θα δημιουργεί θέσεις εργασίας, ενώ θα απομακρύνει τον εφιάλτη της τεχνολογικής μας εξάρτησης.

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό ότι πολλοί από εμάς έδειξαν την αγάπη προς την ιδιαίτερη πατρίδα τους, μιλώντας με σεβασμό γι' αυτή και εκφράζοντας την αγωνία για το μέλλον τους. Κληθήκαμε να συζητήσουμε θέματα που απασχολούν ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, ολόκληρο τον πλανήτη. Δείξαμε πόσο μας απασχολεί το μέλλον, το δικό μας, αλλά και των άλλων ανθρώπων.

Η πρόσφατη παγκόσμια διάσκεψη στο Ποχάνεσμποργκ έδειξε πως οι κυβερνήσεις είναι ακόμη ανέτοιμες να βρουν γλώσσα επικοινωνίας. Ίσως, ανέτοιμοι είναι και οι λαοί και ο αιώνας μας προμηνύεται απρόβλεπτος. Θα δοκιμαστούν οι αντοχές των κοινωνιών, όσο θα δοκιμάζεται το φυσικό περιβάλλον και όσο η ακραία συμπεριφορά του καιρού θα απειλεί την παγκόσμια οικονομία. Πιστεύω ότι σ' αυτή τη δοκιμασία θα αντέξουν όχι κατ' ανάγκη οι πλούσιες και τεχνολογικά προηγμένες χώρες, αλλά οι βαθιά δημοκρατικές κοινωνίες, δηλαδή ερμηνεύοντας τα λόγια του ποιητή, ότι είναι φτιαγμένα από ξύλο και όχι από σίδηρο.

Η δημοκρατία μας που άντεξε πεισματικά σε όλες τις κακουχίες θα βγει θριαμβεύτρια και από αυτή την αναμέτρηση, γιατί οι ρίζες τις είναι βαθιές. Γιατί δημοκρατία σημαίνει γνώση, αποδοχή, αλληλεγγύη, σεβασμός στον άνθρωπο, αλλά και κάθε τι ζωντανό. Αυτοδικαίως έχει και οικολογική ευαισθησία. Δεν υποτάσσεται στην ανάγκη και δεν περιφρονεί τις αξίες. Έχει αυτί και ακούει τις κραυγές των πεινασμένων. Έχει ανοιχτούς ορίζοντες και βλέπει παντού. Δεν κλείνεται στο καβούκι του καταναλωτισμού, αλλά ανοίγεται, απλώνει τα χέρια, στήνει φιλίες και δεσμούς, χτίζει την ειρήνη. Είμαστε υπερήφανοι που ως κοινωνία δείξαμε τον δημοκρατικό και ανθρώπινο πρόσωπό μας όποτε χρειάστηκε. Ας προετοιμαστούμε για τις δυσκολίες που έρχονται.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει τώρα ο εισηγητής της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων του Α' Τμήματος, Έφηβος Βουλευτής της Β' Περιφέρειας Αθήνας Χρήστος Καραϊνδρός.

(Χειροκροτήματα)

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΑΪΝΔΡΟΣ (Β' Αθήνας - 3ο Ενιαίο Λύκειο Γλυφάδας): Θέλω να χαιρετίσω από το Βήμα αυτό τον αξιότιμο Πρόεδρο της Βουλής, κ. Κακλαμάνη, τον κύριο Πρόεδρο της Δημοκρατίας, όλους τους Έφηβους φίλους Βουλευτές, όπως επίσης και τον αγαπημένο μας κ. Σαμαράκη.

Ως εισηγητής του Α' Τμήματος της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων θέλω να πιστεύω πως μέσα από τη δική μου φωνή και εκπροσωπώντας άλλες πενήντα και όχι μόνο, ότι θα εισακουστεί και θα δοθεί μεγάλη βάση στα πολλά και σημαντικά θέματα που θίγονται.

Είμαστε, λοιπόν, ευτυχείς που βρισκόμαστε σήμερα στη Βουλή των Ελλήνων, εμείς οι Έφηβοι Έλληνες που εκπροσωπούμε τις μικρές πατρίδες Ήπειρο, Μακεδονία, Ρούμελη, Κύπρο και άλλα μέρη που αποτελούν τη μεγάλη μας πατρίδα την Ελλάδα. Πιστεύουμε σαν τους αρχαίους έφηβους Σπαρτιάτες ότι θα γίνουμε καλύτεροι από τους μεγαλύτερους μας, ότι θα γίνουμε καλύτεροι από εσάς. Ναι, από εσάς. Για να πετύχουμε, όμως, τους σκοπούς μας πρέπει να ενδιαφερόμαστε για την κοινωνία στην οποία ζούμε και να εργαστούμε ώστε να βοηθήσουμε στην επίλυση πολλών προβλημάτων που αντιμετωπίζει. Γιατί μπορεί ο κόσμος σήμερα να προοδεύει στην τεχνολογία, να κάνει τεράστια επιστημονικά άλματα, να διερευνά το διάστημα, αλλά τα κοινωνικά θέματα δεν έχουν την ανάλογη ανάπτυξη. Αναρωτιέστε γιατί; Αναρωτιέστε γιατί υπάρχει τέτοια κοινωνική αδιαφορία; Γιατί δεν είμαστε ενεργοί πολίτες, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται τεράστια κοινωνικά προβλήματα, τόσο παγκοσμίως, όσο και στη χώρα μας.

Τα κύρια προβλήματα που ακούστηκαν προβληματίσαν όλους τους Έφηβους Βουλευτές και συναδέλφους μου και προσωπικά εμένα και είναι τα παρακάτω, αλλά λόγω του περιορισμένου χρόνου θα αναφερθώ σχετικά σύντομα.

Κατ' αρχάς, το δημογραφικό πρόβλημα, δηλαδή η υπογεννητικότητα που παρουσιάζεται στη χώρα μας και αποτελεί σημαντικό, εθνικό, κοινωνικό και οικονομικό πρόβλημα. Ένα φαινόμενο που μένει και μαίνεται στις μέρες μας σε όλο του το μεγαλείο. Άρα η αναγκαιότητα της κρατικής παρέμβασης είναι προφανής.

Προτείνω, λοιπόν, η πολιτεία να παρέχει ηθική και οικονομική ενίσχυση για τις πολύτεκνες οικογένειες, όπως επιδόματα, φοροαπαλλαγές και δωρεάν ιατρική περίθαλψη, καθώς και προστασία στις ανύπαντρες μητέρες δημιουργώντας ειδικά κέντρα για τη στέγασή τους και την οικονομική ενίσχυσή τους.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Παρακαλώ να μην διακόπτετε τους ομιλητές.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΡΑΪΝΔΡΟΣ (Β' Αθήνας - 3ο Ενιαίο Λύκειο Γλυφάδας): Ακόμα, θα ήταν σωστό να προβάλλεται από τα ΜΜΕ μία θετική εικόνα της πολυμελούς οικογένειας, όπως ανέφεραν στις συνεδριάσεις οι συνάδελφοί μου. Και ερωτώ: Θα μας ακούσει κανένας, θα μερμηνήσει το κράτος γι' αυτό;

Εκεί, όμως, που θα ήθελα να επικεντρωθώ και να δώσουμε σημασία όλοι μας είναι στο θέμα του ρατσισμού, ο ρατσισμός που παρατηρείται από τους Έλληνες πολίτες απέναντι σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες, όπως είναι οι κάθε

είδους μειονότητες, οι ομοφυλόφιλοι, οι φορείς του AIDS, οι ναρκομανείς, οι πρώην κατάδικοι και άλλοι. Είναι αναγκαίο, λοιπόν, να καλλιεργηθεί μια αντιρατσιστική νοοτροπία στα σχολεία με συνεργασία των καθηγητών και μέσω αντιρατσιστικών βιβλίων. Επίσης, είναι αναγκαία η βοήθεια για κοινωνική επανένταξη των περιθωριοποιημένων ατόμων. Ζητάμε πολλά; Μπορεί ο καθένας από σας να τα θεωρήσει παράλογο; Δεν νομίζω. Ζητάμε ό,τι μας ανήκει.

Εν συνεχεία, το πρόβλημα που αφορά το ζήτημα της υγείας είναι εξ ίσου σημαντικό. Για παράδειγμα, όπως ξέρουμε όλοι, δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις δωροδοκίας και αμέλειας των ιατρικών παραγόντων. Οι ελλείψεις στον εξοπλισμό και την υλικοτεχνική υποδομή είναι προφανείς.

Επιπρόσθετα, είναι αναγκαίο η πολιτεία να στρέψει το βλέμμα της στους μη προνομιούχους συμπολίτες μας και να σταθεί δίπλα τους, προσφέροντάς τους οικονομική και ηθική υποστήριξη.

Χαρακτηριστικά είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα άτομα με ειδικές ανάγκες στις μετακινήσεις τους, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ανύπαντρες μητέρες, οι ηλικιωμένοι άνθρωποι και άλλοι. Μπορεί, όμως, εγώ να αξιωθήκα από το Θεό να λάβω και να ανεχθώ την αγάπη του κόσμου. Δεν αξιώθηκαν, όμως, εκείνα τα παιδιά. Νιώθω ντροπή που ζω σε μια τέτοια χώρα τον 21ο αιώνα, που δεν έχει μερμνήσει γι' αυτά τα παιδιά. Δεν χρειάζεται να νιώθουμε οίκτο, αλλά αισθήματα θλίψης και αδικίας. Όλοι έχουμε δικαίωμα στη ζωή, πόσο μάλλον αυτά τα παιδιά. Είναι αδιανόητο παραδείγματος χάρη το πρόγραμμα της Βουλής των Εφήβων να το παρακολουθούν αυτά τα παιδιά και να μην υπάρχει ένας διερμηνέας. Είναι σκληρό αυτό που ακούγεται, αλλά λένε πολλοί πως η αλήθεια είναι πικρή κι εδώ ταιριάζει απόλυτα.

Ψηφίσαμε, λοιπόν, ομόφωνα όλοι εμείς οι Έφηβοι Βουλευτές να καθιερωθεί στοιχειώδης υποτιτλισμός στα δελτία ειδήσεων και στις σημαντικότερες εκπομπές των ΜΜΕ και μετάφραση, όπου είναι δυνατόν, στη νοηματική γλώσσα. Ακόμα, να συσταθούν επιτροπές υποδοχής στα ΑΕΙ των κωφών και των άλλων ατόμων με ειδικές ανάγκες. Επίσης, να δημιουργηθούν ράμπες στα δημόσια κτήρια, στα μέσα μεταφοράς και στα πεζοδρόμια για να είναι προσβάσιμα στα άτομα με ειδικές ανάγκες και να τους παρέχεται δωρεάν παιδεία.

Μείζον είναι και το θέμα της αύξησης της εγκληματικότητας που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας και αξίζει την άμεση προσοχή της πολιτείας. Καθημερινά ακόμα από τα ΜΜΕ προβάλλονται σκληρές βίας. Στα γήπεδα επικρατεί χουλιγκανισμός κι εδώ θα βοηθούσε η συνεχής αστυνόμευση.

Σ' ένα ακόμα θέμα που θα πρέπει να επικεντρωθεί όλη μας η προσοχή, είναι η εξάπλωση των ναρκωτικών, που αποτελεί ίσως τον σημαντικότερο κίνδυνο, απειλεί το μέλλον της

Ελλάδος, δηλαδή εμάς τους νέους. Για την καταπολέμηση του προβλήματος απαιτείται η συνεργασία πολλών παραγόντων, όπως της Ελληνικής Αστυνομίας, της οικογένειας, της πολιτείας, των εκπαιδευτικών φορέων. Εξίσου απαραίτητη είναι και η δημιουργία θεραπευτικών κοινοτήτων, ώστε να καλύπτονται οι ανάγκες των τοξικομανών που επιθυμούν να διαλέξουν τη ζωή και να απεξαρτηθούν.

Αξιοσημείωτη είναι και η έξαρση του φαινομένου των διαζυγίων τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας. Το φαινόμενο αυτό οδηγεί τους νέους σε αισθήματα κενού, σύγχυσης και θλίψης. Γι' αυτό είναι αναγκαία η ενίσχυση του θεσμού της οικογένειας, που διδάσκει αγάπη, επικοινωνία, αξίες και ιδανικά. Πρέπει να αναφερθούμε και στον κλονισμό που υφίστανται οι διαπροσωπικές σχέσεις παγκόσμια στην εποχή μας. Ο κλονισμός αυτός παρατηρείται σε πολλά επίπεδα σχέσεων, όπως για παράδειγμα στις σχέσεις μεταξύ γονέων και εφήβων, στις σχέσεις μεταξύ φίλων που τείνουν να είναι επιφανειακές.

Το χάσμα αυτό οφείλεται στη διάσταση απόψεων και την έλλειψη ειλικρινούς διάθεσης για τη γεφύρωσή του.

Στη συνέχεια, θεωρώ πως το κάπνισμα είναι θέμα που απασχολεί όλους εμάς τους νέους. Πιστεύω πως η καταπολέμηση του φαινομένου είναι απαραίτητη για την προστασία της υγείας όλων. Αναρωτηθήκαμε, όμως, τι είναι το κάπνισμα; Αδυναμία. Τί είναι το τσιγάρο; Ναρκωτικό.

Έτσι, λοιπόν, προτείναμε εμείς οι Έφηβοι Βουλευτές να υπάρξει απαγόρευση του καπνίσματος στους καθηγητές στα σχολεία, να δημιουργηθούν χώροι για καπνιστές στους κοινόχρηστους χώρους, να υπάρξει μεγαλύτερη συνεργασία και συντονισμός της πολιτείας, της Αστυνομίας, καθώς και των μέσων μαζικής ενημέρωσης, του σχολείου και της Εκκλησίας για την εξάρθρωση των κυκλωμάτων διακίνησης ναρκωτικών.

Επιπλέον, θεωρώ πως είναι αδιανόητο στην Ελλάδα του 2002 να υπάρχουν άστεγοι πολίτες, οι οποίοι στηρίζουν τη διαβίωσή τους στη φιλανθρωπία μας. Η πολιτεία οφείλει να μερμνήσει γι' αυτό.

Ένα ακόμα θέμα κοινωνικού προβληματισμού είναι η ευθανασία και το κατά πόσο είναι δικαίωμα ενός ασθενή να διαλέγει ο ίδιος, αν επιθυμεί, να έχει μία ζωή γεμάτη προβλήματα υγείας ή ένα λυτρωτικό θάνατο.

Τελειώνοντας καλώ όλους εσάς, τους γνωστούς και άγνωστους φίλους μου από όλη την Ελλάδα, να αφήσουμε τα προβλήματα της εφηβείας και να δούμε τη ζωή από άλλη οπτική γωνία, με αισιοδοξία και δημιουργικότητα.

Ευχαριστούμε πολύ για τη συμμετοχή μας σε αυτό το πρόγραμμα της Βουλής των Εφήβων, διότι αποκτήσαμε πολλές και πολύτιμες εμπειρίες.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο

εισηγητής του Β' τμήματος της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, Έφηβος Βουλευτής Λευκάδας, Πάννης Τσάκαλης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΚΑΛΗΣ (Ν. Λευκάδας - 1ο Ενιαίο Λύκειο Λευκάδας): Εξοχότατε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρωθυπουργέ, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κυρίες και κύριοι Υπουργοί, Αρχηγοί των κομμάτων, κύριε Σαμαράκη, φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, στον προβλεπόμενο χρόνο που μου παρέχεται έχω την τιμή ως εισηγητής της 5ης Επιτροπής να σας παρουσιάσω συνοπτικά τα θέματα με τα οποία ασχοληθήκαμε στις τρεις συνεδριάσεις.

Προτού, όμως, γίνει αυτό, θα ήθελα να συγχαρώ όλους τους φορείς που συνέβαλαν στην ομαλή διεξαγωγή της 7ης Συνόδου της Βουλής των Εφήβων, μα πιο πολύ θα ήθελα να συγχαρώ τα παιδιά της δικής μου Επιτροπής -χωρίς βέβαια αυτό να σταθεί υποτιμητικό για όλους τους υπόλοιπους- καθότι σύμφωνα με στοιχεία της Γραμματείας η Επιτροπή μας είχε τις περισσότερες ομιλίες και τις περισσότερες προτάσεις.

Πιστεύω πως όλα τα παιδιά φεύγοντας από εδώ θα έχουμε αποκομίσει σημαντικές γνώσεις και εμπειρίες που θα συμβάλουν σημαντικά στην τελειώσή μας ως ανθρώπων.

Το θέμα που μας απασχόλησε περισσότερο ήταν ο ρατσισμός και κυρίως ο κοινωνικός ρατσισμός, ένα φαινόμενο που ταλανίζει έντονα την κοινωνία μας. Παλιά και απαρχαιωμένα στερεότυπα και προκαταλήψεις έχουν δυστυχώς διατηρηθεί στους Έλληνες. Ο εθνικισμός και ο φανατισμός περισσεύουν. Επίσης, η αύξηση του μεταναστευτικού κύματος όξυνε τις κοινωνικές ανισότητες και την εκμετάλλευση των αδυνάτων από τους πλούσιους. Αυτό συνέβαλε στην αύξηση της βίας και της εγκληματικότητας και ενίσχυσε την ξενοφοβία.

Εντοπίσαμε τα αίτια του προβλήματος και προσπαθήσαμε μέσα από το διάλογο να προτείνουμε λύσεις. Σε καμία περίπτωση δεν υιοθετούμε αυτό το κοινωνικό πρόβλημα και καταδικάζουμε κάθε φαινόμενο που θίγει την προσωπικότητα και την ηθική οποιουδήποτε ανθρώπου. Όλες οι ομιλίες μας στο θέμα αυτό έγιναν με γνώμονα το σεβασμό της διαφορετικότητας και των προβλημάτων των ανθρώπων.

Προτείνουμε την πάταξη της λαθρομετανάστευσης, καθώς και την καλλιέργεια αντιρατσιστικής νοοτροπίας σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Ξεχωριστές περιπτώσεις διάκρισης είναι οι αθίγγανοι, οι φορείς του AIDS, οι ομοφυλόφιλοι, οι τοξικομανείς, οι άστεγοι, οι πρώην κατάδικοι και τα άτομα με ειδικές ανάγκες.

Για όλα αυτά το κράτος πρέπει να μερμηνήσει φτιάχνοντας περισσότερα ειδικά κέντρα αποτοξίνωσης, κέντρα περίθαλψης αστέγων, προσθήκη του μαθήματος σεξουαλικής αγωγής και δημιουργία προγραμμάτων ένταξης των περιθωριοποιημένων ατόμων.

Συγκεκριμένα για τα άτομα με ειδικές ανάγκες η πολιτεία θα έπρεπε να τοποθετήσει ράμπες στους δημόσιους χώρους και να προσλάβει καθηγητές της νοηματικής γλώσσας, καθώς και ψυχολόγους στα δημόσια σχολεία.

Τέλος, παροτρύνουμε όλο τον κόσμο να ευαισθητοποιηθεί και να σκύψει πάνω στα προβλήματα των ατόμων αυτών με αγάπη, κατανόηση και σεβασμό.

Δεν θα επεκταθώ περισσότερο, γιατί η Έφηβος Βουλευτής Χρύσα Μαλλιότα θα μας τα πει αργότερα με το δικό της ξεχωριστό και μοναδικό τρόπο.

Ένα ακόμη θέμα της Επιτροπής είναι τα ναρκωτικά, θέμα χλιοειπωμένο αλλά, δυστυχώς, μη λυμένο. Το μόνο που μπορούμε είναι να προτρέψουμε και να αποθαρρύνουμε τα παιδιά από το να τα δοκιμάσουν. Η δε πολιτεία οφείλει να συλλάβει και να καταδικάσει παραδειγματικά τους εμπόρους. Είναι κρίμα να χάνουμε τόσους νέους κάθε χρόνο επειδή κάποιιοι τους υποσχέθηκαν έναν απατηλό κόσμο, γεμάτο ψευδαισθήσεις, δίχως διέξοδο.

Συνεχίζοντας, αναφερθήκαμε στις ελλείψεις στο Εθνικό Σύστημα Υγείας και στα προβλήματα της επαρχίας. Θα πρέπει το κράτος να στελεχώσει επαρκώς όλα τα νοσοκομεία και να δώσει κίνητρα στους γιατρούς να διορίζονται στις παραμεθόριες περιοχές. Έτσι, λοιπόν, το κράτος επιβάλλεται να στηρίζει την επαρχία δίνοντας περισσότερα οικονομικά στηρίγματα στους νέους για να παραμείνουν στον τόπο τους.

Ακόμα ένα θέμα που αναπτύξαμε ήταν ο εθελοντισμός. Εν όψει του 2004 θα πρέπει να κινητοποιηθούμε όλοι, ώστε να συμβάλουμε στη διεξαγωγή των καλύτερων Ολυμπιακών Αγώνων της ιστορίας, διότι αυτοί ξαναεπιστρέφουν στη γενέτειρά τους ύστερα από 108 χρόνια.

Επίσης, η δωρεά οργάνων και ιστών απορρόφησε μια ιδιαίτερη μερίδα χρόνου στις συνεδριάσεις. Επισημάναμε την έλλειψη ενημέρωσης των πολιτών όσον αφορά τις μεταμοσχεύσεις και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι στις λίστες αναμονής. Προτείνουμε να δημιουργηθούν εκστρατείες ενημέρωσης των πολιτών και περισσότερες μονάδες τεχνητής υποστήριξης, ώστε να μην χρειάζονται οι άνθρωποι αυτοί να διανύουν πολλά χιλιόμετρα κάθε εβδομάδα για την περιθαλψή τους.

Επίσης, άλλο θέμα που μας απασχόλησε σαν Επιτροπή ήταν το δημογραφικό. Το κράτος και η Εκκλησία με την τεράστια περιουσία της θα πρέπει να δώσουν επιπλέον κίνητρα, επιπλέον επιδόματα, ώστε να ενισχυθεί το πρότυπο της πολύτεκνης οικογένειας για να αυξηθεί ο πληθυσμός και να τονωθεί η ύπαιθρος.

Κλείνοντας αναφερθήκαμε στην κρίση του θεσμού της οικογένειας, η οποία έχει απομακρύνει τους γονείς από τα παιδιά και έχει συμβάλει στην επέκταση του χάσματος των γενεών. Για το πρόβλημα αυτό υποστηρίξαμε ότι πρέπει να γίνουν αμοιβαίες υποχωρήσεις και από τις δύο πλευρές και με τον εποικοδομητικό διάλογο να λυθούν οι όποιες παρεξηγήσεις και διαφορές. Ας μην λησμονούμε άλλωστε πως η κρίση της οικογένειας είναι μια πολύ σημαντική αιτία για την ύπαρξη πολλών προβλημάτων της σημερινής κοινωνίας.

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να σας γνωστοποιήσω ότι

υπάρχει στη Θεσσαλονίκη μια οντότητα, ο Παιδικός Αντιρρευματικός Αγώνας, που συνίσταται από δύο συλλόγους, το Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων των Παιδιών με Ρευματοπάθειες και το Σύλλογο Φίλων των Παιδιών με Ρευματοπάθειες. Στεγάζεται και λειτουργεί στο χώρο του Ιπποκράτειου Γενικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης και σε αυτό προσέρχονται εκατοντάδες παιδιά από όλη την Ελλάδα ακόμη και από την Αθήνα, γιατί είναι το πλέον καταρτισμένο κέντρο στον ελλαδικό χώρο για τις παθήσεις αυτές.

Η ύπαρξή του στηρίζεται και οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην εθελοντική προσφορά και εργασία κάποιων ανθρώπων που με την αγάπη τους έχουν καταφέρει να υλοποιήσουν ένα θαύρεστο έργο: ένα ειδικό παιδορευματολογικό ιατρείο που πλαισιώνεται από ένα φυσικοθεραπευτήριο, από οφθαλμιάτρους, ορθοδοντικούς, ψυχολόγο, κοινωνιολόγο, ορθοπεδικούς και άλλες ειδικότητες.

Το κράτος πρέπει να βοηθήσει την οντότητα αυτή επανδρώνοντας το ειδικό παιδορευματολογικό ιατρείο και με άλλους γιατρούς και αναγόντας και τυπικά το ειδικό αυτό ιατρείο σε Κέντρο. Πατί, αν γίνει αυτό, τα παιδιά θα περιθάλπονται πιο εύκολα και αμεσότερα και θα καταστεί δυνατό στο μέλλον να ιδρυθούν και άλλα τέτοια παρόμοια ιατρεία.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να παρακαλέσω όλους τους πολιτικούς αλλά και τις μεγαλύτερες από εμάς γενιές να μην ξεχνούν εμάς τους νέους και να μην τα ισοπεδώνουν όλα. Οι νέοι σήμερα, παρ' ό,τι -όπως λέτε- τα έχουν όλα, αντιμετωπίζουν πολλά προβλήματα, τα οποία θα πρέπει να αναδειχθούν. Σε αυτό θα πρέπει να συμβάλει και το εκπαιδευτικό σύστημα που επιδέχεται πολλές βελτιώσεις ώστε να γίνει ένα σύστημα που θα προσφέρει ουσιαστικές γνώσεις στα παιδιά και που δεν θα ενισχύει τη βαθμοθηρία, για να μπορέσουν αυτά να σταθούν στην αυριανή δύσκολη κοινωνία.

Σας ευχαριστώ για το χρόνο σας και ελπίζω ότι όλοι μας θα συμβάλουμε στη δημιουργία μιας καλύτερης Ελλάδας που θα είναι πρότυπο πολιτισμού, όπως ήταν πριν από 3.000 χρόνια. Πρέπει να πάμε τούτη τη χώρα λίγο ψηλότερα, λίγο ψηλότερα.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η εισηγήτρια της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης Έφηβος Βουλευτής Λέσβου Μυρσίνη Βαργεμιτζίδου.

ΜΥΡΣΙΝΗ ΒΑΡΓΕΜΙΤΖΙΔΟΥ (Νομός Λέσβου - Ενιαίο Πειραματικό Λύκειο Μυτιλήνης): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρωθυπουργέ και Υπουργοί, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριοι αρχηγοί, Υπουργοί και αντιπρόσωποι των κομμάτων, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι!

Η επιτροπή στην οποία είμαι εισηγήτρια είναι η Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης,

όπως ακούσατε. Τα θέματα τα οποία μας απασχόλησαν περισσότερο λόγω επικαιρότητας και σπουδαιότητας ήταν η τρομοκρατία, η κατάσταση των Μαζικών Μέσων Ενημέρωσης και η αποκέντρωση-αστυφιλία, όπου σημειώθηκε ρεκόρ σύμφωνα με τον Πρόεδρο της Επιτροπής μας κ. Τσιόκα.

Όσον αφορά την τρομοκρατία, η χώρα μας έχει να επιδείξει πρόσφατες σημαντικές επιτυχίες σε ό,τι αφορά την αντιμετώπιση της εγχώριας τρομοκρατίας σε αντίθεση με διεθνείς αντίστοιχες υπηρεσίες εντοπισμού και πρόληψης συμβάντων που ενδέχεται να θέσουν σε κίνδυνο το κοινωνικό σύνολο, οι οποίες, αν και ικανοποιητικά εξοπλισμένες και εκπαιδευμένες, αποτυχαίνουν παταγωδώς στο έργο τους. Επιπλέον, πληθαίνουν οι φωνές διαμαρτυρίας για περιορισμό των ατομικών ελευθεριών προς όφελος της ασφάλειάς μας. Και προκύπτει το εύλογο ερώτημα: Τι είδους ελευθερία θα απολαμβάνουμε, αν είμαστε όλοι καταχωρημένοι σε βάσεις δεδομένων και αν φοβόμαστε να επισκεφθούμε ορισμένες περιοχές του πλανήτη;

Ο Θουκυδίδης αναφερόμενος σε περιπτώσεις που κυριαρχούν οικονομικά συμφέροντα και κατά συνέπεια πολιτικά πάθη και εθνικά μίσση είπε πως οι λέξεις χάνουν το νόημά τους, εκφυλίζονται και χρωματίζονται ανάλογα με την έννοια που τους δίνει ο καθένας ανάλογα με τα συμφέροντά του. Έτσι, η ανατίναξη ενός Παλαιστινίου στη στάση ενός ισραηλινού λεωφορείου είναι ηρωική πράξη αυτοθυσίας για τους Παλαιστινίους και τρομοκρατική επίθεση για τους Ισραηλινούς. Η «Ματωμένη Μέρα» για τους Καθολικούς Ιρλανδούς ήταν η απάντηση στη δική τους ματωμένη μέρα, ενώ για τους Προτεστάντες Ιρλανδούς ήταν τρομοκρατική ενέργεια. Οφείλουμε να αναλογιστούμε πως, όταν ο ανεπτυγμένος κόσμος δεν αφήνει περιθώρια ανάπτυξης, προόδου, δυνατότητα να ξεφύγει ένας λαός από το τέλμα της υποταγής, της αμάθειας, της φτώχειας, της εκμετάλλευσης, δεν έχει άλλη λύση από το να ανατιναχθεί στον αέρα σκοτώνοντας μαζί του και τους δυνάστες του.

Η κατάσταση είναι απελπιστική σε πολλές χώρες του κόσμου όπου συμβιώνουν λαοί με διαφορετικούς πολιτισμούς και διαφορετικά συστήματα αξιών. Διέξοδος δεν φαίνεται πουθενά, αφού οι ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις ναυαγούν, οι συμφωνίες μένουν στα χαρτιά και τα πλήθη θρηγνούν θύματα και φανατίζονται. Το αποτέλεσμα είναι ότι οδηγούνται σε πόλωση των απόψεών τους, απορρίπτουν κάθε πρόταση συνδιαλλαγής και επικρατούν οι σκληροπυρηνικοί που πρεσβεύουν πως με τις συλλήψεις και τις εκτελέσεις κάποιων μελών τρομοκρατικών οργανώσεων ή με ένοπλες επεμβάσεις μπορεί να εκλείψει το φαινόμενο της τρομοκρατίας.

Για να καταπολεμήσουμε την τρομοκρατία, θα πρέπει να την χτυπήσουμε στις ρίζες της που είναι τα αίτια που την προκαλούν και όχι στα παρακλάδια της που είναι οι συνέπειές της. Επιβάλλεται να πετύχουμε την άρση των κοινωνικοοικονομικών αιτιών που την προκαλούν, να καταπολεμή-

σουμε την κοινωνική ανισότητα, τη φτώχεια, την εκμετάλλευση, την εξαθλίωση, την αμάθεια, να ικανοποιήσουμε τα δίκαια αιτήματα καταπιεσμένων λαών για ύπαρξη πατρίδας και να ενισχύσουμε την κοινωνική, οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη όλων των ανατολικών χωρών. Οι χώρες που υποθάλλουν την τρομοκρατία πρέπει να συνειδητοποιήσουν πως έτσι γίνονται συνένοχες μ' αυτήν και οι χώρες-θύματα τρομοκρατικών επιθέσεων να εφαρμόζουν τη ρήση του Κικέρωνα «Προτιμώ την πιο άδικη ειρήνη παρά τον πιο δίκαιο πόλεμο».

Δεν θα αναφερθώ στην κατάσταση των σημερινών Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, αφενός γιατί είναι γνωστή σε όλους και αφετέρου γιατί θα ασχοληθεί άλλη ομιλήτρια μ' αυτά.

Πα την αστυφιλία-αποκέντρωση θα ήθελα να σας μεταφέρω ένα περιστατικό. Όταν ένας Κυκλαδίτης συνάντησε το Θεμιστοκλή του είπε: «Θεμιστοκλή, το ότι έγινες αυτό που έγινες το οφείλεις στο γεγονός στο ότι γεννηθήκες στην Αθήνα». Και ο Θεμιστοκλής του απάντησε: «Συμφωνώ, αλλά και εσύ δεν θα είχες γίνει Θεμιστοκλής, αν γεννιόσουν στην Αθήνα.»

Σας ευχαριστώ και ελπίζω να σας ξαναδώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ολοκληρώθηκαν οι ομιλίες των εισηγητών των Επιτροπών και τώρα θα αρχίσουν οι ομιλίες των εφήβων Βουλευτών που κληρώθηκαν από κάθε Επιτροπή. Όπως είπα, θα έρχεστε στο Βήμα με αλφαβητική σειρά.

Καλείται λοιπόν και έχει το λόγο ο Αλέξανδρος Αλεξάνδρου από το νομό Βοιωτίας, μέλος της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (Νομός Βοιωτίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Ελληνικής Δημοκρατίας, κύριε Πρωθυπουργέ, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπητέ κύριε Αντώνη Σαμαράκη, κύριοι Υπουργοί και κύριοι Βουλευτές, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, αποτελεί μέγιστη τιμή για μένα το γεγονός ότι μου δίνεται η ευκαιρία μέσα σ' αυτό το θαυμάσιο θεσμό να μιλήσω ενώπιόν σας σ' αυτόν το ναό της Δημοκρατίας.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, ένα από τα σημαντικότερα ζητήματα της επικαιρότητας στην ελληνική, αλλά και στην παγκόσμια σκηνή, είναι αυτό της τρομοκρατίας. Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, πρόσφατα θύματα τρομοκρατικών επιθέσεων, επιχειρούν με πρόσημα την καταπολέμηση της τρομοκρατίας τον έλεγχο και την υποταγή πολλών χωρών κυρίως της Μέσης Ανατολής. Θύμα αυτής της πολιτικής υπήρξε εν μέρει και η χώρα μας, αφού είναι γνωστές οι απειλές και οι εκβιασμοί που μας ασκήθηκαν ως τώρα και που ήθελαν την Ελλάδα ως δήθεν ανίκανη να αντιμετωπίσει το φαινόμενο.

Ευτυχώς, η χώρα μας δικαιώθηκε από τις τελευταίες εξελίξεις στο μέτωπο της εγχώριας τρομοκρατίας. Αυτή την πε-

ρίοδο επίκειται η επίθεση των Αμερικανών εναντίον του ΙΡΑΚ με πρόφαση την αντίθεσή τους στο καθεστώς της χώρας και στον ηγέτη της Σαντάμ Χουσεΐν. Όμως, όπως και στους πρόσφατους βομβαρδισμούς στο Αφγανιστάν, τα αίτια δεν είναι παρά ο έλεγχος της περιοχής και τα πλούσια κοιτάσματα σε μαύρο χρυσό, τα οποία οι ΗΠΑ επιδιώκουν πάντα να εκμεταλλεύονται. Άλλωστε, οι επιθέσεις στο Αφγανιστάν όχι μόνο δεν οδήγησαν στον επιδιωκόμενο σκοπό, εφόσον ο Μπιν Λάντεν τελικά δεν εντοπίστηκε, αλλά σκόρπισαν και το θάνατο σε χιλιάδες αθώους ανθρώπους, ανάμεσα στους οποίους και σε πολλά μικρά παιδιά.

Είναι λοιπόν βέβαιο πως το ίδιο θα συμβεί και στον επικείμενο πόλεμο εναντίον του Ιράκ με δεδομένο ότι υπάρχουν ήδη εκατοντάδες χιλιάδες αθώα θύματα από την Καταιγίδα της Ερήμου. Παρά, όμως, τις ασφυκτικές πιέσεις των ΗΠΑ υπάρχουν διεθνείς οργανισμοί, αλλά και κράτη που διαφωνούν μ' αυτή την επίθεση, διότι πιστεύουν ότι αυτός ο πόλεμος θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη κρίση στη Μέση Ανατολή και σε γενικότερη σύρραξη.

Η Ελλάδα, όντας μια χώρα που έχει υποφέρει πολλά από κατακτητές και δικτάτορες, οφείλει να είναι στο πλευρό των λαών αυτών που τώρα δοκιμάζονται και υποφέρουν. Επιπλέον, επειδή ο ελληνικός λαός είναι παραδοσιακά φιλεργνηνός πρέπει τώρα να αντιδράσει σύσσωμος στο ξέσπασμα μιας μεγάλης σύρραξης, δεδομένης και της σημαντικής προσπάθειας της Κυβέρνησης και του Υπουργείου Εξωτερικών για μια παγκόσμια εκκεχειρία εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004.

Κατά συνέπεια, πρέπει να δείξουμε τη συμπαράστασή μας στους λαούς αυτούς με συνεχείς προσπάθειες για την οικονομική τους ανάπτυξη και το δικαίωμά τους σε μια ζωή με ειρήνη, αξιοπρέπεια και προκοπή. Αυτό δεν σημαίνει υποστήριξη προς το τυραννικό καθεστώς του Σαντάμ, που οφείλουμε να στηρίξουμε την κατάλυσή του μέσω του ΟΗΕ σε συνεργασία με τον Ιρακινό λαό και με πολιτικά μέσα. Ανάλογη στάση πρέπει να τηρήσουμε και σε περιπτώσεις άλλων λαών ή μειονοτήτων που καταπιέζονται από την εξουσία, όπως οι Παλαιστίνιοι από τους Ισραηλίτες και οι Κούρδοι από τους Τούρκους, στις οποίες οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν επενέβησαν για να αποκαταστήσουν τα δικαιώματά τους.

Τέλος, η Ελλάδα πιστή στις αρχές του Διεθνούς Δικαίου και της δημοκρατίας πρέπει με θάρρος να καταθέτει πάντα τις απόψεις της για τα μεγάλα και κρίσιμα παγκόσμια ζητήματα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στους διεθνείς οργανισμούς και να τις καθιστά ισχυρές. Πρέπει, επίσης, η Ελληνική Κυβέρνηση να ενημερώνει σωστά τον ελληνικό λαό, ώστε κάθε πολίτης να έχει πραγματική γνώση γι' αυτά τα σοβαρά ζητήματα που βιώνει σήμερα η ανθρωπότητα στο σύνολό της.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

Ο Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων κ. Απόστολος Κακλαμάνης παρακολουθεί τη συνεδρίαση Επιτροπής της «Βουλής των Εφήβων».

Στιγμιότυπο από συνεδρίαση Επιτροπής της «Βουλής των Εφήβων».

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Σάμερ Αμμάρι από τη Σαουδική Αραβία.

ΣΑΜΕΡ ΑΜΜΑΡΙ (Σαουδική Αραβία): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, κύριε Υπουργέ της Παιδείας, εκπρόσωποι της ελληνικής πολιτείας, φίλες και φίλοι, θα ήθελα να ευχαριστώ τη Βουλή των Ελλήνων για την ευκαιρία που δίνει στους μαθητές απ' όλον τον κόσμο να ανταλλάξουν τις απόψεις τους για τα φλέγοντα θέματα της επικαιρότητας. Βρισκομαι μαζί σας σήμερα για να αναφερθώ στο Παλαιστινιακό, την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ και τη γενικότερη κρίση στο χώρο της Μέσης Ανατολής.

Ο ευρύτερος χώρος της Μέσης Ανατολής ήταν και είναι ένας τόπος έντονων συγκρούσεων και αιματοχυσίας. Η ιστορία μάς μαρτυρά ότι οι προσπάθειες για κατάκτηση των περιοχών της Μέσης Ανατολής, όπως οι Σταυροφορίες, έγιναν λόγω της σημαντικής γεωπολιτικής θέσης της περιοχής αυτής και των πλούσιων φυσικών πόρων της.

Ένα από τα πιο καυτά ζητήματα στο χώρο της Μέσης Ανατολής αποτελεί το παλαιστινιακό. Ο μακροχρόνιος αυτός πόλεμος μεταξύ Ισραήλ-Παλαιστίνης και οι αλληπάληλες αποτυχημένες προσπάθειες εύρεσης μιας λύσης μεταξύ των δύο λαών, έχουν οδηγήσει τον παλαιστινιακό λαό σε αγανάκτηση. Η αγανάκτηση αυτή προέρχεται από την αδιάλλακτη πολιτική που ακολουθεί η ισραηλινή κυβέρνηση, αφού εδώ και πολλά χρόνια οι Παλαιστίνιοι δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την εδαφική τους ακεραιότητα, την ελευθερία και την αυτονομία τους. Καθημερινά αθώοι Παλαιστίνιοι βρίσκουν το θάνατο προσπαθώντας να υπερασπίσουν την πατρίδα τους με σφεντόνες, πέτρες και ό,τι άλλο βρουν. Από την άλλη πλευρά Ισραηλινοί στρατιώτες με πολυβόλα και τανκς σκορπούν το θάνατο σε γυναίκες και παιδιά, δίχως δισταγμό. Εισβολές σε παλαιστινιακές πόλεις πραγματοποιούνται και βομβαρδισμοί εναντίον δήθεν τρομοκρατικών οργανώσεων ως συνήθως βρίσκουν λάθος στόχο. Αποτέλεσμα; Να βομβαρδίζονται σπίτια αμάχων και να γίνονται τα ερείπια οικογενειακοί τάφοι.

Στις πρόσφατες εξελίξεις των τελευταίων μηνών είδαμε την ισραηλινή κυβέρνηση του Σαρόν για άλλη μια φορά να μη θέλει να βάλει μια τελεία σε αυτήν τη γενοκτονία κατά των Παλαιστινίων. Αντιθέτως, προσπάθειες δεκάδων χρόνων από το Πασέρ Αραφάτ για μια ειρηνική συμβίωση μεταξύ των δύο λαών τινάχτηκαν στον αέρα.

Η ισραηλινή κυβέρνηση, δείχνοντας τις αληθινές της προθέσεις, εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου για να εισβάλει στις παλαιστινιακές πόλεις, με το πρόσχημα ότι ο Αραφάτ και οι Παλαιστίνιοι υποθάλπουν την τρομοκρατία. Το επιχείρημα που χρησιμοποίησε η ισραηλινή κυβέρνηση, ότι, αφού δεν καταπολεμάς την τρομοκρατία, σημαίνει ότι και εσύ ο ίδιος την υποθάλπεις, ήταν παράλογο. Πώς είναι δυνατόν ο Αραφάτ να καταπολεμήσει την τρομοκρατία στην περιοχή του, όταν ο Ισραηλινός Πρωθυ-

πουργός έχει ισοπεδώσει κάθε είδους αστυνομική δύναμη των Παλαιστινίων; Έτσι, πολύ απλά μπορούμε να συμπεράνουμε ότι το επιχείρημα αυτό αποτελούσε μια αδιέξοδο και κατά συνέπεια δείχνει το πόσο άδικος είναι αυτός ο πόλεμος.

Η αμερικανική κυβέρνηση με την εξωτερική πολιτική που ακολουθεί όσον αφορά στο μεσανατολικό μας έχει προβληματίσει και ανησυχήσει. Το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου ήταν αναμφίβολα ένα απάνθρωπο και δυσάρεστο γεγονός. Δυστυχώς, όμως, η αμερικανική κυβέρνηση του Τζορτζ Μπους, όσο σκληρό και να ακούγεται αυτό, φάνηκε να έκλαψε μια και να γέλασε δυο. Η καταπολέμηση της τρομοκρατίας που έθεσε ως στόχο η αμερικανική κυβέρνηση και ο μυστηριώδης αμερικανικός ορισμός της τρομοκρατικής απειλής υπήρξε τόσο πρόσφορος όσο και βολικός για αυτήν. Η λέξη «τρομοκρατία» χρησιμοποιήθηκε για να προωθήσει τα προγράμματά της, ώστε να εισβάλει στο χώρο της Μέσης Ανατολής, κάτι το οποίο πέτυχε με την επίθεση στο Αφγανιστάν. Εκεί υπολογίζεται ότι σκοτώθηκαν 15.000 άμαχοι, δηλαδή περίπου ο διπλάσιος αριθμός σε σχέση με αυτούς που σκοτώθηκαν στους Δίδυμους Πύργους της 11ης Σεπτεμβρίου. Τα αθώα θύματα, όμως, του Αφγανιστάν ξεχάστηκαν. Ούτε τιμήθηκαν ούτε έγιναν ήρωες, όπως τα θύματα της 11ης Σεπτεμβρίου. Απλώς χάθηκαν!

Η 11η Σεπτεμβρίου θεωρήθηκε η μέρα που άλλαξε τον κόσμο, τον τρόπο που σκέφτεται και τον τρόπο που αντιλαμβάνεται κάποια πράγματα. Το πρώτο, όμως, συμπέρασμα που μπορεί κανείς να βγάλει βλέποντας τα γεγονότα κατά τον περασμένο χρόνο και τις εξελίξεις, είναι ότι ο κόσμος αυτός δεν άλλαξε και τόσο. Μετά το Αφγανιστάν απειλούν το Ιράκ στο πλαίσιο της αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας, που περισσότερο ανησυχεί, παρά εμπνέει.

Ένα, όμως, θετικό στοιχείο είναι ότι για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια η Ευρωπαϊκή Ένωση αφήνει τη θέση του αμέτοχου παρατηρητή και δείχνει κάποια σημάδια αντίδρασης κατά της ηγεμονίας των Αμερικανών, που θέλουν να πραγματοποιήσουν νέα επίθεση στο Ιράκ. Είναι ακριβώς τέτοιες στιγμές που φαίνεται ότι τα αμερικανικά συμφέροντα είναι διαφορετικά από αυτά των Ευρωπαίων και, επίσης, ότι οι οπτικές γωνίες των Αμερικανών και των Ευρωπαίων διαφέρουν όλο και περισσότερο.

Γι' αυτό σήμερα περισσότερο από ποτέ ήρθε η ώρα της Ευρώπης, η οποία με σωστές αρχές, υψηλό αίσθημα δικαιοσύνης και μια δίκαια εξωτερική πολιτική θα αποκτήσει την ελευθερία της και θα αρθρώσει το δικό της λόγο, τη δική της πολιτική απέναντι στην τρομοκρατία και στα άλλα ακόμα πιο σοβαρά προβλήματα του σύγχρονου κόσμου.

Ευχαριστώ.

(Όρθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής του Νομού Έβρου Φωτεινή Βαφειάδου-Τσολακίδου.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ-ΤΣΟΛΑΚΙΔΟΥ (Νομός Έβρου):

Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπητέ κύριε Αντώνη Σαμαράκη, φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, ονομάζομαι Φωτεινή Βαφειάδου-Τσολακίδου και εκπροσωπώ το 1ο Ενιαίο Λύκειο της Αλεξανδρούπολης.

Το θέμα της ομιλίας μου είναι τα άτομα με ειδικές ανάγκες στην πρώτη πόλη της Ευρώπης, στην Αλεξανδρούπολη. Στη χαρταυγή της νέας χιλιετίας, ενώ έχουν συντελεστεί τόσα βήματα στον τομέα της επιστήμης και της τεχνολογίας, δυστυχώς μερικά κοινωνικά προβλήματα διααιωνίζονται, χωρίς κανείς να ενδιαφέρεται ουσιαστικά για την επίλυσή τους.

Έτσι, ενώ η Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Παιδιού που ψηφίστηκε από τον ΟΗΕ αναφέρει ότι στο παιδί που είναι σωματικά, πνευματικά ή κοινωνικά μειονεκτικό, παρέχεται ειδική μεταχείριση, εκπαίδευση και φροντίδα που απορρέει από την ιδιαίτερη κατάστασή του, στην πράξη συμβαίνει το αντίθετο.

Ίσως με πείτε απαισιόδοξη, όμως είμαι απλά ρεαλίστρια, βλέπω τα πράγματα όπως είναι στην πραγματικότητα χωρίς να τα ωραιοποιώ. Τι ακριβώς εννοώ; Ότι οι ευκαιρίες που έχουν τα άτομα με ειδικές ανάγκες, με ιδιαίτερες ικανότητες, με ιδιαίτερες εκπαιδευτικές ανάγκες, με αναπηρίες, είναι ελάχιστες, αν συγκρίνει κανείς μ' αυτές των συνομηλίκων τους. Σε όλη την Ελλάδα τα άτομα αυτής της κατηγορίας δεν έχουν τις ίδιες ευκαιρίες για μόρφωση, επαγγελματική αποκατάσταση και ψυχαγωγία. Όμως, θα αρκεσθώ να αναφερθώ στις ελάχιστες ευκαιρίες που δίνονται στα παιδιά που κατοικούν στην πόλη μου, την όμορφη ακριτική Αλεξανδρούπολη. Βέβαια, θα πρέπει να παραδεχθούμε ότι στις μέρες μας άλλαξαν πολλά πράγματα υπέρ των ατόμων με ειδικές ανάγκες σε σύγκριση με το παρελθόν. Έτσι ενώ από το 1972 αρχίζει να λειτουργεί το ειδικό πειραματικό σχολείο ως διθέσιο, μετά από δώδεκα χρόνια γίνεται τριθέσιο και το 1989 προστέθηκε και ειδικό εκπαιδευτικό προσωπικό. Μία ψυχολόγος, μία κοινωνική λειτουργός και μία νοσηλεύτρια ειδικής αγωγής. Σήμερα έχει προστεθεί και μία νηπιαγωγός. Πραγματικά γίνεται, μια πολύ καλή προσπάθεια πέρα από το προσωπικό που έχει και γνώσεις και εμπειρία αλλά και πολύ όρεξη και ζήλο να βοηθήσει τα παιδιά να κοινωνικοποιηθούν και να ενταχθούν στο κοινωνικό σύνολο. Όμως, το μεγάλο πρόβλημα γεννιέται όταν το παιδί πρέπει να σταματήσει λόγω ηλικίας το σχολείο. Δεν υπάρχει κάποιο κέντρο επαγγελματικής κατάρτισης που να λειτουργεί σε καθημερινή βάση για να φοιτούν τα παιδιά εκεί. Πού είναι το ειδικό Γυμνάσιο και Λύκειο για όσα βέβαια παιδιά μπορούν να παρακολουθήσουν; Πού είναι το ειδικό ΤΕΕ, που είναι το εργαστήριο επαγγελματικής κατάρτισης, έστω και αδιαβάθμητης εκπαίδευσης; Όλα αυτά έχουν προβλεφθεί για να λειτουργήσουν από το νόμο 2817/2000, αλλά τελικά έμεινε στα χαρτιά προς το παρόν. Ακόμα και στην πρόσφατη τοποθέ-

τηση του Προέδρου του Συλλόγου των ΑΜΕΑ στην τηλεόραση αναρωτήθηκα, αν έχουν τα παιδιά αυτά που είναι συνομηλικά μας τις ίδιες ευκαιρίες με μας. Είναι παιδιά ενός κατώτερου Θεού παρ' ότι οι όποιες διακηρύξεις για ισότητα στη μόρφωση. Θα μου πείτε, οι σύγχρονες θεωρίες συνιστούν να αποφεύγουμε ειδικούς χώρους και προγράμματα, γιατί δημιουργούμε την κοινωνική περιθωριοποίηση αυτών των ατόμων, εφόσον δεν υπάρχει επαφή και επικοινωνία με το ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον. Ευχής έργο θα ήταν να δημιουργηθούν κέντρα ανοιχτής προστασίας για ΑΜΕΑ κάτι παρόμοιο με τα ΚΑΠΗ, τα οποία λειτουργούν με επιτυχία αρκετά χρόνια σε όλη την Ελλάδα και στην ιδιαίτερη πατρίδα μου. Εξάλλου, ο θεσμός που έγινε στο σπίτι κοινωνικής μέριμνας που λειτουργεί για τους ηλικιωμένους εδώ και τρία χρόνια ευελπιστούμε να επεκταθεί και στα ΑΜΕΑ, ώστε να βοηθηθούν τα ίδια και προπάντων οι γονείς τους, γιατί γνωρίζουμε ότι αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα.

Ακόμη, η πολιτεία οφείλει να δημιουργήσει την κατάλληλη υποδομή σε έργα και προγράμματα. Για το σκοπό αυτόν απαιτείται φυσικά έμπυχο και άψυχο υλικό σε μακροπρόθεσμη και βραχυπρόθεσμη βάση.

Η Τοπική Αυτοδιοίκηση από την πλευρά της δεν μπορεί να μείνει αμέτοχη. Θα πρέπει να κτίσει έργα φιλικά και προσίτα και στα άτομα με ειδικές ανάγκες, τηρώντας τεχνικές προδιαγραφές όπως κτίρια, πάρκα, πεζοδρόμια.

Ανακεφαλαιώνοντας θα ρωτήσουμε για άλλη μια φορά γιατί όλοι οι πολιτικοί αυτής της χώρας υπόσχονται προεκλογικά ότι θα κάνουν ό,τι περνάει από το χέρι τους για τα ΑΜΕΑ και αμέσως μόλις εκλεγούν τα ξεχνούν; Μήπως τελικά η ισότητα είναι ουτοπία και όχι πραγματικότητα; Είναι καιρός να αφήσουμε τις φυλετικές, ρατσιστικές ή κοινωνικές διακρίσεις και να ασχοληθούμε με πράγματα πιο ουσιαστικά. Πρέπει ο καθένας με τον τρόπο του να αλλάξει την νοοτροπία της κοινωνίας απέναντι στα ΑΜΕΑ, αρχίζοντας τη δουλειά από την μικρή κοινωνία της πόλης που ζει καθημερινά. Είναι καιρός να γίνει βίωμά μας η διαφορετικότητα και η ομορφιά της που υπάρχει ακόμα και στο φυσικό κόσμο που μας περιβάλλει. Πρέπει να αντιδράσουμε στο κατεστημένο, γιατί απευθύνομαι σε σας φίλοι μου και μπορούμε να δείξουμε ότι εμείς, οι νέοι αυτού του τόπου έχουμε φωνή και η φωνή μας ακούγεται. Πρέπει να καταλάβουν οι μεγάλοι που μας κυβερνούν ότι δεν είμαστε αδρανείς πολίτες, είμαστε έφηβοι που δεν ασχολούμαστε με τα big και τα big brother, όπως νομίζουν οι μεγάλοι, είμαστε νέοι που τρέχει το αίμα μας στην ενέργεια και δράση. Προσπαθούμε ο καθένας με το δικό του τρόπο να αντιδράσει σε κάθε αδικία. Τι έχουμε εμείς οι «φυσιολογικοί» νέοι διαφορετικό από τους νέους με ειδικές ανάγκες;

Ας ελπίσουμε ότι θα δούμε μια Ελλάδα όπου όλοι οι πολίτες θα είναι πραγματικά ισότιμοι, μια Ελλάδα που θα αγκαλιάσει όπως η μάνα όλα τα παιδιά της και ιδιαίτερα

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνος Στεφανόπουλος συζητά με τον Πρόεδρο της Βουλής κ. Απόστολο Κακλαμάνη και εισηγητές των Επιτροπών της «Βουλής των Εφήβων» στο Προεδρικό Μέγαρο.

Ο Πρωθυπουργός κ. Κώστας Σημίτης δέχεται στο γραφείο του τον Πρόεδρο της Βουλής κ. Απόστολο Κακλαμάνη και τους εισηγητές των έξι Επιτροπών της «Βουλής των Εφήβων».

αυτά που χρειάζονται περισσότερη φροντίδα όπως είναι τα ΑΜΕΑ. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Έφηβος Βουλευτής Βέτσικας Γρηγόρης από το Σίδνεϋ της Αυστραλίας έχει το λόγο.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΒΕΤΣΙΚΑΣ (Σίδνεϋ Αυστραλίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Ελληνικής Δημοκρατίας, κύριε Πρωθυπουργέ, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριοι Υπουργοί, κύριοι αρχηγοί κομμάτων, αγαπητέ μας κύριε Σαμαράκη, φίλες και φίλοι, κυρίες και κύριοι, κατάγομαι από τη χώρα που έδωσε στην ανθρωπότητα τα φώτα της γνώσης, δηλαδή από τη χώρα που έδωσε τις αρχές της επιστήμης, της φιλοσοφίας, του ήθους και της δημοκρατίας.

Παρόλο που γεννήθηκα στην Αυστραλία γαλουχήθηκα και έμαθα τα πρώτα παραμύθια και τις ιστορίες στη μητέρα των γλωσσών, την ελληνική.

Σήμερα πληρώνουν πολλοί από τους Έλληνες της διασποράς το πρόβλημα που έχουν που δεν μπορούν να επικοινωνήσουν στη γλώσσα των γονιών τους. Δηλαδή αν και προέρχονται από Έλληνες γονείς δεν μπορούν να αρθρώσουν ούτε το καλημέρα.

Εξετάζοντας προσεκτικά το θέμα αυτό ανακάλυψα πολλές και διάφορες αιτίες που οδήγησαν την εκμάθηση της μητρικής μας γλώσσας στο χείλος του γκρεμού και σιγά σιγά στην εξαφάνισή της. Στις περισσότερες περιπτώσεις το πρόβλημα αρχίζει από τους γονείς. Πολλοί γονείς τρίτης και τέταρτης γενιάς στο εξωτερικό δεν μιλάνε αρκετά καλά ελληνικά ενώ άλλοι παρότι μιλούν καλά τη γλώσσα είναι δυστυχώς τόσο αφελείς ώστε παροτρύνουν τα παιδιά τους να μάθουν κάποια άλλη γλώσσα στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση που έχει εμπορική αξία ή που έχει παγκόσμιο κύρος.

Αρνητικό είναι το γεγονός πως πολλά εκπαιδευτικά προγράμματα είναι ακατάλληλα για τις ρεαλιστικές ανάγκες των μαθητών. Δηλαδή, ακόμα χρησιμοποιούνται βιβλία που είναι γραμμένα για την παιδεία στην Ελλάδα, ενώ σε πολλά σχολεία του εξωτερικού δεν διδάσκεται η ελληνική γλώσσα. Συνάμα η πολιτική της αυστραλιανής κυβέρνησης δεν προωθεί τη διδασκαλία των άλλων γλωσσών με αποτέλεσμα και οι Έλληνες να δυσκολεύονται στην εκμάθηση της μητρικής τους γλώσσας.

Αυτές είναι ορισμένες από τις αιτίες που η ελληνομάθεια αργοπεθαίνει στην Αυστραλία.

Ως Έφηβος Βουλευτής θα ήθελα να προτείνω λύσεις με σκοπό τη βελτίωση της κατάστασης αυτής.

Πρέπει πρώτα από όλα σε μερικές κοινότητες να δυναμωθεί η άποψη της γνώσης της ελληνικής γλώσσας ως απαραίτητο στοιχείο διατήρησης της ελληνικής πολιτισμικής παράδοσης. -

Επίσης, πρέπει να δημιουργηθούν ιδιαίτερα προγράμματα για τους εκπαιδευτικούς που θα τους εμπνεύσουν να

ασχοληθούν με περισσότερη όρεξη και ζήλο στην επιμόρφωση των ελληνόπουλων της διασποράς.

Επιπλέον, θεωρώ καθήκον της Ελληνικής Κυβέρνησης να συζητήσει αυτό το πολύ σοβαρό θέμα με την Αυστραλιανή Κυβέρνηση, ώστε να φτάσουν σε μια συμφωνία ειδικά για τη διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας σε περισσότερα σχολεία. Συγχρόνως, χρειάζονται περισσότερα ελληνικά επιμορφωτικά προγράμματα που να ξεναγούν ελληνόπουλα της διασποράς στην Ελλάδα για ένα αρκετά επαρκές χρονικό διάστημα που θα τους δώσει την ευκαιρία να εξοικειωθούν και να αγαπήσουν την πατρίδα τους, τη γλώσσα και τον πολιτισμό της, σε βαθμό που να γίνουν οι καλύτεροι πρόσβεις της ελληνομάθειας ακόμα και στους αλλοδαπούς, όταν επιστρέψουν στις χώρες τους.

«Η ισχύς εν τη ενώσει» είναι λοιπόν το ρητό που πρέπει να υιοθετήσουν οι ελληνικοί φορείς, προκειμένου η ελληνομάθεια να διαβεί με επιτυχία το κρίσιμο σταυροδρόμι στο οποίο βρίσκεται σήμερα.

Κανένας από μας δεν θέλει να φανταστεί ότι σε δεκαπέντε ή είκοσι χρόνια από τώρα η διδασκαλία των νεοελληνικών θα αποτελεί παρελθόν στην Αυστραλία. Με ευχολόγια και εθιμοτυπικές συναντήσεις δεν επιτυγχάνεται τίποτα. Η εγρήγορση και η δράση όλων μας είναι απαραίτητες όσο ποτέ άλλοτε. Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Έφηβος βουλευτής Β' Αθηνών κα Ευαγγελία Βουργίδου έχει το λόγο.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΒΟΥΡΓΙΔΟΥ (Β' Αθηνών): Εξοχότατε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρωθυπουργέ, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριοι Υπουργοί, κύριοι εκπρόσωποι των κομμάτων, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι έφηβοι Βουλευτές, στο σύγχρονο κόσμο της εξέλιξης, της τεχνολογίας, της τελειοποίησης των μέσων, της ανόδου του βιοτικού επιπέδου υπάρχει το πρόβλημα της ανεργίας που μαστίζει σχεδόν όλες τις σύγχρονες κοινωνίες συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής.

Τα αίτια καθώς και οι συνέπειες της ανεργίας είναι γνωστά. Αποτελούν τα καθημερινά μας βιώματα. Η επανάληψή τους εντελώς ανούσια, όμως η ανάγκη εύρεσης τρόπου αντιμετώπισης του τεράστιου αυτού κοινωνικού προβλήματος είναι επιτακτική. Κάθε χρονικό περιθώριο εξαντλήθηκε. Οι λύσεις πρέπει να δοθούν τώρα.

Παρ' όλα αυτά δυστυχώς με το συγκεκριμένο ζήτημα οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων ασχολούνται περιστασιακά και κάθε εποχιακού χαρακτήρα παράθεση και αντιμετώπιση ουσιωδών προβλημάτων της ελληνικής κοινωνίας, δεν μπορεί παρά να είναι αποσπασματική, πρόχειρη με τάση μάλλον πυροσβεστικής συγκάλυψης παρά με διάθεση ουσιαστικής αντιμετώπισης του καίριου αυτού θέματος.

Προκειμένου να αντιμετωπιστεί η ανεργία απαιτούνται ριζικές αλλαγές, διαφορετικές οικονομικές προτεραιότητες

και διαφορετική πολιτική βούληση. Κάτι τέτοιο, όμως, παραμένει απλά ένα όνειρο, θυσιασμένο στο βωμό των πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων και σκοπιμοτήτων. Ειδικότερα οφείλουμε να καταγγείλουμε την απαξίωση της χειρονακτικής εργασίας.

Επιτέλους, θα ενδιαφερθεί κάποιος για την τεχνική εκπαίδευση; Κανείς δεν σκέφθηκε πως ο αριθμός των εισακτέων στα Α.Ε.Ι. πρέπει να είναι κλειστός και καθορισμένος σύμφωνα με τη ζήτηση στην αγορά εργασίας;

Ακόμη συνιστάται μείωση του εβδομαδιαίου ωραρίου εργασίας, περιορισμός των υπερωριών, αύξηση της αμοιβής, απαγόρευση της διπλοθεσίας καθώς και τη μείωση του ορίου ηλικίας για τη συνταξιοδότηση των εργαζομένων στα 35 χρόνια εργασίας, αλλά και αυτό με την προϋπόθεση να μην έχουν ξεπεράσει την ηλικία των 63 χρόνων.

Ακόμη μια ιδιαίτερα αποτελεσματική λύση θα ήταν η ενίσχυση με τη χορήγηση κινήτρων από το κράτος των επενδυτικών πρωτοβουλιών, η ενίσχυση των ιδιωτικών και κρατικών επενδύσεων, η εύρεση τρόπων προσέλκυσης ξένου κεφαλαίου, η ίδρυση βιομηχανιών, καθώς και η ύπαρξη επιπλέον ωφελειών για τους επιχειρηματίες που έχουν ως έδρα τους την ύπαιθρο. Παράλληλα, είναι απαραίτητη η μείωση των φορολογικών επιβαρύνσεων στις επιχειρήσεις με χαμηλό ετήσιο εισόδημα.

Και αναρωτιέμαι: Πότε κάποιος θα λάβει σοβαρά υπόψη του την παρατήρηση ότι ο συνεχής μαρσαμός των ελληνικών μικρομεσαίων επιχειρήσεων δεν ισοσταθμίζεται από την ανάπτυξη μερικών πολυεθνικών που λειτουργούν με ξένα κεφάλαια και τα κέρδη τους επενδύονται σε ξένες αγορές; Αντί για απάντηση, η απόλυτη σιγή και η αδιαφορία των υπευθύνων.

Επιγραμματικά, αυτό το οξύτατο κοινωνικό πρόβλημα θα περιοριζόνταν από την κατασκευή έργων κοινής ωφέλειας από το κράτος, από την εξίσωση των αλλοδαπών με τους ντόπιους εργαζομένους ως προς τα εργασιακά δικαιώματα και τις υποχρεώσεις, από τη διεύρυνση των προγραμμάτων του ΟΑΕΔ, από την ενίσχυση του τουρισμού, από το άνοιγμα νέων τομών οικονομικής δράσης, από την αξιοποίηση όλων των κονδυλίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης με σκοπό τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, καθώς και από τη μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων στο δημόσιο τομέα.

Συμπερασματικά, τα ποσοστά της ανεργίας βρίσκονται σε αυτά τα απογοητευτικά επίπεδα εξαιτίας της μεγάλης τεχνικής προόδου, της συγκέντρωσης του χρήματος σε λίγους που αδιαφορούν για τους πολλούς, της κακής οργάνωσης, της κακής νομοθεσίας, της παντελούς έλλειψης πολιτικής ευαισθησίας και υπευθυνότητας, της έλλειψης των κατάλληλων μέσων για την επιμόρφωση και ειδίκευση.

Από αυτό εδώ το ιερό Βήμα εκπροσωπώντας την ελληνική νεολαία, που δεν έχει χάσει, όπως επιμένουν να ισχυρίζονται κάποιοι, τα ιδανικά της, που δεν ανέχεται πλέον να ζει στην αποτελεμάτωση και στη στασιμότητα, που έχει ως

όραμά της να προσφέρει στην κοινωνία και να πετύχει στόχους υψηλούς, θέλω να καταλήξω επισημαίνοντας:

Το σύνθημα της Βουλής των Εφήβων είναι η φαντασία στην εξουσία. Αξιοποιήστε λοιπόν τη δική μας φαντασία για να βελτιώσετε το δικό μας παρόν αλλά και μέλλον.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής από το Νομό Φθιώτιδας Ηλιάννα Γαλλή Βαρειά.

ΗΛΙΑΝΝΑ ΓΑΛΛΗ ΒΑΡΕΙΑ (Νομός Φθιώτιδας - 5ο Ενιαίο Λύκειο Λαμίας): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρωθυπουργέ, αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριοι Υπουργοί, κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, πρώτα θα ήθελα να ευχαριστήσω τη Βουλή των Ελλήνων για την ευκαιρία που δίνει στα πλαίσια του προγράμματος Βουλή των Εφήβων σε μαθητές απ' όλο τον ελληνισμό να ανταλλάξουν απόψεις και προτάσεις για θέματα που απασχολούν τους σημερινούς εφήβους.

Το θέμα με το οποίο για λίγα λεπτά θα σας απασχολήσω, είναι η κρίση και οι κίνδυνοι τους οποίους διατρέχει η ελληνική γλώσσα μέσα στα πλαίσια της ενωμένης Ευρώπης και της παγκοσμιοποίησης.

Ακουστήκε πριν από επτά με οκτώ μήνες η άποψη ότι η αγγλική γλώσσα πρέπει να γίνει η δεύτερη επίσημη γλώσσα της Ελλάδας. Δεν διαφωνεί κανείς υποθέτω ότι η γνώση της αγγλικής γλώσσας είναι απαραίτητη, καθώς αποτελεί διαβατήριο για την αγορά εργασίας, δίνει ευκαιρίες σε εμπορικό και επιχειρηματικό ορίζοντα, κρίνεται απαραίτητη για την εμπέδωση της επιστημονικής μελέτης κατά τη διάρκεια των σπουδών. Είναι εξάλλου επιβεβλημένη η γνώση της και λόγω του διεθνοποιημένου περιβάλλοντος της οικονομίας και της αγοράς εργασίας. Αναμφίβολα η αγγλική γλώσσα είναι διεθνής γλώσσα επικοινωνίας. Όμως, «επίσημη» σημαίνει κάτι άλλο.

Επίσημη γλώσσα σημαίνει εργαλείο γλωσσικό σε κρατικές υπηρεσίες, δικαστήρια, στις σχέσεις του κράτους με τον πολίτη, στη διδασκαλία των μαθημάτων στα σχολεία και τα πανεπιστήμια.

Θεωρώ ότι κάτι τέτοιο είναι λάθος, γιατί θα ενίσχυε την τάση υποβάθμισης της ελληνικής γλώσσας. Θα έκανε τους Έλληνες να θεωρούν κατώτερη τη γλώσσα και τον πολιτισμό τους.

Επίσης, η γλωσσική παραμόρφωση συνεπάγεται και πολιτιστική παραμόρφωση. Δική μου γλώσσα σημαίνει δικός μου πολιτισμός. Γλώσσα και πολιτισμός ανθούν μαζί. Όταν σβήνει το ένα, σβήνει και το άλλο.

Οι λαοί της Ευρώπης οραματίζονται να ενωθούν σε μια τεράστια πολιτεία ισχυρή, πολυγλωσσική, πολυπολιτισμική, δημοκρατική, πολυεθνική με ποικιλία θρησκευμάτων και ιδεολογιών, σε μια πολιτεία ελευθέρων ανθρώπων, όπου δεν

υπάρχει εκμετάλλευση, τρομοκρατία εκ μέρους των ισχυρών, με όλες τις γλώσσες παρούσες. Περισσότερο απ' όλες τις γλώσσες είναι ανάγκη να σωθούν αυτές που συγκριτικά με τις άλλες έχουν τους λιγότερους χρήστες, όπως η ελληνική. Και ίσως είναι αυτές που σήμερα δέχονται τις περισσότερες πιέσεις από την τάση για παγκοσμιοποίηση της αγγλικής γλώσσας και από την ορολογία των νέων που έχει χαρακτηριστεί μίξης.

Η κατάσταση αυτή διαμορφώνει νέα δεδομένα και μας βάζει μπροστά στην ανάγκη σοβαρής αντιμετώπισης του ζητήματος της γλώσσας. Η περίπτωση της χώρας μας είναι ιδιαίτερη και άρα απαιτεί ιδιαίτερα μέτρα. Έχουμε μία γλώσσα πολύ πλούσια, ίσως την πλουσιότερη της δυτικής ευρώπης. Έχουμε μια γλώσσα που λειτούργησε σαν μητρικό περιβάλλον για τον παγκόσμιο πολιτισμό. Υπάρχουν περίπου πενήντα χιλιάδες διεθνείς όροι που έχουν ξεκινήσει τη σταδιοδρομία τους από την ελληνική γλώσσα. Επίσης, η γλώσσα μας είναι ιδιαίτερη, γιατί έχει δουλευτεί από μεγάλους φιλοσόφους, όπως ο Πλάτωνας, ο Αριστοτέλης και οι προσωκρατικοί. Έχει δουλευτεί από τους αρχαίους τραγικούς και κωμικούς ποιητές. Είναι μια γλώσσα που εμφανίζει μεγάλη συνέχεια από την ομηρική εποχή μέχρι σήμερα, μια συνέχεια που όχι μόνο άντεξε σε συνθήκες ρωμαϊκής κατοχής, λατινικής κυριαρχίας και σε τετρακόσια χρόνια τουρκοκρατίας, αλλά μπορούμε να πούμε ότι αναγεννήθηκε και εμπλουτίστηκε με νέα στοιχεία.

Σήμερα, όμως, βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα κατάσταση. Αντιμετωπίζουμε μια κρίση γλωσσικής ταυτότητας μέσα από την πολυγλωσσία και από το γεγονός ότι περιορίζεται ο χώρος των ανθρωπιστικών σπουδών, όπου η γλώσσα λειτουργεί σαν κυρίαρχο εργαλείο. Επιπλέον, δεν μπορούμε να προωθήσουμε τη γλώσσα μας στο διεθνή χώρο όντας λαός ανάδελφος γλωσσικά. Σίγουρα δεν πρέπει να αγνοήσουμε την ανάγκη εκμάθησης της αγγλικής γλώσσας. Όμως, πάνω απ' όλα πιστεύω ότι το μεγαλύτερο βάρος και η προσοχή μας θα πρέπει να δοθεί στην εκμάθηση της ελληνικής γλώσσας.

Παρατηρείται σήμερα αδυναμία των νέων να κατανοήσουν ένα κείμενο της νεοελληνικής ή να δομήσουν έναν ολοκληρωμένο και σαφή συλλογισμό. Ο λόγος τους είναι σύντομος, συμβολικός, σκληρός και το λεξιλόγιό τους αποτελείται από λέξεις κλειδιά ή από νεολογισμούς της αργκό που τους δίνουν μεν τη δυνατότητα να συνεννοούνται, αλλά όχι να επικοινωνούν. Επίσης, ο διαφημιστικός λόγος γίνεται εργαλείο επαφής και έξυπνης ατάκας στις καθημερινές συζητήσεις τους. Φράσεις, όπως «έφαγα φλας, είσαι τζαζ», δυστυχώς αποτελούν γλωσσικό υλικό των νέων.

Όμως, δεν πρέπει να υπάρχει ούτε σκέψη να ντύσουμε τη λεξιπενία μας και τη φτώχεια της καθημερινής γλώσσας με μια δεύτερη επίσημη γλώσσα. Αυτό θα σήμαινε αυτόματα περιορισμό του πεδίου της ελληνικής γλώσσας. Για να

μην υποσκάψουμε, λοιπόν, μόνοι μας τη βιωσιμότητα της ελληνικής γλώσσας, όπως δεν μπόρεσαν να κάνουν τετρακόσια χρόνια σλαβιάς, θα πρέπει όλοι μας να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Είναι επιτακτική ανάγκη να υπάρξει πολιτική για τη γλώσσα μας με συνέπεια και σοβαρότητα, για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε σαν μια ανεξάρτητη πολιτεία μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Τελειώνοντας, θεωρώ ότι μια οποιαδήποτε υποβάθμιση της γλώσσας μας στο εσωτερικό της χώρας θα έδινε άλλοθι σε αυτούς που διαμορφώνουν μια πολιτική ισχυρών γλωσσών στην Ευρωπαϊκή Ένωση για να μας περιθωριοποιήσουν. Αντίθετα, η ελληνική γλώσσα πρέπει να ξαναβρεί τη δημιουργικότητά της. Να στραφούμε στον πλούτο, στην ιστορία και στις χάρες της χωρίς να φοβόμαστε το μέλλον της. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Συνάδελφοι Έφηβοι-Βουλευτές, στο σημείο αυτό θα διακόψουμε για ένα διάλειμμα αναψυχής και προκειμένου να αποχωρήσουν ο κύριος Πρόεδρος της Δημοκρατίας και ο κύριος Πρωθυπουργός τους οποίους ευχαριστούμε πολύ για την παρουσία τους.

(Χειροκροτήματα)

Θα επανέλθουμε στις 12.00 ακριβώς.

(ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Επαναλαμβάνεται η διακοπείσα συνεδρίαση.

Το λόγο έχει η Ηλιάνα Γιαννούλη από την Β' περιφέρεια της Αθήνας.

ΗΛΙΑΝΑ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ (Β' ΑΘΗΝΑΣ - Ιδ. Ενιαίο Λύκειο Τσιαμούλη): Αξιότιμη κύριε Κακλαμάνη, κύριε Υπουργέ, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, απ' όλες τις γωνίες της Ελλάδας και της Κύπρου, καθώς και του Απόδημου Ελληνισμού, ονομάζομαι Γιαννούλη Ηλιάνα και εκπροσωπώ το Ενιαίο Λύκειο των Εκπαιδευτηρίων Ιωάννη Τσιαμούλη Αθηνών.

Ένα από τα προβλήματα ερωτηματικά που μαστίζουν την ελληνική κοινωνία είναι οι εξαρτησιογόνες ουσίες ανάμεσα στις οποίες δεσπόζουν τα ναρκωτικά, ο αργός θάνατος. Σίγουρα όλους νέους και μεγάλους μας έχει απασχολήσει το παραπάνω θέμα. Όμως, εάν αναλογιστούμε σε βάθος το τι διαδραματίζεται γύρω από τους νέους που κατακλύζονται από πόνο και κοινωνική κατακραυγή εξαιτίας κάποιου έντονου εθισμού, κυρίως των ναρκωτικών, συνειδητοποιούμε πως η πολιτεία ακόμα παραμένει στάσιμη και αναβλητική στο να δώσει θετικές λύσεις.

Επικεντρώνοντας τις παρατηρήσεις μου πάνω στα ναρκωτικά θα ήθελα να αναφερθώ στις εξελίξεις από τις οποίες σφυροκοπούνται τα νιάτα μας και επιβραδύνεται η ανάπτυξη, η πρόοδος της κοινωνίας. Γι' αυτόν το λόγο παίρνω έναυσμα από το άμεσο περιβάλλον, όπως οι σύριγγες στα πάρκα,

εξασθενημένοι νέοι που βιαιοπραγούν για μια δόση ευχαρίστησης, σκοτεινά δρομάκια που φωλιάζει ο πόνος και η εξαθλίωση και ακόμη περισσότερο η αδιαφορία της πολιτείας.

Ποια είναι, όμως, αυτά τα βασικά αίτια που η κατάσταση έχει φθάσει σε μη ανεκτικά επίπεδα; Ίσως, η οικονομική δυσχέρεια των εθισμένων, οι κακές παρτές ή μήπως η άσχημη αστυνόμευση των δημόσιων χώρων; Ποιος δίνει απάντηση για όλα αυτά;

Εμείς οι νέοι το μέλλον του τόπου κατά τα λεγόμενα πώς θα έχουμε μια όμορφη ποιοτική ζωή, όταν τη διπλή μας πόρτα κτυπάει η ηρωίνη η διπλή σύριγγα, τα βαποράκια και τα παραμορφωμένα νεανικά πρόσωπα;

Σας παρακαλούμε να δώσετε απάντηση σε όλα αυτά και μάλιστα άμεσα.

Επειδή, όμως, θα έδειχνε απαισιοδοξία να παραδοθούμε αμαχητί στη μαύρη και ανούσια τρύπα των ναρκωτικών, οφείλουμε να προτείνουμε, να συμβουλευτούμε, να ενστερνιστούμε πιο ριζικά το πρόβλημα που αναφέρω.

Να ενισχυθούν τα προγράμματα απεξάρτησης. Απαιτούμε ενημέρωση στα σχολεία, επιδιώκουμε την κατανόηση των παθόντων, συνάμα όμως χρειαζόμαστε την οικονομική, ηθική και ουσιαστική κρατική βοήθεια.

Προσθέτω ακόμα να υπάρχει μεγαλύτερη ασφάλεια στα πάρκα, στα σχολεία και γενικότερα στους χώρους που κάλλιστα μπορούν να γίνουν εστίες παρανομίας και αργού θανάτου.

Οι ποινές για τους παράνομους εμπόρους θα πρέπει να γίνουν πιο αυστηρές καθώς αυτοί οι ανθρωπόμορφοι φέρουν τη βαρύτερη ευθύνη της διακίνησης των ναρκωτικών στο σύνολό τους. Δεν μπορούν να κατανοήσουν το γεγονός ότι ολόκληρες οικογένειες σβήνουν κάτω από το πένθος, τη θλίψη, την κοινωνική κατακραυγή.

Κλείνοντας λοιπόν την αγόρευσή μου αξιότιμα και αξιοσέβαστα πρόσωπα αυτού του ιερού χώρου, ομοϊδεάτες φίλοι και φίλες μου, ελπίζω πως οι παρατηρήσεις και οι προβληματισμοί μου θα εισακουστούν εν μέρει και θα ενισχυθούν από αρμόδιους φορείς και παράγοντες της πολιτείας. Εξάλλου, οι στόχοι αυτοί μπορούν να παραταθούν μακροχρόνια και έτσι αξίζει να προσπαθήσουμε, αξίζει να αγωνιζόμαστε, αξίζει να πιστεύουμε.

Πριν τελειώσω θα ήθελα να ευχαριστήσω τον κ. Σαμαράκη και όλους όσοι συνεισφέρουν για την υλοποίηση του πλάνου και δημιουργικού θεσμού της Βουλής των Εφήβων. Το σύνθημα «η φαντασία στην εξουσία» ας γίνει ως ένα ελάχιστο βαθμό βίωμα αυτών που μας κυβερνούν, για να μπορέσουν να κατανοήσουν τα προβλήματα και τις ιδέες των νέων αυτής της χώρας.

Σας ευχαριστώ θερμά.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Χριστίνα Γότση από το Νομό Πρεβέζης έχει το λόγο.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΓΟΤΣΗ (Νομός Πρεβέζης - 2ο Ενιαίο Λύκειο Πρεβέζας): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Υπουργέ, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, αποτελεί ξεχωριστή τιμή για μένα να βρίσκομαι στον ιερό αυτό χώρο και να μιλώ για ζητήματα που αφορούν τους νέους, την κοινωνία, όλους μας.

Θα προσπαθήσω να μεταφέρω τον προβληματισμό μου, τον προβληματισμό πιστεύω όλων, την καλόπιστη κριτική μας για τη λειτουργία και την προσφορά των μέσων μαζικής ενημέρωσης.

Θα ήταν παράλογο εάν κάποιος αμφισβητούσε τη συμβολή τους στην πληροφόρηση των ανθρώπων και την επικοινωνία των λαών με διαφορετικό πολιτισμό και γλώσσα.

Θα ήταν, επίσης, άδικο αν δεν παραδεχόμασταν ότι τα Μ.Μ.Ε., και ειδικά η τηλεόραση, συνέβαλαν στη διάδοση των ιδεών, δίνοντάς μας τη δυνατότητα να έχουμε την εικόνα του κόσμου για θέματα κοινωνικά, επιστημονικά και πολιτικά, κάτι που οι προηγούμενες γενιές δεν είχαν.

Όμως, η έλλειψη ευθύνης των υπευθύνων, η κυριαρχία του κέρδους και τα ύποπτα συμφέροντα έκαναν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης να έχουν αρνητική συμβολή στην ενημέρωση, την ψυχαγωγία και γενικότερα τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης.

Η συμβολή τους έγινε αρνητική, γιατί μετέτρεψαν τον άνθρωπο σε οπαδό καταναλωτή που του αρκούν οι ψευδαισθήσεις. Έφτιαξαν την «κοινωνία του καναπέ» στην οποία σερβίζουν αισθησιασμό, σεξισμό και τρόμο και για χαλάρωση τον τεχνικό παράδεισο των reality show.

Επιβάλλουν σε όλους εμάς τις ιδέες και τα πρότυπα που αυτοί θέλουν. Μας αδρανούν το νου και τη φαντασία, προσπαθώντας να μας πείσουν ότι η κοινωνία του σήμερα έχει ανάγκη από τα πρότυπα του Bar και του Big Brother.

Με παραπλανητικές εικόνες και εύπεπτα μηνύματα μας συνηθίζουν στα εύκολα και στα λειψά, γιατί μας θέλουν κενούς και απρόσωπους θεατές. Επιβάλλουν τον πολιτισμικό μηδενισμό με τη λήθη στην ιστορία μας, αμνησία στη γλώσσα μας, αμφισβήτηση του ρόλου της οικογένειας, απαξίωση των θεσμών.

Η παρουσίαση των ανθρώπων του μόχθου πνίγεται. Δεν φανερώνεται στο γυαλί. Τα πρότυπα της προσπάθειας, της εντιμότητας και της αξιοπρέπειας θα τα παρουσιάσουν, μόνο όταν θα μπορούν να κάνουν τη δυστυχία τους θέαμα και τον πόνο τους ποσοστά τηλεθέασης.

Γιατί άραγε δεν προβάλλονται πρότυπα με γνώση, περιεχόμενο και κοινωνική προσφορά; Έπαψαν να υπάρχουν; Όχι, αγαπητοί φίλες και φίλοι. Απλώς, δεν ταιριάζουν στην εικονική πραγματικότητα που παρουσιάζουν τα Μ.Μ.Ε. Και αν κάποτε παρουσιαστούν αυτά τα πρότυπα, κουράζουν εμάς, τους θεατές που συνηθίσαμε στους κενούς και συχνούς επισκέπτες των τηλεπαραθύρων.

Εκεί, όμως, αγαπητοί φίλες και φίλοι, που κυριαρχεί ο

τηλεκανιβαλισμός είναι στην ενημέρωση. Παράδειγμα αποτελούν τα γεγονότα των τελευταίων μηνών, όπου η τηλεοπτική εκμετάλλευση έφτασε στο απόγειό της.

Όλες αυτές τις μέρες των τρομοκρατικών εξομολογήσεων γεμίζουν τα τηλεπαράθυρα με παντογνώστες και ειδικούς επί της τρομοκρατίας. Αναλύσεις επί αναλύσεων, απλώς για να εμπεδωθεί καλά το θέμα. Τα ονόματα «Λουκάς», «Νικήτας», «Μιχάλης» έχουν γίνει πια πιο οικεία από τα ονόματα των καθηγητών μας. Επιστήμονες με μεγάλους τίτλους και δημοσιογράφοι, νέοι και παλιοί, τονίζουν τα δικαιώματα των φυλακισμένων τρομοκρατών. Σχολιάζουν το γιατί δεν επετράπη στους τρομοκράτες το ραδιόφωνο και η ανάγνωση εφημερίδων. Όμως, με την παιδική ευαίσθητη ψυχή μας που πάντα συγχωρεί και το μεσογειακό συναισθηματισμό μας, θυμίζουμε σε όλους αυτούς ότι στα θύματα των τρομοκρατών δεν επετράπη ούτε το δικαίωμα να ζήσουν.

Όλα, αγαπητοί φίλες και φίλοι, για την αύξηση της τηλεθέασης, της ακροαματικότητας και των ποσοστών κυκλοφορίας. Για τις όποιες συνέπειες της τόσο βάνουσης και κακής πληροφόρησης δεν καίγεται καρφί σε κανένα.

Η πολιτεία με ανοχή και ενοχή απλώς παρακολουθεί. Δεν αντιδρά, παρά μόνο με ανακοινώσεις του Ραδιοτηλεοπτικού Συμβουλίου και με πρόστιμα που μπορεί να μην πληρώνονται. Η εκκλησία, επίσης, σιωπά. Αντιδρά μόνο όταν δεν προβάλλεται από τα Μέσα, με αντιδράσεις στο γυμνό και όχι στη γύμνια των μηνυμάτων.

Παντού, ένοχη σιωπή. Σιωπή και αδράνεια! Όλοι έχουν εμπλακεί σε μια διαδικασία εξάρτησης με τα Μ.Μ.Ε., για την προβολή και το συμφέρον. Όλοι σιωπούν γιατί βολεύονται.

Η παραπληροφόρηση, η εμπορία ονείρων, ο έλεγχος της σκέψης, οι τηλεοπτικές υποβολές όλους τους εξυπηρετούν. Τους εξυπηρετούν, γιατί, αν παρουσιαστεί η πραγματική εικόνα της κοινωνίας και γίνει η σωστή και αντικειμενική πληροφόρηση, όλοι θα πρέπει να δώσουν απαντήσεις και πρώτοι απ' όλους εμείς. Εμείς, οι νέοι, που συνηθίζουμε εύκολα στην καλοπέραση, στην ελάχιστη προσπάθεια μμούμενοι τα πρότυπα των αργόσχολων που μας προβάλλουν.

Επίσης, απαντήσεις θα πρέπει να δώσουν και όλοι οι εκπρόσωποι της πολιτείας που αναλώνονται σε κομματικές μονομαχίες πράσινων, μπλε, κόκκινων, χωρίς ουσία και περιεχόμενο και χωρίς τη σύνθεση απόψεων για το συμφέρον της κοινωνίας.

Φίλες και φίλοι, με την πίστη ότι η φωνή μας θα ακουστεί –πρέπει να ακουστεί– φωνάζουμε σε όλους που ασκούν εξουσία ότι τα Μ.Μ.Ε. πρέπει να συμβάλουν στην αναβάθμιση της κοινωνίας και όχι στην υποβάθμισή της.

Οι πολίτες, εμείς οι νέοι, πρέπει να αντιδράσουμε με κάθε τρόπο στη διαδικασία ύπνου που προσπαθούν να μας επιβάλουν. Ας γίνουμε περισσότερο φίλοι του βιβλίου και λιγότερο της τηλεόρασης αναγκάζοντας την πολιτεία να θεσπίσει αυστηρούς κανόνες που να τηρούνται και να μη μένουν

μεγαλόστομες εξαγγελίες προς εφησυχασμό των αφελών.
Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο Γεώργιος Γρηγορέας από το Νομό Λακωνίας.

ΓΡΗΓΟΡΕΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Ενιαίο Λύκειο Μονεμβασιάς): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να καταθέσω ορισμένες σκέψεις μου για την ελληνική εξωτερική πολιτική.

Κατ' αρχήν, η εξωτερική πολιτική μιας χώρας είναι ένα ιδιαίτερα σύνθετο φαινόμενο και καθορίζεται από παράγοντες, όπως η πολιτική, η κοινωνία και η θρησκεία. Όπως, λοιπόν, η εξωτερική πολιτική καθορίζεται από πολλούς παράγοντες, έτσι και επηρεάζει πολλούς τομείς στη ζωή μιας χώρας και γι' αυτό πρέπει να αντιμετωπίζεται με ιδιαίτερη προσοχή.

Ας αρχίσουμε, όμως, από τη διπλωματία, που αποτελεί την αιχμή του δόρατος της εξωτερικής πολιτικής. Η διπλωματία στη χώρα μας, δυστυχώς, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως ιδιαίτερα αποτελεσματική. Πώς μπορεί, όμως, να είναι, όταν οι διπλωμάτες ουσιαστικά δρουν κάτω από τις επιταγές των ισχυροτέρων χωρών; Πώς μπορεί, όταν υπάρχουν διπλωμάτες, που στην προσπάθειά τους να είναι ρεαλιστές, υποτιμούν τη χώρα μας;

Η ελληνική διπλωματία, δυστυχώς, δεν μπορεί να αγνοήσει τις πιέσεις χωρών, όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αλλά δεν επιτρέπεται και να σκύβει δουλικά το κεφάλι σε κάθε ασύμφορη για τη χώρα μας και τον κόσμο απαίτηση. Σαφώς και δεν πρέπει οι Έλληνες διαπραγματευτές να τρέφουν ψευδαισθήσεις για την πραγματική ισχύ της χώρας μας, αλλά οφείλουν να γνωρίζουν τη δυναμική του Ελληνισμού και να είναι σε θέση να τη χρησιμοποιήσουν. Απαραίτητη για την καλύτερη λειτουργία της εξωτερικής μας πολιτικής είναι, επίσης, η ετοιμότητα του στρατού, τον οποίο δεν πρέπει ούτε να τον παραμελούμε αλλά ούτε και να τον υπερεξοπλίζουμε.

Ας περάσουμε, όμως, στον πολιτισμό, ο οποίος πρέπει να αποτελεί βασικό συστατικό της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Το κράτος σε συνεργασία με την εκκλησία μπορούν να κάνουν πολλά προς μια τέτοια κατεύθυνση. Με την ίδρυση και τη λειτουργία ελληνικών σχολείων, βιβλιοθηκών και εκκλησιών σε γειτονικές και μακρινές χώρες, αφενός θα δυνάμωνε ο Ελληνισμός και αφετέρου η Ελλάδα θα αποκτούσε φίλους ή τουλάχιστον θα εξομάλυνε τις σχέσεις της με κάποιες άλλες χώρες.

Βασική προϋπόθεση για την ανάπτυξη πραγματικών φιλικών δεσμών με άλλες χώρες είναι, βεβαίως, η διατήρηση της ιστορικής μνήμης, γιατί αλλιώς οι δεσμοί είναι πρόσκαιροι και ψεύτικοι.

Ένα άλλο ζήτημα είναι οι σκοποί τους οποίους εξυπηρετεί η εξωτερική μας πολιτική, καθώς σήμερα πολλά πολιτικά

πρόσωπα τη χρησιμοποιούν προς ίδιον όφελος. Η ειρήνη, η ασφάλεια και η σταθερότητα στην ευρύτερη περιοχή αποτελούν αυτονόητες επιδιώξεις. Πρέπει, επίσης, η εξωτερική μας πολιτική να επιδιώξει να ενισχύσει τους Έλληνες που κατοικούν σε ελληνικές περιοχές υπό ξένη κυριαρχία και στο εξωτερικό.

Τελειώνοντας, θέλω να πω το εξής: Η ιστορία μας παρέχει άφθονα παραδείγματα. Ας τα μελετήσουμε, για να δούμε πότε η εξωτερική μας πολιτική έδρασε σωστά και πότε όχι. Μόνο αν συνδυναστούν ιστορική γνώση και αντίληψη με τις ανάγκες του παρόντος και τα σχέδια του μέλλοντος, θα έχει η Ελλάδα μια εξωτερική πολιτική, η οποία θα μπορεί να ανταποκριθεί στα πολλά ζητήματα που τη βασανίζουν.

Να είστε όλοι καλά.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Τώρα το λόγο έχει η Μαρία Διαμαντάκη, Έφηβος Βουλευτής του Νομού Ρεθύμνης.

ΜΑΡΙΑΔΙΑΜΑΝΤΑΚΗ(Νομός Ρεθύμνης - Λύκειο Φουρφουρά): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Σαμαράκη, φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, είναι μεγάλη μου τιμή και χαρά να παρευρίσκομαι σε αυτή την Αίθουσα και να μιλώ ενώπιόν σας.

Ζούμε σε μία κοινωνία με αρκετά προβλήματα και δυσκολίες που επιζητούν λύσεις. Έρχομαι από το Ρέθυμνο, εκπροσωπώντας ένα επαρχιακό Λύκειο. Η εγκατάλειψη της υπαίθρου και η αποδυνάμωση της επαρχίας αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα της περιοχής μου και όχι μόνο. Νομίζω ότι αφορά και πολλές άλλες περιοχές της Ελλάδας.

Αναρωτιέμαι από πού να αρχίσει κανείς. Από το θέμα της υγείας, της εργασίας, της παιδείας; Η ανεργία και η έλλειψη θέσεων εργασίας στην υπαίθρο διώχνουν τους νέους στις πόλεις. Οι απαιτήσεις και οι ανάγκες της σημερινής ζωής δεν ικανοποιούνται μονάχα από τα γεωργικά εισοδήματα. Έτσι, αναγκαστικά οι νέοι άνθρωποι στρέφονται στις μεγαλουπόλεις, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Το πρόβλημα της υγείας γίνεται εντονότερο, αφού η ηλικιακή σύνθεση του πληθυσμού της υπαίθρου έχει ανάγκη από γιατρούς, που τώρα δεν επαρκούν, αλλά και από νοσοκομειακά συγκροτήματα, που τώρα δεν καλύπτουν τις ανάγκες. Τα σχολεία συρρικνώνονται. Χιλιάδες νέοι εγκαταλείπουν τα σπίτια τους και οδηγούνται στη φυγή προς τις σύγχρονες μεγαλουπόλεις, να αναζητήσουν καλύτερες ευκαιρίες.

Τα στοιχεία της τελευταίας απογραφής, που κάθε άλλο παρά πραγματικά είναι, μας οδηγούν σε λανθασμένα συμπεράσματα. Οι τοπικοί φορείς, προκειμένου να απορροφήσουν τα κονδύλια ανάλογα με την πληθυσμιακή κατανομή, έδειξαν πλασματικά στοιχεία, με αποτέλεσμα να φανεί ότι η υπαίθρος βρίσκεται σε άνθιση.

Προσπαθώ να εκφράσω με λόγια τη λύπη, την οργή και

την αγανάκτησή μου γι' αυτή την κατάσταση. Την περασμένη σχολική χρονιά αγανακτήσαμε με την δυσλειτουργία του σχολείου μας. Είχαμε κτήρια χωρίς καθηγητές. Χρειάστηκε να αξιοποιήσουμε άλλους τρόπους για να ολοκληρώσουμε τις γνώσεις μας. Οδηγηθήκαμε σε αδιέξοδο.

Τέλος, θεωρώ απαράδεκτο και ανεπίτρεπτο να προσέρχονται εκπαιδευτικοί στα σχολεία της επαρχίας ένα ή και δύο μήνες αφότου αυτά ανοίξουν. Και να σκεφτείτε ότι όλα εμείς τα παιδιά της υπαίθρου ερχόμαστε να συναγωνιστούμε τα παιδιά των μεγαλουπόλεων για μια θέση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Κύριε Πρόεδρε, είμαστε κι εμείς Έλληνες πολίτες. Οι γονείς μας είναι φορολογούμενοι, όπως όλοι οι Έλληνες. Τα αγόρια της επαρχίας θα υπηρετήσουν την πατρίδα, όπως όλα τα αγόρια της Ελλάδας. Μην μας κάνετε να νιώθουμε κατώτερα από τα παιδιά που κατοικούν στα μεγάλα αστικά κέντρα. Έχουμε υποχρεώσεις, αλλά και δικαιώματα. Δεν είμαστε άνθρωποι ενός κατώτερου Θεού. Ζητάω την έγνοια των κρατικών φορέων, για να μην μετατραπεί η Ελλάδα σε μία πατρίδα με ανθρώπους πρώτης, δεύτερης και τρίτης κατηγορίας. Ας βοηθήσουμε να ξαναζωντανέψει η υπαίθρος. Πού είναι η αποκέντρωση που μας υποσχεθήκατε; Ελλάδα δεν είναι μόνο η Αθήνα.

Τελειώνοντας, απευθύνομαι σε σας, Έφηβοι Βουλευτές. Όλοι εμείς ήρθαμε εδώ με τη ρομαντική ιδέα να αλλάξουμε την κοινωνία και τον κόσμο, να βοηθήσουμε να γίνει πιο ανθρώπινος. Όμως, υπάρχουν φόβοι οι προτάσεις μας να γραφούν απλώς στα Πρακτικά της Συνόδου. Ας μην παύσουμε ποτέ να ονειρευόμαστε και να αμφισβητούμε. Τίποτα ας μην θεωρείται δεδομένο για μας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Άννα Εμμανουήλ, από τον Νομό Κοζάνης.

ANNA EMMANOYHA (Νομός Κοζάνης - Ενιαίο Λύκειο Βελβέντου): Κύριε Πρόεδρε, αξιότιμοι κύριοι, φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, ονομάζομαι Εμμανουήλ Άννα και κατάγομαι από το Βελβεντό Κοζάνης, όπου και φοιτώ στο Ενιαίο Λύκειο.

Το Βελβεντό είναι μία κοινωνία τριών χιλιάδων επτακοσίων κατοίκων με έντονα ανεπτυγμένη αγροτική οικονομία και αξιόλογο πνευματικό και πολιτιστικό υπόβαθρο. Για το πολυπαινεμένο όμως Βελβεντό το μέλλον δεν φαντάζει και τόσο αισιόδοξο. Τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει απόπειρες κατάργησης των λιγοστών κρατικών υπηρεσιών και επιχειρήσεων, οι περισσότερες από τις οποίες στέφθηκαν με επιτυχία. Έτσι, στο Βελβεντό δεν υπάρχει πια γραφείο του ΟΤΕ, πρόσφατα ο Αστυνομικός Σταθμός έβαλε λουκέτο στην πόρτα του, το υποβαθμισμένο αγροτικό ιατρείο υπολειπεται με το λιγοστό προσωπικό και τα πενιχρά μέσα που διαθέτει,

ενώ απειλείται και το γραφείο του Ταχυδρομείου. Αποκορύφωμα αποτελεί το Ενιαίο Λύκειο του χωριού, που παρά την υποδειγματική λειτουργία και τις επιτυχίες που σημειώνει σε πανελλήνιο επίπεδο, επιχειρήθηκε πολλακώς να καταργηθεί από τους ειδήμονες της περιοχής.

Αναπόφευκτο και μοιραίο επακόλουθο της κατάστασης αυτής, αποτελεί, όχι άδικα, η ερήμωση και ο μαρασμός της υπαίθρου. Όμως, τί γνώμη έχει άραγε το κράτος για όλα αυτά; Σε σχετικό άρθρο του Συντάγματος αναφέρεται ότι «η διοίκηση του κράτους οργανώνεται σύμφωνα με το αποκεντρωτικό σύστημα», ενώ το βιβλίο της Β' Λυκείου «Εισαγωγή στο δίκαιο και τους πολιτικούς θεσμούς» μας πληροφορεί: «Έχει επιλεγεί το αποκεντρωτικό σύστημα, διότι έτσι η διοίκηση ασκείται από όργανα που είναι κοντά στα προβλήματα και τους ανθρώπους που τους αφορούν. Η λύση στα προβλήματα είναι ταχύτερη και ο πολίτης δεν παραμένει με την εντύπωση της απομακρυσμένης κρατικής αρχής που δεν έχει κατανόηση για τα προβλήματά του».

Αλήθεια, για ποιο αποκεντρωτικό σύστημα μιλάμε; Πώς αυτή η κοινωνία στην οποία αναφέρεται το Σύνταγμα ανταποκρίνεται στα δεδομένα του ελληνικού κράτους; Μήπως είναι η ώρα να γίνουν οι απαραίτητες αναθεωρήσεις που αναγνωρίζουν τον έντονα συγκεντρωτικό χαρακτήρα της κρατικής οργάνωσης;

Το παιχνίδι όμως, δεν σταματάει εδώ. Με την υποτιθέμενη πολιτική αποκέντρωσης που εφαρμόζεται στην Ελλάδα, τα διοικητικά όργανα βρίσκονται κοντά στα ανθρώπινα προβλήματα, ενώ η αντιμετώπισή τους είναι τόσο γρήγορη, ώστε οι πολίτες αισθάνονται έντονα την κρατική παρουσία. Όμως, σίγουρα κάπου έχουμε μπερδέψει τα πράγματα, γιατί πολύ απλά δεν μπορούμε να μιλάμε για όργανα κοντά στους πολίτες, όταν μια ολόκληρη κοινωνία στερείται αστυνομικής αρχής και της στοιχειώδους ασφάλειας και της προστασίας που δικαιούται. Δεν μπορούμε να μιλάμε για κατανόηση των ανθρωπινων προβλημάτων, ούτε για άριστη αντιμετώπισή τους, όταν η υγεία και η ακεραιότητα, η ζωή ή ο θάνατος ενός ανθρώπου εξαρτώνται από το πόσο γρήγορα θα μπορέσει αυτός να μεταφερθεί στο πλησιέστερο οργανωμένο κέντρο υγείας. Εκτός βέβαια, αν έχουμε παρεξηγήσει τα πράγματα, εκτός και αν η υγεία, η ασφάλεια, η αξιοπρεπής αντιμετώπιση 3.500 επαρχιωτών αδυνατεί να συγκριθεί με την αντίστοιχη αντιμετώπιση ισάριθμων αστών. Ίσως κάπου να υπάρχει γραμμένη η διάκριση των ανθρωπινων δικαιωμάτων με βάση τον τόπο καταγωγής και κατοικίας, να υπάρχει η διάκριση σε δικαιώματα αστών και σε δικαιώματα επαρχιωτών και να μην έχει πέσει στην αντίληψή μας. Τότε συνγνώμη, το λάθος είναι καθαρά δικό μας, γιατί βέβαια, θα μπορούσες να μην είχες κτυπήσει τη μέρα που δεν υπάρχει γιατρός στο ιατρείο. Και ακόμη, ποιος σου είπε να λείπεις από το σπίτι σου το βράδυ της διάρρηξης και μάλιστα, αφού ξέρεις ότι ο τόπος σου δεν διαθέτει την πολυτέλεια αστυνομικής αρχής;

Πατί λοιπόν τόση περιφρόνηση προς τις επαρχιακές κοινωνίες που ανέκαθεν στήριζαν και τροφοδοτούσαν τη γυαλιστερή ζωή των πόλεων;

Πατί τόση αδιαφορία για το μέλλον τους, για τις προοπτικές ανάπτυξης, για τις συνθήκες ζωής και τις δυνατότητες προόδου των πολιτών τους;

Η Αθήνα, μπορεί να συγκεντρώνει στις μεγάλες συνοικίες της το μισό του ελληνικού πληθυσμού, ζωή όμως και πολιτισμός υπήρχε και συνεχίζει να υπάρχει και στην υπόλοιπη Ελλάδα, γεγονός που πρέπει το κράτος να σεβαστεί και να υποστηρίξει με κάθε τρόπο και τίμημα. Και αν τα οικονομικά του δεν είναι τόσο ανθηρά, τότε εκείνο που προέχει είναι προ πάντων η χωρίς διάκριση εξασφάλιση των βασικών δικαιωμάτων των πολιτών του, η ικανοποίηση των αναγκών τους και η απλόχερη παροχή των μέσων για την επίτευξη αυτών των στόχων, για να μπορέσει έπειτα να δρομολογηθεί οποιαδήποτε άλλη προσπάθεια για οικονομική ανάπτυξη και ενίσχυση του κύρους αυτής εδώ της χώρας, αλλά και για ομοιόμορφη και ομοιογενή ανάπτυξη πολιτισμού. Γιατί δεν μπορεί να εννοηθεί και να ορθοποδήσει κράτος που ανήκει εδώ και χρόνια στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που επιδιώκει με κάθε τρόπο τον εξευρωπαϊσμό και εκσυγχρονισμό του και που μάλιστα ετοιμάζεται πυρετωδώς να φιλοξενήσει στο προσεχές μέλλον ένα από τα κορυφαία παγκόσμια πολιτιστικά δρώμενα, τους Ολυμπιακούς Αγώνες, χωρίς να μπορεί να ασκεί εξισορροπημένη και δίκαιη πολιτική, χωρίς να μπορεί να εξομαλύνει τις όποιες αντιθέσεις, να προσφέρει αδιάκριτα τις υπηρεσίες του και να προσαρμόζει τις οικονομικές του δυνατότητες στις ανάγκες του λαού του.

Παρ' όλα όμως τα προβλήματα, η ελληνική επαρχία ζει, η καρδιά της συνεχίζει να κτυπά το ίδιο δυνατά και οι κτύποι της αντηχούν ακόμη και στις πιο μεγάλες πολυκατοικίες των μεγαλουπόλεων, αρκεί να θέλει κανείς να τους ακούσει. Ας μην ξεχνάμε πως σύσσωμη μπορεί να διαμορφώσει ή να ανατρέψει την πολιτική κατάσταση, ενώ διαδραματίζει ρόλο καθοριστικό για την οικονομική ευημερία της χώρας.

Άλλωστε, η εποχή που η επαρχία ταυτιζόταν στερεοτυπικά με την απλοϊκότητα, το χαμηλό πνευματικό και μορφωτικό επίπεδο των ανθρώπων, τη στασιμότητα του πολιτισμού του, των τεχνών και των γραμμάτων, έχει περάσει ανεπιστρεπτή. Δεν προτείνουμε, όμως, ουτοπικές λύσεις, ούτε έχουμε την ψευδαίσθηση ότι η επαρχία θα αναδειχθεί ποτέ σε κέντρο του πολιτισμού ή των τεχνολογικών και επιστημονικών εξελίξεων.

Τελειώνοντας θέλω να πω πως ό,τι ανέφερα παραπάνω, δεν πρόκειται ούτε για τοπικιστικό φανατισμό, ούτε για ανούσιους συναισθηματισμούς που σκοπό έχουν να διεγείρουν τη συμπόνια σας. Δεν ζητάμε από κανέναν να μας λυπηθεί. Το μόνο που απαιτούμε –και νομίζω πως έχουμε το δικαίωμα– είναι να μας δώσετε τη δυνατότητα να συνεχίσουμε να ζούμε στον τόπο που αγαπάμε, να μπορούμε να

συμβαδίζουμε με την εποχή μας, να αισθανόμαστε δίκαια πολίτες της Ελλάδος του 21ου αιώνα. Μη μας βγάξετε λοιπόν έξω από τη ζωή και τις αποφάσεις σας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο Δημήτριος-Αλέξανδρος Καββαθάς από τη Β' Περιφέρεια της Αθήνας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΒΒΑΘΑΣ (Β' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, κύριοι Βουλευτές, Έφηβοι και μη, είμαι νέος, είμαι ιδεαλιστής, ονειρεύομαι και αγωνίζομαι για έναν καλύτερο κόσμο. Είμαι ασυμβίβαστος και αναζητώ Ιθάκες. Πιστεύω στην τελειότητα και επιδιώκω την τελειότητα. Στηρίζομαι στον ενθουσιασμό και στη θέληση, γι' αυτό και δεν λειτουργώ μόνο με το ένστικτο, το συναίσθημα ή την ορμή αλλά και με τη λογική.

Όταν ανοίγοντας το τετράδιο που μου δόθηκε από τη Βουλή των Εφήβων για να γράψω, μελέτησα στην πρώτη σελίδα το σκοπό του εκπαιδευτικού προγράμματος του θεσμού, δηλαδή την κινητοποίηση του ενδιαφέροντος των νέων για τα κοινά και τη συμβολή διαμόρφωσης συνείδησης υπεύθυνου πολίτη, είχα στη σκέψη μου τα εξής ερωτήματα: Καλός ο θεσμός, αλλά σίγουρα απευθύνεται σε όλους τους νέους; Πού φαίνεται η αποτελεσματικότητα της λειτουργίας του; Έχει γίνει αξιολόγηση για το εάν από τη μέρα ίδρυσής του παρουσιάστηκε θετικό αποτέλεσμα στην κοινωνική και πολιτική δράση των νέων ανθρώπων; Για πόσο διάστημα απασχολεί όλους τους εμπλεκόμενους αλλά και την κοινή γνώμη η γνήσια κατάθεση των απόψεων των ανθρώπων του μέλλοντος; Είναι αρκετός ο χρόνος των τεσσάρων ημερών που παρέχεται στους νέους η δυνατότητα να ακουστεί η φωνή τους; Και έστω ότι θεωρείται αρκετός. Από πόσους και ποιους πραγματικά ακούγεται; Σε ποιους κεντρίζει το ενδιαφέρον ή τουλάχιστον την αμυγδαλίνα προσοχή; Πόσοι είναι αυτοί που θεωρούν τα λεγόμενα και τις θέσεις των νέων έτοιμη πρώτη ύλη και όχι αοριστολογίες και αερολογίες ανεύθυνων παιδιών; Ποιος ξέρει αν οι προβληματισμοί των νέων θα βρουν πραγματική λύση και δεν θα απαντηθούν με ένα απλό «θα»;

Οι προσωπικές θέσεις του γράφοντος για τα παραπάνω ερωτήματα έχουν ως εξής: Είναι προφανές ότι οι 350 όλοι και όλοι νέοι δεν μπορούν να θεωρηθούν αντιπροσωπευτικό δείγμα του συνόλου των νέων που είναι σε θέση να συμμετάσχουν.

Είναι, λοιπόν, αφελές να συμπεραίνουμε ότι οι ανησυχίες και οι προβληματισμοί όλων των εφήβων συμπυκνώνονται στις απόψεις και στα γραφόμενα των 350 παρισταμένων στη Βουλή.

Μάταιο είναι βέβαια να επισημάνω ότι τα 30 άτομα που ανεβαίνουν στο Βήμα κατά την Ολομέλεια είναι αδύνατον να συνοψίσει στο πρόβλημά της, μόνο των 350 ατόμων που

βρίσκονται στη Βουλή. Κάνουμε δηλαδή λόγο για αντιπροσώπους των αντιπροσώπων. Ο θεσμός, έτσι, τυπικά αφορά όλους τους νέους, ουσιαστικά όμως όχι.

Μπορεί, όμως, ακόμη και αυτή η Βουλή των Εφήβων να προβάλλει τις σκέψεις των νέων στον ευρύτερο κόσμο; Η απάντηση είναι μάλλον αρνητική. Όσα διαβουλεύονται μεταξύ τους οι νεολαίοι κλείνονται στους τοίχους της Βουλής και οι ζωντανές μεταδόσεις από τα κρατικά κανάλια δεν αποτελούν παρά ευσεβείς πεποιθήσεις ότι οι ανησυχίες των νέων προβληματίζουν και κινητοποιούν τον έξω κόσμο. Όλη η διαδικασία των τεσσάρων ημερών του συνεδρίου των νέων μπορεί να παρομοιαστεί με μια θεατρική παράσταση που τελειώνει με το πέσιμο της αυλαίας, το σβήσιμο των φώτων και την αποχώρηση των πρωταγωνιστών νέων Βουλευτών από τη σκηνή.

Δεν απέχει από την πραγματικότητα γιατί σχεδόν κανένα απ' όσα λέγονται από τους εφήβους το τετραήμερο των συνεδριάσεων, γίνονται έργα και πράξεις. Πώς είναι δυνατόν να προσφέρουμε τόσο αξιοποιήσιμο υλικό και να μη γίνεται αντικείμενο επεξεργασίας; Ενδέχεται να πει κάποιος ότι οι προτάσεις μας είναι τρομερά νεωτεριστικές έως και εξωφρενικές για τα σημερινά πρότυπα κοινωνίας. Συμφωνώ, αλλά μάλλον ξεχνάτε κάτι. Οι προτάσεις μας συμβαδίζουν όχι με την τωρινή αλλά με τη μελλοντική κοινωνία. Η κοινωνία όπου ενεργοί πολίτες θα είμαστε και εμείς. Κάποιος άλλος μπορεί να πει ότι όλα όσα λέγονται στη Βουλή των Εφήβων, λαμβάνονται υπόψη.

Ως τότε, κύριοι, τα λεγόμενά μας θα μένουν στα υπόψη; Πότε θα αποφασίσετε να τα κάνετε πράξεις; Σίγουρα ελπίζω πριν εμείς και μαζί και οι ιδέες μας κριθούν παρωχημένες.

Και ενώ ο προβληματισμένος νέος που αποφασίζει να συμμετάσχει, βλέπει τη Βουλή σαν το χώρο που θα καταφέρει να κεντρίσει και να πειράξει την ευαίσθητη χορδή του καθενός, να πει εκείνα που θέλει να καθορίσει στο δικό του αύριο, βλέπει ξαφνικά το θεσμό να λαμβάνει την χιμαιρώδη ουτοπική μορφή του και τελικά να βρίσκεται μόνος με μόνους ακροατές τους εφήβους.

Θα ειπωθεί, όπως άλλωστε είναι αναμενόμενο, ότι στην κριτική όλοι καλοί είναι. Το θέμα είναι αν εσύ ο ίδιος έχεις κάτι να προτείνεις. Ορίστε, λοιπόν, κάποιες προτάσεις που θα βοηθήσουν στην εξυγίανση του θεσμού και στο άκουσμα τέλος πάντων της φωνής μας.

Μια αρκετά τολμηρή, αλλά λογικά ορθή πρόταση, θα ήταν η ένταξη νέων ατόμων, προηγούμενων μελών της Βουλής στο σώμα επιτροπής αξιολόγησης. Τα μέλη αυτά, όντας γνώστες του νεανικού τρόπου σκέψης και έχοντας κριθεί μέσω της παρελθοντικής τους συμμετοχής στη Βουλή, διορατικά άτομα, θα συνεχίσουν σημαντικά το έργο της επιτροπής.

Ο χρόνος που καλύπτονται οι διαβουλευτικές διαδικασίες είναι ελάχιστος. Γιατί να μην αυξηθεί; Μέσω της παράτασης δυο ή τριών ημερών του θεσμού, θα γίνει δυνατόν να

ακουστεί η φωνή περισσότερων νέων, αλλά και η προβολή περισσότερων ιδεών, απόψεων και τελικά περισσότερων λύσεων.

Επόμενο βήμα είναι η καταπολέμηση του αποκλεισμού της φωνής των νέων. Κύριος σκοπός μας είναι η ευρεία γνωστοποίηση των απόψεων σε όλο το φάσμα της κοινωνίας μας. Και αυτό φυσικά δεν αναμένουμε να γίνει μέσω της τηλεόρασης, αφού εκτός από τα κρατικά κανάλια δεν πιστεύω ότι υπάρχει κάποιο ιδιωτικό που θα θυσίαζε τα εκατομμύρια του κέρδους του από ένα πρόγραμμα για να προβάλλει τις δικές μας ανησυχίες.

Γίνεται πολύς λόγος για την πραγματική δύναμη των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, για την αποκαλούμενη «Τέταρτη Εξουσία», τον Τύπο. Ο Τύπος μπορεί να γίνει ο τηλεβόας της φωνής μας. Να μία ευκαιρία για τον Τύπο να υπερασπιστεί τη θέση του μέσα σε μία δημοκρατική κοινωνία και να διαφεύσει όσους τον θέλουν να υποκινείται από κάθε είδους συμφέροντα.

Η αφιέρωση μίας έστω σελίδας που θα περιέχει μία ανασκόπηση της καθημερινής συνδιάσκεψης, είναι η ελάχιστη ενίσχυση που μπορεί να προσφέρει ο Τύπος στους νέους και στις ανησυχίες τους. Η καταξίωση του θεσμού της Βουλής των Εφήβων θα είναι, όπως και σε κάθε άλλο τομέα, η «ανθοφορία» των πραγμάτων.

Προτείνεται λοιπόν η ετήσια ανανέωση της σχέσης που αναπτύχθηκε μεταξύ Βουλής των Εφήβων και Βουλής των Ελλήνων. Με τον τρόπο αυτό η κάθε γενιά δεν θα φεύγει παίρνοντας μαζί της τις ιδέες της, αλλά θα μένει για να κεντρίξει μυαλά και να θυμίζει υποχρεώσεις! Θα μένει για να διατηρήσει την ηχώ της φωνής της.

Ας πάψει επιτέλους αυτή η στάση ουδετερότητας και αδιαφορίας των ρυθμιστών της πολιτικής, μαζί με τις κενές υποσχέσεις που λαμβάνουμε κάθε χρόνο, που μοιάζουν με επιταγές χωρίς αντίκρισμα, δημιουργώντας μας την αίσθηση κοροϊδίας.

Σε κάθε νέα Σύνοδο να καταθέτεται έκθεση του Προεδρείου της Βουλής των Ελλήνων, στην οποία θα αναγράφονται ποιες από τις εισηγήσεις και τις προτάσεις της προηγούμενης Βουλής των Εφήβων έγιναν πράξεις. Με τον τρόπο αυτό θα ξέρουμε αν η Βουλή των Εφήβων είναι μία χίμαιρα ή μία ουσιαστική παρέμβαση των νέων στα κοινά.

Τελειώνοντας, θα χρησιμοποιήσω μία φράση του Γκαίτε που, όντας διορατικός και εύστοχος, εντόπισε το σημαντικότερο στοιχείο του να είσαι νέος και το διατύπωσε στο έργο του Φάουστ: «Νέος θα πει να είσαι αυθόρμητος, να μένεις κοντά στις πηγές της ζωής, να μπορείς να ορθώνεσαι και να τραντάξεις τις αλυσίδες ενός φθαρμένου πολιτισμού, να τολμάς αυτό που οι άλλοι δεν έχουν κουράγιο να υποστηρίξουν». Και λέω, ναι! Είμαστε νέοι!

(Όρθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η

Στεφάνια-Αγγελική Καπακτσή, από την Β' περιφέρεια της Αθήνας.

(Χειροκροτήματα)

ΣΤΕΦΑΝΙΑ-ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΑΠΑΚΤΣΗ (1ο Λύκειο Αγίας Παρασκευής): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι, φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, όλοι μας θεωρούμε τη ζωή δώρο ανεκτίμητο, δικαίωμα αναφαίρετο, το σημαντικότερο αναμφίβολα αγαθό και ένα όριο ελευθερίας.

Μα, τότε γιατί η αξία της ανθρώπινης ζωής καθενός από εμάς να μην είναι ίδια με αυτήν του συνανθρώπου μας; Τώρα που εγώ σας μιλάω χιλιάδες παιδιά βρίσκουν το θάνατο από αστία, δουλεύουν σαν σύγχρονοι σκλάβοι, εκπορνεύονται ή κατατάσσονται στο στρατό. Το βάρος της ύπαρξής μας εξαρτάται από τον τιμάρημο του πού και πώς ζούμε.

Είχα την τύχη να γεννηθώ Ελληνίδα και όχι κάτοικος της Ρουάντα. Είχα την τύχη να μορφωθώ και όχι να με εκμεταλλεύονται σαν ειλωτα. Είχα την τύχη να βρίσκομαι στη Βουλή των Εφήβων και όχι σε κάποιο έλος αναζητώντας νερό. Καθένας από εμάς είχε αυτή την τύχη. Και ταυτόχρονα καθένας από εμάς έχει την υποχρέωση να παλέψει για όσους δεν τράβηξαν τον ίδιο κλήρο. Όσο και αν τις περισσότερες φορές οι λέξεις φαντάζουν στατικές και τα νοήματα αρτιοσκληρωμένα, οι φράσεις μας σοκάρουν. Αν είναι, όμως, μονάχα να λυπηθούμε, χωρίς να αντιδράσουμε, τότε καλύτερα να σωπάσουμε.

Κάθε οκτώ δευτερόλεπτα πεθαίνει ένα παιδί από πείνα. Δηλαδή, όση ώρα θα συνεδριάζουμε εμείς εδώ, θα πεθαίνουν περίπου 2.500 παιδιά. Την ίδια στιγμή στη Μολδαβία ο μέσος όρος ζωής τους αγγίζει τα είκοσι μόλις λεπτά, το 1/15 της Ολομέλειας. Οι λαθρομετανάστες αφήνουν συχνά ως ενέχυρο τα ίδια τους τα παιδιά, για να μπορέσουν να ξεπληρώσουν το δολέμπορο. Αλλά και στον πολιτισμένο μας κόσμο, ένα στα έξι παιδιά ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, σύμφωνα με την UNESCO.

Τί σημαίνουν όλα αυτά για μας; Ένας μακρινός απόηχος, μια θολή εικόνα και ένα στιγμιαίο σφίξιμο στην καρδιά, όταν αυτά τα παιδικά μάτια παρουσιάζονται στο γυαλί της τηλεόρασης. Και όπως αναφέρει ένα σύνθημα στους τοίχους: «Παρουσιάζεται η ασπρόμαυρη ζωή τους στην έγχρωμη Τ.Υ. μας».

Πριν λίγες ημέρες όλοι παρακολουθήσαμε στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης τα αφιερώματα στη θλιβερή επέτειο της 11ης Σεπτεμβρίου. Ανατριχιάσαμε και πάλι ακούγοντας τρυφερά μηνύματα των εγκλωβισμένων στους τηλεφωνητές ή βλέποντας τους Δίδυμους Πύργους να καταρρέουν. Παιδοψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί έχουν επιστρατευθεί για την ψυχολογική υποστήριξη των Αμερικανόπουλων.

Πα το 66%, όμως, των παιδιών της Αγκόλα, που παρακολουθούν καθημερινά δολοφονίες, για τα Αφγανόπουλα ή τα παιδιά των Παλαιστινίων κρατήθηκε ούτε ενός λεπτού

σιγή, ούτε κανείς συγκινήθηκε, ούτε κανείς βομβαρδίστηκε για την αποκατάσταση της «παγκόσμιας ειρήνης».

Πόσο κοστολογείται επομένως η ανθρώπινη ζωή; Διότι πλέον, έχουμε αποδεχτεί ως απόδειξη της έσχατης απανθρωπιάς μας ότι η ανθρώπινη ζωή κάποιων έχει κόστος και όχι αξία.

Γι' αυτά τα παιδιά, κύριε Σαμαράκη, ίσως θα έπρεπε να αναρωτηθούμε αν υπάρχει ζωή πριν από το θάνατο. Μαντεύω πως πολλοί θα σκέπτεστε «Καλά όλα αυτά. Εμείς τι θα κάνουμε τώρα;» Ως άτομα μεμονωμένα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε απολύτως. Ως μέλη, όμως, της κοινωνίας, του σχολείου, των αντιπροσωπευτικών μας οργάνων έχουμε πολλές δυνατότητες: να στέλνουμε τρόφιμα, ρουχιισμό σε χώρες που πλήττονται στο όνομα της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, –όπως φαίνεται τα Αφγανόπουλα ήταν πολύ επικίνδυνοι τρομοκράτες– να καταγγέλλουμε την ποδοπάτηση του ύψιστου δικαιώματος στη ζωή και να οργανώνουμε μαζικές κινητοποιήσεις. Δεν υπάρχει τίποτε ευκολότερο και συνάμα πιο ανθρώπινο και αυθεντικό από το να επιλέγουμε προϊόντα UNICEF, να προσφέρουμε 20 ευρώ μηνιαίως στην ACTION AID. Ακόμη και εθελοντική εργασία σε τέτοιες ανθρωπιστικές οργανώσεις είναι δυνατή, κυρίως σε δουλειές γραφείου.

Η δύναμη της θέλησής μας και των οραμάτων μας μπορεί να πετύχει ό,τι δεν καταφέρνουν οι πιο ικανοί διπλωμάτες. Για την αδράνεια δεν υπάρχουν δικαιολογίες. Αυτός που αδιαφορεί για τον αδικημένο είναι εξίσου υπεύθυνος με αυτόν που αδικεί. Εμείς οι τυχεροί –και πρωτίστως οι νέοι– μπορούμε να ρίχνουμε βλέμματα γεμάτα ελπίδα στο μέλλον. Το στόχο μας θα τον πετύχουμε, όταν δεν θα βρεθεί κανένας Έφηβος Βουλευτής ούτε στην 8η ούτε στη 1000ή Σύνοδο να μιλήσει ξανά για την καταπάτηση θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ίσως τότε δεν θα ανεβάζουμε εμείς τη φαντασία στην εξουσία για πέντε ημέρες, αλλά η ίδια η εξουσία θα έχει αποκτήσει φαντασία.

Ευχαριστώ.

(Όρθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο Αθανάσιος Κουλοχέρης, Έφηβος Βουλευτής του Νομού Αιτωλοακαρνανίας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΛΟΧΕΡΗΣ (Ν. Αιτωλοακαρνανίας-5ο Ενιαίο Λύκειο Αγρινίου): Εξοχότατε κύριε Πρόεδρε της Ελληνικής Δημοκρατίας, αξιότιμοι κύριοι εκπρόσωποι της Κυβέρνησης και των πολιτικών κομμάτων, δεν πρόκειται για λάθος. Οι περισσότεροι από αυτούς που προσφώνησα έχουν αποχωρήσει, αλλά τους απευθύνω θερμό χαιρετισμό, γιατί ευελπιστώ ότι κάποια στιγμή θα περάσουν από τα χέρια τους τα Πρακτικά της σημερινής συνεδρίασης.

Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε της Βουλής, φίλτατε κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, κάποιες φορές τα προβλήματα μεταξύ των χωρών φθάνουν σε αδιέξοδο και οδη-

γούμαστε σε πολεμικές επιχειρήσεις. Μετά το τέλος, όμως, των μαχών νικητές και ηττημένοι δίνουν μία εξίσου μεγάλη μάχη, αυτήν τη φορά όχι στο πεδίο της μάχης αλλά στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων προσπαθώντας να διατηρήσουν τα κεκτημένα του πολέμου. Εδώ δεν χρειάζονται οπλικά συστήματα ούτε αμυντικοί πύραυλοι. Χρειάζεται οξυύς, μελετημένες κινήσεις και κυρίως ισχυρή διπλωματία.

Άπειρα είναι τα παραδείγματα της ιστορίας που η διπλωματία έβγαλε τη χώρα μας από τη δύσκολη θέση. Για την ιστορία και μόνο αναφέρω δύο:

Ιωάννης Καποδίστριας: Παραλαμβάνοντας ένα ετοιμόροπο κρατίδιο με την διπλωματική του ικανότητα αντιστάθμισε τους όρους ανάμεσα στις μεγάλες δυνάμεις, κράτησε ίσες αποστάσεις από όλους και τελικά επέκτεινε τα σύνορα της Ελλάδας χωρίς να παραδώσει τα κυριαρχικά της δικαιώματα και χωρίς να την καταστήσει υπόχρη σε κανέναν.

Ελευθέριος Βενιζέλος: Κατόρθωσε να φτάσει στο κατώφλι της πραγμάτωσης της Μεγάλης Ιδέας χάρις όχι μόνο στις πολεμικές επιχειρήσεις του Μικρασιατικού Πολέμου, αλλά και χάρις στη διπλωματική του ικανότητα και διορατικότητα. Υπάρχουν και άλλα παραδείγματα, των οποίων η απαρίθμηση θεωρώ ότι θα μειώσει αισθητά το χρόνο μου.

Η διπλωματία, όμως, σε μία χώρα παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο και σε καιρό ειρήνης. Σήμερα διαπιστώνουμε ότι η διπλωματία στη χώρα μας χωλαίνει. Για του λόγου το αληθές γνωστοποιώ: Η γειτονική μας χώρα έχει εισβάλει σε ελληνικά εδάφη, καταπατά επί τρεις δεκαετίες τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα Ελλήνων και εμείς σαν χώρα δεν διαμαρτυρόμαστε σε κάθε ευκαιρία, ούτε προσπαθούμε να πιέσουμε για τη λύση του προβλήματος, αλλά περιμένουμε πότε θα συγκινηθούν ξένες χώρες, οι οποίες εν τέλει δεν έχουν κανένα συμφέρον για να τρέξουν σε βοήθειά μας.

Τα Σκόπια χρησιμοποιούν τον ελληνικό όρο «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» χωρίς να νιώθουν την αντίδραση της χώρας μας, χωρίς να κατατίθενται διαβήματα διαμαρτυρίας εις βάρος τους, ενώ δεν χρειάζεται καν να αναφέρω τη Βόρεια Ήπειρο, της οποίας τα μαρτύρια, οι διωγμοί, οι ταπεινώσεις και οι συμφορές δεν καταγγέλλονται. Δεν στρεφόμαστε εναντίον της Αλβανίας, δεν καταφεύγουμε στον ΟΗΕ, δεν ζητάμε την τήρηση των υπογεγραμμένων συμφωνιών, δεν επιζητούμε την προστασία του ελληνικού στοιχείου.

Γι' αυτό προτείνουμε: Την εγκατάλειψη της τακτικής των συνεχών παραχωρήσεων και υποχωρήσεων, καθώς αυτές γίνονται αντιληπτές ως αδυναμία και όχι ως δείγμα καλής θέλησης.

Προτείνουμε η Βουλή να εγκρίνει την εκλογή του Υπουργού Εξωτερικών παραχωρώντας την ψήφο εμπιστοσύνης ξεχωριστά από την Κυβέρνηση και κατόπιν ο ίδιος να επιλέγει τους συνεργάτες του. Να υπάρχει τακτική ενημέρωση της Βουλής από την Κυβέρνηση πάνω στην εξωτερική πολιτική και υποχρεωτική παρουσία σ' αυτήν όλων των κομμάτων.

Να ιδρυθούν σχολές, στις οποίες θα διδάσκεται διεξοδικά η Ελληνική Ιστορία και πρακτικά μαθήματα επίλυσης κρίσεων. Από αυτές τις σχολές θα αποφοιτούν, όσοι επιθυμούν να ασχοληθούν με το διπλωματικό τομέα.

Ωστόσο, αποδεχόμαστε ότι για την ισχυροποίηση της διπλωματίας πρέπει να συμβάλουμε και εμείς μαθαίνοντας την ιστορία και φροντίζοντας το επίπεδο της παιδείας μας, ώστε να έχουμε γνώση των απαιτήσεών μας και να μπορούμε να κρίνουμε ορθά τη λογικότητά τους.

Πιστεύουμε ότι η διπλωματία μας θα ισχυροποιηθεί και θα πορευόμαστε σε διαπραγματεύσεις με ισοτιμία απέναντι σε άλλες χώρες και κάθε φορά που θίγονται κυριαρχικά μας δικαιώματα ή δεχόμαστε αισχρές και απροκάλυπτες επιθέσεις θα μπορούμε να επαναλαμβάνουμε τη φράση ενός μεγάλου Έλληνα πολιτικού του περασμένου αιώνα: «Η Ελλάδα, κύριοι, είναι πολύ μικρή χώρα για να ανεχθεί μια τόσο μεγάλη προσβολή!»

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Κριστίνα Κουχαρτσιούκ από την Αμμόχωστο Κύπρου έχει το λόγο.

ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΥΧΑΡΤΣΙΟΥΚ (Αμμόχωστος – Λύκειο Κύκκου Πάφου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριοι εκπρόσωποι της ελληνικής Πολιτείας, αγαπημένε μας κύριε Σαμαράκη, κύριοι συνάδελφοι Βουλευτές του απανταχού Ελληνισμού, κυρίες και κύριοι, ο κλήρος έλαχε σε μένα για να μεταφέρω τον παλμό των χιλιάδων εφήβων της Κύπρου και να τον ενώσω με τον παλμό της καρδιάς της Ελληνικής Δημοκρατίας, όπως πολύ εύστοχα ονόμασε ο κύριος Πρόεδρος το χώρο τούτο.

Η συγκίνησή μου είναι ιδιαίτερα μεγάλη, γιατί αυτήν τη στιγμή εκπροσωπώ την Κύπρο μας, που για ακόμα μια φορά στη μακραίωνη ιστορία της δοκιμάζεται.

Κύριε Πρόεδρε, θα μιλήσω όχι με λόγια μεγάλα και πομπώδη, αλλά με την ψυχή, όπως άλλωστε έχουμε μάθει να μιλάμε εμείς οι νέοι, απλά και με ειλικρίνεια. Αντικρίζουμε το μέλλον της ανθρωπότητας με δέος και με πολύ μεγάλο προβληματισμό. Η τεράστια τεχνολογική ανάπτυξη μας έχει σίγουρα ανοίξει μεγάλους ορίζοντες στον τομέα της γνώσης, μας έχει διευκολύνει τη ζωή σε πολλούς άλλους τομείς, αλλά παράλληλα μας τρομάζει.

Τα τελευταία χρόνια ο πλανήτης συνταράζεται από τεράστιες οικολογικές αλλαγές. Ο άνθρωπος με τα ίδια του τα χέρια σκοτώνει ό,τι τον έθρεψε και τον θρέφει. Οι τελευταίες πλημμύρες στην Ευρώπη και στην Ασία και άλλες οικολογικές καταστροφές, που σχεδόν έχουν συμπέσει χρονικά με τη Διάσκεψη στο Ποχάνεσμπουργκ, στάθηκαν ανίκανες να πείσουν τους ηγέτες του κόσμου να πάρουν κάποιες ομόφωνες αποφάσεις για τη σωτηρία του πλανήτη μας. Θα μείνει, άραγε, ένα κενό γράμμα η φράση «αιεφόρος ανάπτυξη του πλανήτη μας»;

Τα λόγια των εφήβων, που προσφώνησαν τη Διάσκεψη, δεν φαίνεται να συγκίνησαν πολλούς ηγέτες και πολύ περισσότερο τον ίδιο τον πλανητάρχη, που έλαμψε διά της απουσίας του από τη Διάσκεψη!

Την ίδια ώρα ο κόσμος έχει χωριστεί σε τρομοκράτες και μη, σε θύτες και σε θύματα, σε καλούς και σε κακούς. Η μισαλλοδοξία, ο ρατσισμός και ο θρησκευτικός φανατισμός αναβιώνουν! Η Αμερική στο ρόλο του πρωταγωνιστή στο παγκόσμιο πολιτικό σκηνικό, η Ευρώπη και η πλειοψηφία του κόσμου πολύ συχνά στο ρόλο του κομπάρσου!

Βρισκόμαστε μπροστά στην απειλή για ένα νέο κτύπημα στο Ιράκ, δυνατό να πυροδοτήσει ακόμα και ένα Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, αυτήν τη φορά όμως με όπλα μαζικής καταστροφής!

Όλες αυτές οι εξελίξεις μας ανησυχούν και μας προβληματίζουν!

Η δική μου πατρίδα, που για αιώνες πληρώνει το τίμημα της γεωπολιτικής της θέσης, για άλλη μια φορά σε μια κρίσιμη στιγμή της ιστορικής της πορείας ίσως βρεθεί στη δίνη των εξελίξεων. Αυτό θα αποτελούσε τη χειρότερη εξέλιξη για μας, που μέσα από την πορεία προς την Ευρώπη βλέπουμε να προβάλλει η ελπίδα για επανένωση του νησιού μας.

Κύριοι συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, δεν ξέρω εάν κάποιος από σας το έχει βιώσει, για να μπορεί να καταλάβει αυτό που βιώνουμε καθημερινά χιλιάδες Κύπριοι έφηβοι. Μαζί σε ένα μικρό νησί 9.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων και να μην μπορείς να κινηθείς ελεύθερα σε όλη του την έκταση!

Πατί να μην μπορώ να γνωρίσω την Αμμόχωστο, που σήμερα σ' αυτή την Αίθουσα εκπροσωπώ, παρά μόνο να την βλέπω βουβή και απόμακρη να στέκει πέρα από το οδόφραγμα της Δερύνειας; Και όμως! Όλα αυτά είναι ζωντανά τοπία, είναι ρίζες, είναι ο τόπος που γεννήθηκαν οι πρόγονοί μας, αλλά που ο Τούρκος εισβολέας μας άρπαξε με τη βία του πολέμου εκμεταλλευόμενος τις πολιτικές αδυναμίες, που σαν Ελληνισμός κατά καιρούς εκδηλώνουμε. Όμως πέρα και πάνω από την πίκρα και τα γιατί υπάρχει το μέλλον. Και το μέλλον είναι ένα και μοναδικό για ολόκληρη την Κύπρο!

Η προσωπική μου εμπειρία λέει –όσο και αν αυτό θα ακουστεί παράξενο– ότι στην πλειοψηφία τους οι νέοι άνθρωποι ξέρουν να συγχωρούν. Σιγά-σιγά παύουν να παραμένουν προσκολλημένοι στο παρελθόν και στα λάθη που διχάζουν. Τείνουν χέρι συμφιλίωσης και ατενίζουν με αγάπη τη ζωή ονειρευόμενοι το κοινό ειρηνικό μέλλον μας μικρής πατρίδας, αλλά αρκετά μεγάλης για να χωρέσει Ελληνοκύπριους, Τουρκοκύπριους, Λατίνους, Αρμένιους, Μαρωνίτες μέσα στην ευρωπαϊκή οικογένεια.

Κύριε Πρόεδρε, θεσμός όπως αυτός που ευτυχίσαμε να ζήσουμε τις τελευταίες μέρες δίνει την ευκαιρία να ακουστούν οι απόψεις των νέων που συχνά μπορούν να εκληφθούν ουτοπικές ή στην καλύτερη περίπτωση νεανικός ρομαντισμός και ιδεαλισμός. Είναι όμως τέτοιες επειδή αρνού-

μαστε να δεχθούμε το κατεστημένο, όταν ξέρουμε τι μπορούμε να κάνουμε για να το αλλάξουμε. Αρνούμαστε να είμαστε τα θύματα επιλογών που δεν κάνουμε οι ίδιοι. Επιμένουμε, γιατί γνωρίζουμε ότι είναι δυνατόν να ανακατευθυνθούν ανθρώπινα πάθη, ακόμη και η δίψα για εκδίκηση και να γίνουν αγώνας για την επίτευξη της ειρήνης και της ευημερίας σε ολόκληρο τον πλανήτη!

Σας ευχαριστώ.

(Ορθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Μαρία Κρουστάλλη, Έφηβος Βουλευτής του Απόδημου Ελληνισμού από το Βερολίνο.

ΜΑΡΙΑ ΚΡΟΥΣΤΑΛΛΗ (Ενιστάμενη Βουλευτής Βερολίνου): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπητοί συνάδελφοι, θέλω να σας μεταφέρω, πιστεύοντας ότι τους εκφράζω απόλυτα, τους θερμούς χαιρετισμούς όλων των συμπατριωτών μας που ζουν και εργάζονται για πολλά χρόνια στο Βερολίνο.

Βρέθηκα εκεί πριν από ένα χρόνο, όταν άρχισα προετοιμασία για τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας στο άθλημα της επιτραπέζιας αντισφαίρισης στο Ολυμπιακό Κέντρο της πόλης αυτής. Ήταν πραγματικά μια δύσκολη απόφαση τόσο για μένα όσο και για την οικογένειά μου. Πρωταθλήτρια και μέλος της εθνικής ομάδας συνειδητοποίησα πως τίποτε δεν γίνεται χωρίς κόπους και θυσίες. Έτσι, με οχτάωρη καθημερινή προπόνηση και καθημερινή φοίτηση στο ελληνικό λύκειο του Βερολίνου έχω την ευκαιρία και τη δυνατότητα να καταλάβω τους κόπους και τις θυσίες των συμπατριωτών μας που πριν πολλά χρόνια, κυνηγώντας κι αυτοί ένα όνειρο, όπως κι εγώ σήμερα, βρέθηκαν στη Γερμανία και αποτελούν εδώ και χρόνια ένα από τα πιο σημαντικά κομμάτια της κοινωνίας εκεί.

Στο Βερολίνο, αγαπητοί συνάδελφοι, κατάλαβα τι πραγματικά μπορεί να σημαίνει για την πατρίδα μας η διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων στη χώρα μας. Δεν είναι μόνο ότι η πατρίδα μας βρίσκεται στο επίκεντρο του παγκόσμιου ενδιαφέροντος εδώ και δύο χρόνια και θα βρίσκεται και για τα επόμενα δύο, δεν είναι μόνο ότι η διεθνής κοινότητα αντιμετωπίζει τη χώρα μας με ιδιαίτερο σεβασμό, δεν είναι μόνο ότι τώρα τα εθνικά μας προβλήματα έχουν περισσότερες και καλύτερες προοπτικές στην κατεύθυνση της επίλυσής τους, αλλά είναι κυρίως το γεγονός ότι όλοι οι Έλληνες της διασποράς νιώθουν αυτή την υπερηφάνεια και αυτή την αίσθηση της υπεροχής στους τόπους που ζουν και εργάζονται.

Δεν είναι η χώρα τους δεύτερης κατηγορίας, δεν είναι μια χώρα της μιζέριας και του γκρίζου, είναι η χώρα που θα διοργανώσει τους Ολυμπιακούς Αγώνες, είναι η χώρα τους που της ανατέθηκε αυτό το μεγάλο προνόμιο που δίνεται μόνο σε πολύ λίγες χώρες στον κόσμο!

Δεν μπορείτε να φανταστείτε με πόσο μεγάλη υπερηφάνεια η ελληνική κοινότητα της Γερμανίας αντιμετωπίζει τους

Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004. Δεν μπορείτε να φανταστείτε την ψυχολογία των συμπατριωτών μας που ζουν και εργάζονται στη Γερμανία, αλλά και σε άλλες χώρες πιστεύω, όταν συναναστρέφονται στους χώρους δουλειάς τους με τους συναδέλφους τους, πώς αντιμετωπίζονται πριν και πώς αντιμετωπίζονται τώρα. Καθημερινά ακούω από το στόμα τους, θέλω να είμαι κι εγώ εκεί, να προσφέρω, να βοηθήσω και τότε μου έρχεται στο νου η μεγάλη λέξη: «εθελοντισμός».

Αυτή η λέξη, αγαπητοί συνάδελφοι, με ό,τι μέσα της περιλαμβάνει, έχει όπως και να το κάνουμε ένα μεγαλείο και όσο κάθομαι και σκέφτομαι, τόσο καταλήγω στο συμπέρασμα πως ο εθελοντισμός με την ευκαιρία των Ολυμπιακών Αγώνων είναι αυτό που θα συνεγείρει εμάς τους Έλληνες να πάμε την πατρίδα ένα βήμα πιο πέρα. Όχι μόνο εξαιτίας των Ολυμπιακών Αγώνων, αλλά και για μετά απ' αυτούς. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες θα είναι η αφορμή να καταλάβουμε απλώς το τι σημαίνει να είσαι εθελοντής σε μια κοινή προσπάθεια.

Και δεν αναφέρομαι μόνο στα προσωπικά μας θέματα ή σε αυτά που αφορούν την οικογένειά μας ή ακόμη και την πόλη μας, αλλά μιλώ για την πορεία που συλλογικά τραβά η πατρίδα μας τούτη την εποχή, μιλώ για τις θεαματικές αλλαγές που και πάλι ορθώνονται μπρος μας. Χαιρετίσαμε διαπαντός τη δραχμούλα μας και περπατάμε πια στους δρόμους της ευρωζώνης, πλησιάζουμε πλέον ταχύτατα στο 2004, εκεί όπου θα κληθούμε να δείξουμε όλα τα καλά στοιχεία που διαθέτουμε, εκεί όπου δεν χωράνε γκρίνιες, μουρμούρες και μιζέριες, γνωστές και οικείες σαν λύσεις εύκολες στην όποια αποτυχία. Δεν θα αποτύχουμε, δεν θα το επιτρέψουμε. Θα είμαστε καλύτεροι και ετοιμαζόμαστε από τώρα, από χθες για να αποδείξουμε ότι κερδίζουμε με το σπαθί μας κάθε διάκριση σε όλους τους τομείς.

Είμαστε παρόντες δυναμικοί και σύγχρονοι με επίγνωση του βάρους και της ευθύνης μας. Έχουμε παρελθόν σπουδαίο και μπορούμε να διακρίνουμε και να κατακτήσουμε ένα ίδιο σπουδαίο μέλλον. Μπορούμε και θα δουλέψουμε γι' αυτό. Μπορούμε και θα το αποδείξουμε. Αν όχι εμείς, τότε ποιοι; Και αν όχι τώρα, πότε; Εδώ στην ομορφότερη χώρα του πλανήτη μας, στην Ελλάδα χωρίς προσωπικές μικροφιλοδοξίες εμείς, ο κάθε ένας από εμάς, θα βάλουμε το λιθαράκι μας σε αυτήν την εθνική υπόθεση. Είναι το φιλότιμό μας που δεν μας αφήνει να γίνουμε θεατές και μόνο στην προσπάθεια. Ξέρετε όλοι πολύ καλά ότι από μέσα μας βγαίνει εκείνη η ελληνική φωνούλα που μας λέει να μην αφήσουμε την ευκαιρία. Τώρα θα προσφέρουμε στη συλλογική προσπάθεια εθελοντικά με υπερηφάνεια για το έργο μας. Εξάλλου, η προσφορά δυνάμεών μας είναι τόσο γνωστή. Τίποτα δεν προχωράει, τίποτα δεν πάει μπροστά, χωρίς σκληρή δουλειά. Ξέρουμε να προσφέρουμε, ξέρουμε να γινόμαστε παράδειγμα προς μίμηση. Διακαώς επιθυμούμε να ακούσουμε εκείνο το «νάτοι πάλι οι Έλληνες, το έκαναν το θαύμα τους. Νάτοι πάλι οι Έλληνες που ξέρουν να αγαπούν τον

τόπο τους όπου και αν βρίσκονται». Βοήθησαν στην επιτυχία και στην επίτευξη του στόχου.

Εθελοντές: Αυτό χρειάζεται σήμερα κατ' αρχήν η Ελλάδα μας. Από εδώ θα ξεκινήσουμε και θα συνεχίσουμε πιο πέρα. Η πατρίδα μας χρειάζεται όλους τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Είναι ανάγκη να συσπειρωθούμε γύρω της και να την προστατέψουμε από κάθε μορφή παρακμής. Η Ελλάδα μας δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Είμαστε εμείς και μας χρειάζεται όλους. Έχουμε να κάνουμε σπουδαία πράγματα και η προσωπική παρουσία και η προσφορά μας είναι πολύτιμη. Εδώ πρέπει να βρεθούμε και πάλι όλοι. Μόνιμη αναφορά στη ζωή μας για να καταφέρουμε να δημιουργήσουμε γερές βάσεις και στη συνέχεια να διατηρήσουμε το έργο μας που με κανένα τρόπο δεν θα τελειώσει το Σεπτέμβριο του 2004. Όλα είναι αλυσίδα. Τίποτα δεν μπορεί να λειτουργήσει ξεκομμένα. Θα προσφέρουμε το χρόνο μας και την εμπειρία μας εξυπηρετώντας ταυτόχρονα και τον εθνικό σκοπό.

Αγαπητοί συνάδελφοι, φιλοδοξώ να είμαι και εγώ εκεί. Φιλοδοξώ να δω τη γαλανόλευκη να σηκώνεται για μια διάκριση δική μου και της χώρας μου. Φιλοδοξώ να σας συναντήσω όλους εκεί, φιλοδοξώ στην τελετή λήξης να νιώσουν όλοι μαζί αυτό το υπέροχο συναίσθημα της νίκης που δεν θα είναι μόνο νίκη σε κάποια αγωνίσματα ή αθλήματα, θα είναι νίκη εθνική, θα είναι νίκη συλλογική, για μια διοργάνωση που θα διδάξει την ανθρωπότητα και θα την επαναφέρει σε χαμένες αξίες στο προσκήνιο.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Θωμάς Κυτίπης από το Νομό Τρικάλων.

ΘΩΜΑΣ ΚΥΤΙΠΗΣ (Νομός Τρικάλων- 3ο Ενιαίο Λύκειο Τρικάλων): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, έφηβε Αντώνη Σαμαράκη που η θέση σας είναι ανάμεσά μας, φίλες φίλοι. Σήμερα είμαι από τη μια μεριά χαρούμενος και από την άλλη λυπημένος. Λυπημένος, γιατί κληρώθηκα να μιλήσω σήμερα εγώ στην Ολομέλεια και όχι κάποιοι άλλοι από την επιτροπή που ίσως το ήθελαν περισσότερο. Χαρούμενος, όμως, γιατί εκπροσωπώ τους Έφηβους της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων που είναι πραγματικά φοβεροί και έχουν καταπληκτικές απόψεις.

Θα αναφερθώ σε κάποια από τα θέματα που συζητήθηκαν τόσο στις τρεις συνεδριάσεις, όσο και έξω από τη Βουλή με τα παιδιά.

Στην πρώτη συνεδρίαση άκουσα κάποιον να προτείνει το σύστημα των δεσμών σαν καλύτερο από το σημερινό. Εδώ τίθεται μια ερώτηση: Τί θέλουμε όλοι μας από το σχολείο; Θέλουμε απλώς επαγγελματίες, ή επαγγελματίες που πάνω από όλα να είναι άνθρωποι; Ελπίζω όλοι μας να προτιμούμε το δεύτερο. Πώς, όμως, θα γίνει αυτό; Σε αυτό θα αναφερθώ παρακάτω.

Όσον αφορά, όμως, τις εξετάσεις θα ήθελα να προτείνω κάτι. Προτείνω εξετάσεις σχολικές που να είναι, όμως, αξιολογικές και όχι όπως σήμερα οι ενδοσχολικές. Οι μαθητές λοιπόν θα εξετάζονται για να πάρουν το απολυτήριο του λυκείου. Έπειτα, ο κάθε τελειόφοιτος θα προβιβάζεται με εισαγωγικές εξετάσεις στη σχολή που επιλέγει. Οι εξετάσεις αυτές θα είναι διαφορετικές ανάλογα με τη σχολή που θέλει ο καθένας να εισαχθεί. Δεν θέλω να πω περισσότερα γι' αυτό, γιατί δεν το θεωρώ τόσο σημαντικό και θα εξηγήσω στο τέλος το γιατί.

Κάποιοι, επίσης, μίλησαν για ψυχολόγους στα σχολεία. Το θεωρώ εντελώς λάθος. Πατί να έχουμε ψυχολογικά προβλήματα εξαιτίας του σχολείου που είναι ευχάριστο; Για τα προβλήματα του μαθητή οι μόνοι που μπορούν να βοηθήσουν είναι οι φίλοι και ανάμεσα σε αυτούς πρέπει να είναι και οι καθηγητές, ή καλύτερα «οι εκπαιδευτικοί». Είναι πιο όμορφη και πιο ουσιαστική λέξη.

Πώς θα το πετύχουμε αυτό; Λυπάμαι, αλλά δεν ξέρω!

Πολλοί μίλησαν και είπαν ότι δεν υπάρχει ελεύθερος χρόνος. Υπάρχει χρόνος για όλους και για όλα, αρκεί να υπάρχει πρόγραμμα. Έτσι, νομίζω. Ελεύθερος λένε ότι είναι ο χρόνος εκείνος κατά τον οποίο κάνουμε κάτι που μας ευχαριστεί, όταν πια έχουμε τελειώσει το διάβασμα για το σχολείο. Πατί το διάβασμα να μην είναι ευχάριστο και γιατί μας έχουν αναγκάσει να το βλέπουμε σαν μία τόσο μεγάλη αγγαρεία; Δεν θα σας απαντήσω. Ας απαντήσει ο καθένας στον εαυτό του!

Η φίλη Κριστίν Τζανικγιάν μίλησε για το πρόβλημα που αντιμετωπίζει, επειδή φοιτά σε εσπερινό Λύκειο. Κύριε Ευθυμίου, λέει ότι δεν έχει δικαίωμα να εισαχθεί στις αστυνομικές και στρατιωτικές σχολές! Αν όντως είναι έτσι, τότε είναι ντροπή –όπως είπε και η ίδια– σε ένα δημοκρατικό κράτος να γίνεται κάτι τέτοιο.

Θέλω, επίσης, να τονίσω την πρόταση της Μάρθας Κίτσου για κατάργηση της μονιμότητας στους καθηγητές. Θεωρώ πολύ αξιόλογη αυτήν την πρόταση, αλλά χρειάζεται συζήτηση. Υπάρχουν προβλήματα, αλλά δεν έχω χρόνο τώρα να τα αναλύσω.

Προχθές, στη συνεδρίαση ο φίλος Αλέξανδρος Κολιόπουλος της Επιτροπής μου ανέλυσε ένα θέμα για το ρόλο της εκκλησίας στη σημερινή κοινωνία. Τα είπε πολύ ωραία. Εγώ θέλω να πω ότι είναι κρίμα, οι άνθρωποι της εκκλησίας –και δεν εννοώ τους απλούς κληρικούς, αλλά τους ανώτερους– να είναι τόσο ρηχοί και τόσο υποκριτές.

Είδα και άκουσα κάποιους να διακρίζουν για το θέμα που δημιουργήθηκε για το ενδεχόμενο της κατάργησης του μαθήματος των θρησκευτικών. Φυσικά και προτείνω να μην καταργηθούν τα θρησκευτικά! Άλλωστε, ο άνθρωπος πάντα πίστευε, πιστεύει και θα πιστεύει σε κάτι. Ακόμα και οι άθεοι πιστεύουν σε κάτι: Ότι δεν υπάρχει Θεός! Όμως, αυτοί που δάκρυσαν, δεν το έκαναν για το μάθημα των θρη-

σκευτικών, αλλά για το μάθημα της χριστιανικής ηθικής. Ή μάλλον ούτε και γι' αυτό. Απλώς, ήθελαν να καλλιεργήσουν εντυπώσεις!

Μίλησαν, λοιπόν, για προδότες του έθνους. Ακούστηκε και φάνηκε –και είναι– υπερβολικό και υποκριτικό. Η πίστη είναι μόνο ζήτημα συνείδησης.

Τέλος, θα ήθελα να πω ότι πρέπει εμείς τουλάχιστον να δούμε αλλιώς το θέμα της εκπαίδευσης. Δεν πρέπει να στεκόμαστε τόσο πολύ στο θέμα των εξετάσεων. Η νοοτροπία αυτή που θέλουν –και έχουν καταφέρει– να μας περάσουν πρέπει να αλλάξει. Καταλήψεις για τα εννέα μαθήματα των εξετάσεων; Όχι! Αγώνες με ανοιχτά σχολεία, για τον τρόπο που μας διδάσκουν, για τις ψεύτικες ιστορίες, για θρησκευτικά και όχι για χριστιανική ηθική!

Πρέπει να αγωνιστούμε για πραγματική γνώση! Τη γνώση δεν θα μας τη χαρίσουν! Είναι πολύτιμη και θα την κερδίσουμε μόνοι μας! Δεν είναι εύκολο, αλλά, όπως είπε κάποια φίλη, «αγαπάτε τα δύσκολα»! Εξάλλου, κάθε φορά μετά απ' αυτά ακολουθούμε την πρόταση του φίλου Δημήτρη από τη Μεσσηνία: «Χαλαρώστε και διασκεδάστε»!

Ευχαριστώ.

(Όρθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Θεοδώρα Λεβέντη, Έφηβος Βουλευτής από το Νομό Λαρίσης.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΛΕΒΕΝΤΗ (Νομός Λαρίσης - 4ο Ενιαίο Λύκειο Λαρίσης): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριοι Υπουργοί και Βουλευτές, αξιότιμη κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, πριν ξεκινήσω θα ήθελα να παρακαλέσω τους πολιτικούς άρχοντες να τους ανησυχήσει λίγο το θέμα ότι είμαι το δεύτερο άτομο στη σημερινή συνεδρίαση που θα αναπτύξω τα παρακάτω.

Εκπροσωπώντας την πλειοψηφία –πιστεύω– των συναδέλφων Έφηβων Βουλευτών που είναι παρόντες σήμερα εδώ, θέλω να σας ευχαριστήσω θερμά για αυτή τη μοναδική εμπειρία που μας προσφέρατε. Ήταν μεγάλη μας τιμή η ευκαιρία που μας έδωσε η πολιτεία να πάρουμε μέρος στο Ειδικό Πρόγραμμα Εργασιών για τους Έφηβους Βουλευτές της Ελληνικής Βουλής, η οποία για μας εκπροσωπεί –και πρέπει να είναι έτσι– το ναό της Δημοκρατίας.

Είχαμε την τύχη να βιώσουμε μία μοναδική εμπειρία με πολλά θετικά στοιχεία, αλλά και κάποιες αρνητικές επισημάνσεις. Μ' αυτό το θέμα θα ασχοληθώ εν συντομία στην παρούσα στιγμή. Μέσω, λοιπόν, του θεσμού της Βουλής των Εφήβων, μας δόθηκε η δυνατότητα να γνωριστούμε με αξιολογους νέους και νέες από όλη την Ελλάδα, την Κύπρο και την Ομογένεια, να συζητήσουμε τα προβλήματα της χώρας μας και του κόσμου, ν' ανταλλάξουμε τις απόψεις μας και να συνειδητοποιήσουμε ότι επιβάλλεται να ενδιαφερόμαστε και να συμμετέχουμε ενεργά στην επίλυσή τους.

Οι μέρες που περάσαμε εδώ –με αρκετά καλό προγραμ-

ματισμό από τους υπεύθυνους– θα αποτελέσουν σίγουρα σταθμό στη ζωή μας που θα επηρεάσει το χαρακτήρα, τον τρόπο σκέψης και τις αντιλήψεις μας. Αυτό δεν το αμφισβητεί κανένας!

Γι' αυτό, θεωρούμε σημαντικό αυτή η πρωτότυπη και εξαιρετικά ενδιαφέρουσα ιδέα να συνεχίσει να υπάρχει, χωρίς να παρακμάσει στο ελάχιστο. Αντίθετα, κρίνεται αναγκαίο να βελτιωθεί και να εξελιχθεί. Ουσιαστικό, μάλιστα, βήμα γι' αυτή την εξέλιξη αποτελεί ο εντοπισμός των ελλείψεων και των προβλημάτων λειτουργίας, όπως το αντιλήφθηκα από την προσωπική μας εμπειρία.

Η πρώτη παρατήρηση αφορά σε θέματα διαδικασίας στη διάρκεια των συνεδριάσεων. Ο χρόνος που παρεχόταν σε κάθε ομιλητή, ήταν λίγος, ανεπαρκής, για να αναπτύξει τις απόψεις του και να αξιοποιήσει το πλεονέκτημα που του παρέχει το Βήμα. Όσα ακούγονταν κάθε φορά, ήταν περιληπτικά και συχνά αόριστα. Επιπλέον, αποκλειόταν και ήταν εξαιρετικά περιορισμένη η δυνατότητα διαλόγου μέσα στην Αίθουσα, με αποτέλεσμα η όλη διαδικασία να γίνεται συχνά στείρα έκθεση ιδεών και θέσεων χωρίς διάλογο και συμπεράσματα. Παράλληλα, περιοριζόταν μ' αυτό τον τρόπο η δυνατότητα επικοινωνίας μας και ανταλλαγής απόψεων με τους Εφήβους, που εκπροσωπούν τις διάφορες περιφέρειες της πατρίδας μας.

Δεύτερο σημείο άξιο παρατήρησης και προβληματισμού, είναι ο κίνδυνος να εκφυλιστεί και να ατονήσει το ενδιαφέρον της πολιτείας και του κόσμου για το θεσμό. Βασική αιτία είναι η κατ' επανάληψη ανάπτυξη από τους Εφήβους των ιδίων λίγο πολύ θεμάτων, που αφορούν μεγάλα προβλήματα της εποχής μας.

Η μη δρομολόγηση από το κράτος λύσεων οριστικών και μακροπρόθεσμων, που να βασιζονται στις προτάσεις των Έφηβων Βουλευτών, μπορεί να πυροδοτήσει τη δεύτερη παράμετρο κινδύνου. Αν οι προτάσεις των νέων, που υποτίθεται ότι φέρνουν τη φαντασία στην εξουσία, παραμένουν στα χαρτιά επί σειρά ετών, χωρίς να υλοποιούνται, τόσο στο κέντρο, όσο και στην περιφέρεια και στην ύπαιθρο, υπάρχει έντονο το ενδεχόμενο της απογοήτευσης και της απόρριψης του θεσμού από τους ίδιους τους έφηβους, εκτός αν επιθυμούμε να καθιερωθεί και να λειτουργεί ο θεσμός σα μία παιδική γιορτή και σα μία εμπειρία γνωριμιών και ξενάγησης στη Βουλή. Ευχόμαστε γρήγορα να διαψευστούν οι αρνητικές προβλέψεις μας.

Προτείνουμε γι' αυτό η Βουλή των Ελλήνων, σε συνεδριάσεις της που θα μεταδίδονται απευθείας από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, να ασχοληθεί με τη μελέτη των συνολικών προτάσεων των Εφήβων για κάθε θέμα, όπως αυτές διαμορφώθηκαν στη διάρκεια των επτά χρόνων λειτουργίας του θεσμού και να εξετάζεται η δυνατότητα υλοποίησης των προτάσεων αυτών.

Ας αποτελέσει προτεραιότητα το μέγιστο ζήτημα της

διάσωσης του περιβάλλοντος. Πρέπει πρώτα να επιβιώσουμε και μετά να ασχοληθούμε με προγράμματα εθνικά, οικονομικά, εκπαιδευτικά και κοινωνικά. Οι πρόγονοί μας έλεγαν: «αμ' έπος, αμ' έργον». Τα λόγια, οι αποφάσεις πρέπει γρήγορα να γίνονται πράξεις.

Εμείς τα παιδιά θεωρούμε ότι οι γονείς, οι δάσκαλοι, οι πολιτικοί και πνευματικοί μας άρχοντες πρέπει να είναι συνεπείς, δυναμικοί, δημιουργικοί, για να τους σεβόμαστε και να τους μιμούμαστε. Δικαιώστε εσείς οι μεγάλοι τις προσδοκίες μας. Σας παρακαλούμε και σας ευχαριστούμε.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Παναγιώτα Λέτσου, Έφηβος Βουλευτής από το Νομό Πρεβέζης.

(Χειροκροτήματα)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΛΕΤΣΟΥ (Νομός Πρεβέζης-Ενιαίο Λύκειο Λούρου): Αξιότιμοι κύριοι εκπρόσωποι του πολιτικού κόσμου, αιώνια έφηβε κύρια Σαμαράκη, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, κατάγομαι από την Πρέβεζα και είμαι εδώ για να εκπροσωπήσω το Λύκειο του Λούρου.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Έπρεπε να προσθέσεις: «Που είναι κοντά στη Λευκάδα».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΛΕΤΣΟΥ (Νομός Πρεβέζης-Ενιαίο Λύκειο Λούρου): Ακριβώς.

Εμείς οι Έλληνες κουβαλάμε μία αξιοζήλευτη κληρονομιά, είμαστε παιδιά μιας χώρας, της Ελλάδας, η οποία δεν επεχείρησε ποτέ να προσβάλει οποιαδήποτε εθνότητα σε κανένα επίπεδο. Ωστόσο, εμείς οι νεοέλληνες καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε την υπεροπτική στάση των συγκατοίκων μας στο οικουμενικό χωριό. Ακόμη και αν η Ελλάδα τυπικά συμμετέχει ισότιμα στις δραστηριότητες της παγκόσμιας κοινωνίας, ο ρόλος της υποβαθμίζεται και δεν αποδίδεται στις θέσεις της το κύρος που της αναλογεί.

Σύμφωνα με τους ισχυρούς του κόσμου μας, η νέα Ελλάδα δεν μπορεί να συμβαδίσει με τις ραγδαίες διαμορφώσεις της πραγματικότητας. Πεποιθήσή τους είναι πως έχοντας στα χέρια τους ασύδοτη οικονομική εξουσία, μπορούν να φέρονται προσβλητικά ή ακόμη και ρατσιστικά απέναντί μας. Έχουν την τάση να αποδοκιάσουν άκριτα οτιδήποτε προέρχεται από τους Νεοέλληνες.

Θέλω να τονίσω τον όρο «Νεοέλληνες», γιατί οι άνθρωποι ανά τον κόσμο τρέφουν ιδιαίτερο θαυμασμό για τους αρχαίους πρόγονους μας και τον πολιτισμό τους. Στη συνείδηση της παγκόσμιας κοινής γνώμης, η Ελλάδα ως οντότητα έχει ταυτιστεί με τον χρυσό αιώνα του Περικλή, τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη.

Ελλάδα όμως, φίλοι μου, δεν είναι μόνο αρχαία φιλοσοφία και μάρμαρα. Η νέα Ελλάδα έχει να επιδείξει αξιόλογες κατακτήσεις. Στη θέση του Ομήρου και του Πλάτωνα ήλθε ο Καβάφης και ο Ελύτης, οι μάχες του Μαραθώνα και των Θερμοπυλών επαναλήφθηκαν στα Δερβενάκια και στο Αρ-

γυρόκαστρο. Τα παιδιά του Πολυτεχνείου επέφεραν την κάθαρση στην τραγωδία του πραξικοπήματος, αποδεικνύοντας για ακόμη μια φορά πως κανένα σύστημα, καμία θεωρία δεν μπορεί να επιβληθεί με τη βία στο κεφάλι των ανθρώπων της χώρας τούτης.

Έτσι οι Νεοέλληνες έχουν αποδείξει ότι αξίζουν κάτι καλύτερο από τη δεύτερη μοίρα, στην οποία τους έχουν περιορίσει οι σύγχρονες ιερές συμμαχίες.

Προσωπικά ως έφηβη 16 ετών δεν είμαι σε θέση να δικαιολογήσω τη διαρκή αμφισβήτηση, την οποία η Ελλάδα είναι αναγκασμένη να υφίσταται. Διαπιστώνοντας τα αδικαιολόγητα αντιδραστικά ρεύματα απέναντι στη νέα Ελλάδα, μου γεννάται η απορία: Μήπως τελικά είναι το σύνδρομο της δικής τους κατωτερότητας που τους κάνει να ενεργούν έτσι; Μήπως τρέμουν τη στιγμή που η Ελλάδα θα εισέλθει δυναμικά στην παγκόσμια κόνιστρα και θα διεκδικήσει αυτά που επί αιώνες ήταν μοιρασμένα, σύμφωνα με δεδομένα προγράμματα;

Θεωρούμαστε οι φτωχοί αδελφοί του συστήματος και μας αποκαλούν άξεστους, διότι εξωτερικεύουμε τα συναισθήματά μας και παρασυρόμαστε από τον αυθορμητισμό μας, επειδή πίσω από τα καλοσιδερωμένα πουκάμισα και τις σφιχτοδεμένες γραβάτες υπάρχουν άνθρωποι που διψούν να ζήσουν έντονα, χωρίς συμβιβασμούς. Αν για εκείνους αυτό είναι μειονέκτημα, τότε ναι, χαίρομαι που δεν είμαστε του σιναφιού τους. Είμαι περήφανη που δεν ανήκουμε στον κόσμο τους. Ποτέ δεν απαιτήσαμε μεροληπτική αντιμετώπιση υπέρ μας. Δεν ζητούμε να μας χαριστεί τίποτα. Διεκδικούμε μόνο την ελευθερία να μπορούμε να αναπτύξουμε ολόπλευρα το δημιουργικό μας πνεύμα και να δώσουμε στην Ελλάδα μας τη θέση που δικαιωματικά της ανήκει.

Κουβαλούμε γόνιμα μέσα μας τους πρώτους οραματιστές της Δημοκρατίας και ως συνεχιστές τους είμαστε άξιοι να διαπρέψουμε σε όλους τους τομείς της σύγχρονης ζωής.

Έτσι, οι Έλληνες του σήμερα θα μπορέσουν πια να απελευθερωθούν από το αίσθημα κατωτερότητας που φθείρει τις πνευματικές και δημιουργικές τους ισορροπίες και γεμάτοι αυτοπεποίθηση θα χαράξουμε μια νέα πορεία για την Ελλάδα του αύριο.

Ωστόσο, ποτέ δεν υποστήριξα ότι η στάση της Ελλάδας υπήρξε πάντα άμεμπτη. Θα ήταν λάθος μου αν το έκανα, γιατί αυτονόητα, γράφοντας την ιστορία της, υπέπεσε σε σφάλματα. Δικαιολογούν όμως οι αδυναμίες αυτές την αρνητική συμπεριφορά που οι Νεοέλληνες αντιμετωπίζουν από τους λεγόμενους ισχυρούς;

Η γνώμη μου είναι ότι κανένας λάθος χειρισμός τους δεν είναι ικανός να την περιορίσει, εκτός και αν γίνει όπλο στα χέρια επιτήδειων μηχανισμών που στοχεύουν στην αναστολή της ακμής της.

Για να μπορέσουν οι Νεοέλληνες να επιβληθούν στην παγκόσμια κοινότητα, απαραίτητη καθίσταται η σωστή εκτί-

μηση και η προσέγγιση με κριτική διάθεση των ύβρων που κατά καιρούς δέχονται. Απαραίτητη κρίνεται από πλευράς τους η διάκριση μέσων και σκοπών, έτσι ώστε να μην καταλήξουν εγωιστές και στυγνοί υπολογιστές, χάνοντας το είναι προς αναζήτηση του φαίνεσθαι.

Επιπλέον, οι Νεοέλληνες έχουν στα χέρια τους ένα ισχυρότατο εργαλείο για να αποδείξουν, επιτέλους, την αξία τους. Αυτό είναι η Ολυμπιάδα του 2004. Οι αγώνες αυτοί, με την κληρονομιά που κουβαλούν, είναι ένα στοιχείο των Ελλήνων με τον ίδιο τους τον εαυτό. Είναι η κατάλληλη ευκαιρία να διαψεύσουμε όλους εκείνους που μας θέλουν ανοργάνωτους, ασυγκρότητους, ανίκανους, κατώτερους. Οι Νεοέλληνες έχουν μόνο να φοβηθούν τον κακό τους εαυτό. «Τους Λαιστργόνες και τους Κύκλωπες, τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις, αν δεν τους κουβαλεις μέσα στη ψυχή σου, αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου».

Μονόδρομος για την ομαλή οργάνωση και διεξαγωγή τους, που θα είναι η δικαίωση των νεοελλήνων, αποτελεί η συλλογική συνεισφορά στον αγώνα δρόμου που διεξάγεται για την εκπλήρωση του στόχου αυτού.

(Στο σημείο αυτό χτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της Εφήβου Βουλευτού)

Ολοκληρώνω.

Πεμπτοσύια του εγχειρήματος αποτελεί η ανιδιοτελής προσφορά υπηρεσιών, ο «εθελοντισμός». Υπάρχουν τόσες κατηγορίες αναγκών, που ο καθένας από εμάς θα μπορέσει να ασχοληθεί με κάτι που τον εκφράζει. Π' αυτό όλοι μας θα πρέπει να κινητοποιηθούμε και από παθητικοί θεατές να γίνουμε ενεργοί συμμετοχοί. Για δέκα ημέρες το παγκόσμιο ενδιαφέρον θα εστιάζεται σε μία μικρή κουκίδα του χάρτη, την Ελλάδα μας, γεγονός που αποτελεί ιδανική αφορμή για την παγκόσμια προβολή της. Ασφαλώς κάτι τέτοιο πρέπει να γίνει σε μια βάση σεβασμού προς τα ιδανικά του μεγάλου, του ωραίου και του αληθινού που η Ολυμπιάδα αντιπροσωπεύει.

Αγαπημένοι μου φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ελπίζω να συναντηθούμε ξανά σε δύο χρόνια στην Ολυμπιάδα μας, για να δούμε την «όμορφη και παράξενη πατρίδα μας» να κυριαρχεί. Προκαλώ εμάς τους Έλληνες του αύριο να την οδηγήσουμε ψηλά, έτσι ώστε να κατακτήσει επιτέλους την υπόληψη και την αναγνώριση που τόσα χρόνια έχει στερηθεί. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σας παρακαλώ να φροντίσετε να είστε μέσα στο χρονικό όριο που δικαιούστε να μιλήσετε.

Η Χρύσα Μαλλιότα, Έφηβος Βουλευτής Επικρατείας έχει το λόγο.

(Χειροκροτήματα)

ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΟΤΑ (Επικρατείας - Λυκειακές Τάξεις Γυμνασίου Κωφών και Βαρηκόων Θεσσαλονίκης): Καλημέρα,

αξιότιμε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Υπουργέ, αγαπημένες κυρίες Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές.

Ευχαριστώ πολύ, που μου δίνεται η ευκαιρία αυτή, για να ακουστεί η φωνή όλων των κωφών της Ελλάδας.

Ήρθα εδώ, για να σας μιλήσω για τα προβλήματα, που αντιμετωπίζω στο σχολείο, το οποίο βρίσκεται στο Πανόραμα της Θεσσαλονίκης. Π' αυτό θα ήθελα πραγματικά να με ακούσετε με προσοχή.

Στο σχολείο μου υπάρχουν πολλοί καθηγητές, οι οποίοι δυστυχώς δεν ξέρουν να επικοινωνούν καλά μαζί μας, διότι δεν ξέρουν τη νοηματική, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να μας μεταδώσουν τις γνώσεις τους και να μας διδάξουν καλά. Έτσι, εμείς, τα κωφά παιδιά, αισθανόμαστε κατώτεροι από τους ακούοντες συνομηλίκους μας, διότι έχουμε πάρα πολλές γλωσσικές ελλείψεις. Στο Δημοτικό, στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο έχουμε τα ίδια βιβλία με εσάς, αλλά να ξέρετε ότι ποτέ δεν μας διδάσκουν από τα βιβλία αυτά, αλλά με φωτοτυπίες και περιλήψεις των κειμένων.

Π' αυτό θα ήθελα –και απευθύνομαι και στον Υπουργό Παιδείας που είναι εδώ– να φροντίσετε για αυτό το θέμα, διότι όλοι εμείς έχουμε όνειρα, όπως όλοι οι έφηβοι. Εγώ για παράδειγμα θέλω να πάω στο πανεπιστήμιο, πώς θα αντιμετωπίσω ισότιμα τους άλλους συμφοιτητές μου, όταν οι γνώσεις μου είναι ελλιπείς; Δεν μπορούμε να έχουμε την εκπαίδευσή μας μέσα από φωτοτυπίες ή από συντομευμένα κείμενα. Θέλουμε κανονικά βιβλία, που να είναι ειδικά για τους κωφούς.

Στο σχολείο μου έχουμε δύο-τρεις λογοθεραπευτές, αλλά κάνουν δέκα ή δεκαπέντε λεπτά σε κάθε έναν από εμάς λογοθεραπεία. Αυτό δεν μας φτάνει καθόλου. Χρειαζόμαστε περισσότερους λογοθεραπευτές, για να μπορέσουμε να μάθουμε την ομιλία.

Εμείς δεν είμαστε κωφάλαλοι, αλλά απλώς κωφοί. Έχουμε λαλιά, μπορούμε να μιλήσουμε. Απλώς δεν ακούμε.

Εγώ ονειρεύομαι –και πολλοί σαν μένα– που θέλουμε να πάμε στο πανεπιστήμιο. Αντιμετωπίζουμε τρομακτικές δυσκολίες ως προς το πώς θα το παρακολουθήσουμε. Μέχρι σήμερα δεν υπάρχει καμία μέριμνα για διερμηνείς στα πανεπιστήμια και πρέπει εμείς μόνοι μας οι κωφοί να πληρώνουμε τους διερμηνείς, κάτι που έχει ένα πολύ μεγάλο κόστος. Θα ήθελα λοιπόν η πολιτεία να μεριμνήσει και γι' αυτό.

Χρειαζόμαστε ακόμα ψυχολόγους. Έχουμε πολλά προβλήματα και θέλουμε ανθρώπους, στους οποίους θα μπορούμε να μιλάμε. Στα σχολεία μας δεν έχουμε αρκετούς ψυχολόγους.

Επιπλέον, κάθε χρόνο έρχονται καινούργιοι καθηγητές, οι οποίοι αλλάζουν σχεδόν κάθε χρόνο. Αυτό είναι μία μεγάλη καταστροφή, γιατί εμείς τους διδάσκουμε νοηματική, μαθαίνουν νοηματική και τον επόμενο χρόνο έρχονται καινούργιοι, που δεν ξέρουν και πρέπει πάλι από την αρχή να ξαναρχίσουμε.

Επίσης, δεν κάνουμε ποτέ πληροφορική. Δεν έχουμε καθόλου μαθήματα πληροφορικής και καταλαβαίνετε πόσο επιζήμιος για εμάς, για τη μελλοντική επαγγελματική μας κατάσταση. Πιστεύω ότι ειδικά εμείς οι κωφοί πρέπει να διδασκόμαστε πληροφορική, γιατί μας είναι απαραίτητη, περισσότερο και από ό,τι στους ακούοντες συμμαθητές μας.

Ξέρω ότι ο χρόνος είναι περιορισμένος. Θα ήθελα να πω πάρα πολλά, αλλά θέλω να κλείσω τώρα λέγοντάς σας κάτι προσωπικά.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ, που με ακούσατε, και ελπίζω αυτά τα προβλήματα να λυθούν για το καλό όλων των κωφών.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο Γεώργιος Μάλος από τη Β' Περιφέρεια της Αθήνας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΛΟΣ (Β' Αθήνας - 2ο Ενιαιό Λύκειο Χολαργού): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριοι Βουλευτές, αγαπητέ κύριε Αντώνη Σαμαράκη, συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, συγχωρείστε με για τη συγκίνηση, αλλά είναι από την προηγούμενη ομιλήτρια. Όσα θα ειπωθούν παρακάτω, στόχο έχουν να ευαισθητοποιήσουν και ιδιαιτέρως να προβληματίσουν τους αρμοδίους σχετικά με το μείζον θέμα της παιδείας και τον τρόπο, με τον οποίον αυτή μας προσφέρεται σήμερα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ)

Ομολογουμένως, σήμερα το σχολείο έχει μετατραπεί σε ένα στίβο, όπου ο καθένας επιδιώκει να καταλάβει την πρωτιά, αποκτώντας έναν έντονο βαθμοθηρικό χαρακτήρα, με αποτέλεσμα οι μαθητές να επιδίδονται σε ένα άκρατο ανταγωνισμό που δεν παρουσιάζει τα χαρακτηριστικά της ευγενούς άμιλλας. Με απλά λόγια το σχολείο έχει πια καταντήσει—διότι πρόκειται περί κατάντιας, θα ήταν σοφό κανείς να μην κρύβεται πίσω από το δάκτυλό του—αδιάφορο για πολλούς μαθητές, αναφορικά με τη διδασκαλία των μαθημάτων. Τι τους νοιάζει; Ο βαθμός είναι το μόνο, τον οποίο επιδιώκουν να πετύχουν μέσα από τις φροντιστηριακές εκπαιδεύσεις, με στόχο την εισαγωγή σε κάποιο πανεπιστημιακό ή τεχνολογικό ίδρυμα.

Ας αναλογιστούμε όλοι μας πως ο πραγματικός όρος του σχολείου είναι να πλάθει ανθρώπους και ο άνθρωπος δεν έχει ανάγκη μόνο από στείρες γνώσεις, αλλά και από τέχνη και από αθλητισμό, ώστε να αναπτυχθεί πλήρως ως προσωπικότητα. Προτείνω, λοιπόν, τη δημιουργία καλλιτεχνικών εργαστηρίων πλήρως εξοπλισμένα με τεχνολογικό υλικό, γραφικό υλικό, βίντεο, ζωγραφική ύλη κλπ., ώστε η τέχνη να ενταχθεί πλήρως σ' αυτό που λέμε σχολείο. Διαμόρφωση, ευρύχωρων βιβλιοθηκών με την ευθύνη του Υπουργείου Παιδείας σε όσο το δυνατόν περισσότερα σχολικά συγκροτήματα. Ιδιαίτερως σε Γυμνάσια και Λύκεια, διότι σήμερα το βιβλίο πραγματικά λείπει από τη ζωή μας. Διαμόρφωση χώ-

ρων αθλοπαιδιών, γηπέδων και γυμναστηρίων σε κάθε σχολείο, ώστε να δίνεται μια ώθηση στον αθλητισμό. Τη διεξαγωγή διαγωνισμών πανελληνίου επιπέδου σε τομείς, όπως η μουσική ή η ζωγραφική, αλλά και στον αθλητισμό, κάτι το οποίο δεν αγνοώ ότι γίνεται, αλλά η ενημέρωση και η όλη διοργάνωση δεν φθάνουν σε ικανοποιητικό βαθμό.

Έτσι, το σχολείο θα γίνει και πάλι χώρος κοινωνίας ανθρώπων και όχι βαθμοθηρών, κάτι για το οποίο μη κατηγορήσετε ποτέ τους μαθητές, δηλαδή εμάς. Όμως, το μήνυμα προς την εφηβική νεολαία είναι να αισιοδοξούν. Το ποτήρι πρέπει να το βλέπουμε πάντα μισογεμάτο. Άλλωστε, είμαστε νέοι και η ελπίδα με τον ενθουσιασμό φωλιάζουν μέσα μας. Μετά από κάθε δυστυχία, λύπη ή δύσκολη κατάσταση, έρχεται η ανάσταση. Εγκλωβισμένοι νιώθουμε, αφού η φαντασία μας δεν έχει πια φτερά να πετάξει. Της κόπηναν και δύσκολα θα βγάλει άλλα. Η αδήλωτη ψυχή των νέων χειραγωγείται από την πεζή πραγματικότητα και τα καλύτερά μας χρόνια προσπερνούν δίπλα μας και δεν μπορούμε να επιβιβαστούμε σ' αυτό το τρένο που λέγεται εφηβεία και αναπτύσσει ιλιγγιώδεις ταχύτητες, περνώντας από μερικές χώρες, φιλία, έρωτα, ανθρωπιά.

Ας προσπαθήσουμε να κτίσουμε, λοιπόν, το μέλλον μας με ελπίδα και όραμα. Κύριοι πολιτικοί, εκπρόσωποι του λαού, μην κλείνετε τα αυτιά σας στην αγωνία των εφήβων. Αφουγκραστείτε τα προβλήματά μας και νιώστε εφηβοί. Θα θέλατε μια τέτοια εφηβεία; Ασφαλώς όχι. Ούτε και εμείς.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να περάσω ένα μήνυμα προς τους εφήβους συνομήλικούς μου σχετικά με τη θρησκεία. Πιστέψτε στην ανάσταση κάθε στιγμή της ζωής σας και ψάξτε μέσα σας το Χριστό. Είναι η μόνη αλήθεια σε έναν κόσμο που ηθικά παραπαίει. Πολλές φορές είμαστε μόνοι στη ζωή ενώπιον δυσχερών καταστάσεων. Όμως, η αλήθεια είναι πως εκείνος στέκεται δίπλα μας, επειδή μας αγαπά. Ευχαριστώ πολύ και να θυμάστε πως δεν είστε μόνοι.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γείτονας): Το λόγο έχει τώρα η Έφηβος Βουλευτής Μπαλάσκα Χριστίνα, Νομός Αργολίδας, από την Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου.

(Χειροκροτήματα)

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΠΑΛΑΣΚΑ (Νομός Αργολίδας - ΤΕΕ Μαθητείας ΟΑΕΔ): Κύριε Πρόεδρε, κύριε Υπουργέ, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, σήμερα βρισκόμαστε στην τρίτη μέρα του νέου μποϊκοτάζ των καταναλωτών. Όλοι διαμαρτύρονται για τις τιμές των προϊόντων που έχουν ανέβει στα ύψη, με αποτέλεσμα να φέρουν τον καταναλωτή μπροστά σε αδιέξοδο, όταν αυτός βγαίνει στη λαϊκή αγορά, ή πηγαίνει στο σούπερ-μάρκετ για ψώνια.

Η Κυβέρνηση είχε προειδοποιήσει τους επιχειρηματίες όλων των κλάδων να μην κάνουν τις στρογγυλοποιήσεις του ευρώ προς τα επάνω αλλά προς τα κάτω. Φυσικά, δεν εισα-

κούστηκε. Ποιος φταίει γι' αυτό; Γιατί δεν λειτούργησαν ως όφειλαν οι κρατικοί ελεγκτικοί φορείς; Μέχρι τότε ο απλός λαός θα πληρώνει τα σπασμένα των ανίκανων και ανάξιων ανευθυνούπευθων κρατικών λειτουργιών από τον ανώτερο στον κατώτερο;

Ξέρω πως απάντηση σ' αυτά τα ερωτήματα δεν πρόκειται να πάρω, αλλά βρισκομαι εδώ για να σας προκαλέσω και να σας φωνάξω με όλη τη δύναμη της ψυχής μου πως διοργανώνοντας φιέστες υποδοχής του ευρώ, σε μια προσπάθεια να μας πείσετε πως ό,τι γίνεται, γίνεται για το καλό μας αποτύχατε οικτρά. Οφείλετε, λοιπόν, να διορθώσετε την κατάσταση και γρήγορα μάλιστα, πατάσσοντας ανελέητα τους κερδοσκόπους και πιέζοντας τους φορείς όλων των παραγωγικών τομέων και ιδιαίτερα των ΔΕΚΟ να μειώσουν τις τιμές των προϊόντων και υπηρεσιών που προσφέρουν, για να μπορέσουν να επιβιώσουν και οι αδύνατοι αυτού του τόπου που τη βγάζουν με τρεις και εξήντα και δεν καταδέχονται να σας ζητήσουν λίγα ψίχουλα ελεημοσύνης.

Το περιβάλλον με το οποίο είμαστε άρρηκτα συνδεδεμένοι καταστρέφεται συνεχώς από τον άνθρωπο, χωρίς αυτό να του προκαλεί τύψεις, αφού υποθηκεύει μ' αυτό τον τρόπο τόσο το μέλλον το δικό του όσο και των επόμενων γενεών. Ποιοι τρόποι, άραγε, θα μπορούσαν να σταματήσουν αυτό το έγκλημα. Κατά τη γνώμη μου ένα μέτρο είναι η συστηματικοποίηση της ανακύκλωσης χαρτιού, γυαλιού, πλαστικού και αλουμινίου, έτσι ώστε να εξοικονομούνται φυσικοί πόροι, όπως το ξύλο που με τη συνεχή κοπή δένδρων έχουν αφανιστεί παγκοσμίως μεγάλες εκτάσεις δασών. Επιπλέον, η συγκομιδή των ανακυκλώσιμων αντικειμένων θα έπρεπε να στηρίζεται σε οργανωμένο σχέδιο που θα προβλέπει την ίδρυση για το σκοπό αυτό δημοτικών επιχειρήσεων. Θα τους δινόταν έτσι η ευκαιρία να αυξήσουν τα έσοδά τους με την πώληση των υλικών στα εργοστάσια ανακύκλωσης.

Η ανεργία αποτελεί το μεγάλο αγκάθι στο μέλλον της σημερινής νεολαίας. Τα πτυχία των νέων μένουν κρεμασμένα και οι όποιες δουλειές βρίσκονται είναι είτε κατώτερες ή άσχετες μ' αυτά. Αυτή η κατηγορία είναι των μη προνομιούχων. Υπάρχει και η κατηγορία των προνομιούχων. Αυτοί αδιαφορώντας επιδεικτικά για κάθε έννοια αξιοκρατίας και ισότητας ευκαιριών χρησιμοποιούν τα μεγάλα μέσα και λύνουν το πρόβλημά τους δια βίου. Αν και η κυβέρνηση προσπαθεί να εξαλείψει το φαινόμενο του ρουσφετιού, παρ' όλα αυτά προδίδεται ακόμα και από τους ίδιους της τους Βουλευτές, αλλά και από τους διάφορους τοπικούς άρχοντες ανεξαρτήτως πολιτικού χρώματος ειδικά κατά τις προεκλογικές περιόδους, όπως αυτή που διανύουμε τώρα.

Προερχόμενη από τα ΤΕΕ του ΟΑΕΔ γνωρίζω καλά πόσο δύσκολο είναι να βρει κανείς δουλειά ακόμα και για την πρακτική του. Τί γίνεται, όμως, με αυτούς που αναζητούν απασχόληση μέσα από τα προγράμματα STAGE και τα σε-

μινάρια του οργανισμού. Γιατί η απασχόλησή τους να διαρκεί όσο και το πρόγραμμα και στη συνέχεια να απολύονται, εφόσον ο εργοδότης δεν επιδοτείται για να πληρώσει με τα χρήματα του ΟΑΕΔ τον εργαζόμενο. Μ' αυτόν τον τρόπο δεν περιπαίζεται ο εργαζόμενος ο οποίος μένοντας άνεργος αναζητά μάταια μια εργασία; Το σωστό θα ήταν να επεξεργάζονται εκ νέου αυτά τα προγράμματα και να βελτιώνονταν οι όροι πρόσληψης των εργαζομένων, ώστε να μην αναγκάζονται να χάνουν τις δουλειές τους.

Τελειώνοντας θέλω να αναφερθώ στην εγκατάλειψη της επαρχίας, η οποία αφήνεται στη μοίρα της να επιβιώσει όπως μπορεί. Δε δίνονται χρήματα για αναπτυξιακά έργα, ή αν δίνονται κατασπαταλώνται άσκοπα από τους επιτήδειους ή τσεπώνονται από τους διαχειριστές τους. Τέτοια παραδείγματα υπάρχουν πολλά στην πόλη που ζω. Το Άργος ουσιαστικά μαραζώνει οικονομικά, γιατί δεν έχει προσεχθεί από τους άρχοντες της τοπικής αυτοδιοίκησης, οι οποίοι κοίταξαν μόνο να φέρουν ψήφους στο κόμμα τους αδιαφορώντας για την τουριστική ανάπτυξη, την πολιτιστική αναβάθμιση και την γενικότερη επαναφορά της πόλης μας στην επιφάνεια.

Δεν θέλω να σας κουράσω με τα τοπικά προβλήματα της περιοχής μου.

Επιτρέψτε μου, όμως, κλείνοντας να ευχηθώ, όλοι οι κυβερνώντες σε όποια θέση και αν βρίσκονται να ξεχάσουν τα προσωπικά τους οφέλη και να δουλέψουν ακατάπαυστα και ευσυνείδητα για το κοινό καλό και το συμφέρον της χώρας μας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γείτονας): Παρακαλείται να έρθει στο Βήμα ο Έφηβος Βουλευτής από τη Νέα Υόρκη Μπέλεσης Κωνσταντίνος, από την Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΕΛΕΣΗΣ (ΗΠΑ): Κύριε Πρόεδρε, κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί συνάδελφοι Βουλευτές είναι ιδιαίτερη τιμή και χαρά για μένα να παρευρίσκομαι σήμερα εδώ μαζί σας. Ήρθα από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και συγκεκριμένα από την βαριά πληγωμένη πόλη της Νέας Υόρκης, όπου στα συντρίμια της 11ης Σεπτεμβρίου, ένα χρόνο μετά είναι ακόμη νωπό το αίμα των χιλιάδων αθώων θυμάτων της και στον αέρα του Ατλαντικού αντηχεί ακόμα το ουρλιαχτό και η απελπισία όλων όσοι επέζησαν απ' αυτή την εφιαλτική καταστροφή που επηρέασε ολόκληρη την ανθρωπότητα και διατάραξε ανεπανόρθωτα την ειρήνη. Χιλιάδες χρόνια τώρα ο άνθρωπος προσπαθεί να κάνει το όνειρο της παγκόσμιας ειρήνης πραγματικότητα, όμως παραμένει ακόμα όνειρο, αφού χιλιάδες άνθρωποι πάνω στη γη κοιμούνται και ξυπνούν μόνο με την ελπίδα.

Ανοίγοντας το ραδιόφωνο ή την τηλεόραση βλέπουμε και ακούμε όλο και πιο συχνά για πολεμικές επιχειρήσεις

και τρομοκρατικές ενέργειες. Είναι μοναδικά τα συναισθήματα που νιώθουμε, όταν στις οθόνες βλέπουμε κατατρομαγμένα και δακρυσμένα καταγάλανα ή κατάμαντρα αθώα μάτια παιδιών γεμάτα τρόμο και απορία για όσα συμβαίνουν γύρω τους, δίπλα στους σκοτωμένους γονείς τους μέσα στα γκρεμισμένα σπιτικά τους, όταν βλέπουμε βομβαρδισμένες πολιτείες, γέφυρες και ερημωμένα χωριά. Και ξαφνικά οι αρμόδιοι των επιχειρήσεων παρουσιάζονται και κάνουν δηλώσεις για την επιτυχία της δοκιμής των νέων όπλων και την ακρίβεια της αποτελεσματικότητας με υπερηφάνεια, λες και αυτές οι δοκιμές έγιναν πάνω σε άψυχους σωρούς βράχων μέσα στην έρημο και όχι πάνω σε ανθρώπινα ζωντανά κορμά μέσα σε κατοικημένες πολιτείες.

Ό,τι κι αν φανταστεί κανείς είναι το ίδιο τραγικό, αν σκεφτεί ότι όλα αυτά τα όπλα μαζικής καταστροφής τα φτιάχνει ο άνθρωπος για τον άνθρωπο χωρίς να υπολογίζει ότι βάζει σε κίνδυνο εκτός από τη δική του ζωή και τη ζωή του ίδιου του πλανήτη, αφού οι καταστροφές στο περιβάλλον είναι ανεπανόρθωτες με απρόβλεπτες συνέπειες.

Πατί, όμως, συμβαίνουν όλα αυτά; Μήπως στην εποχή που ζούμε δεν έχουμε αφθονία υλικών αγαθών και υψηλή τεχνολογία; Ή μήπως τα οικονομικά συμφέροντα, ο ανταγωνισμός των υπερδυνάμεων, η άνιση κατανομή του πλούτου και η παγκοσμιοποίηση είναι μερικοί από τους λόγους που η ειρήνη απειλείται καθημερινά και η τρομοκρατία σκορπά την ανασφάλεια στις ψυχές των ανθρώπων;

Σίγουρα κάτι απ' όλα αυτά ή και όλα μαζί συμβαίνουν. Ποιος, όμως, θα μας απαντήσει και ποιος θα μας πει την αλήθεια; Ίσως κανένας. Γι' αυτόν το λόγο, λοιπόν, εμείς όλοι οι νέοι του κόσμου που το μέλλον είναι δικό μας και κανείς άλλος δεν έχει το δικαίωμα να το σταματήσει εκτός από μας τους ίδιους, πρέπει να υψώσουμε το ανάστημά μας και τη φωνή μας και μέσα από κοινούς αγώνες να βρούμε λύσεις και τρόπους καταπολέμησης της αδικίας που είναι πιστεύω η αιτία της τρομοκρατίας και των πολέμων. Ίσως τότε καταλάβουμε όλοι ότι τους λαούς του κόσμου τους χωρίζουν μόνο οι γραμμές του χάρτη, ενώ τους ενώνει ο κοινός αγώνας και η προσπάθεια για μια καλύτερη και ειρηνικότερη ζωή.

Αληθινά πιστεύω ότι η ειρήνη στη γη δεν θα έρθει γρήγορα, αν οι δυνατοί και οι σοφοί της γης δεν αλλάξουν τα προγράμματά τους. Εμείς, όμως, σαν νέοι πρέπει να ελπίζουμε και να αγωνιστούμε για έναν ειρηνικό κόσμο. Υπάρχει χρόνος ακόμα, διαφορετικά η ειρήνη θα επικρατήσει πάνω στη γη, όταν το ανθρώπινο γένος δεν θα υπάρχει πλέον. Ναι, σίγουρα θα έρθει η ειρήνη, εύχομαι, όμως, να μην είναι όταν η σιωπή της αιωνιότητας πάρει τη θέση της ζωής πάνω στον πλανήτη μας. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γείτονας): Η Έφηβος Βουλευτής κ. Δήμητρα Νικολαΐδου (Β' Θεσσαλονίκης) από την Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ (Β' Θεσσαλονίκης-Ενιαίο Λύκειο Καλοχωρίου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, κύριε Υπουργέ, Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, το θέμα που αντικατοπτρίζει τις προσωπικές μου ιδέες και πεποιθήσεις είναι σχετικό με το δικαίωμα του παιδιού. Εστιάζεται στο τελειότερο πλάσμα της δημιουργίας που γεννήθηκε ελεύθερο για να ζει ευτυχισμένο σε έναν κόσμο αρμονικό και χωρίς εντάσεις. Η παιδική ηλικία ταυτίζεται με την αθωότητα, την ανεμελιά, την ελευθερία.

Ακόμα και στην εποχή μας που η τεχνολογική εξέλιξη έχει φτάσει στο ζενίθ της ανάπτυξης της τα ανθρώπινα δικαιώματα καταπατούνται ανελέητα. Παιδικές ζωές χάνονται ή αλλοτριώνονται και η οντότητά τους δεν εκτιμάται αρκετά, ενώ αυτά με τη λεπτή φωνούλα τους και με την τόσο εκφραστική όψη του προσώπου τους προσπαθούν να αντισταθούν αγγίζοντας έτσι τις ευαίσθητες χορδές του κάθε αλτρουιστή ανθρώπου.

Καθημερινά γινόμαστε όλοι μάρτυρες αυτής της τόσο φρικτής κατάστασης που επικρατεί στο γύρω κόσμο εις βάρος αθώων παιδιών τα οποία μαστίζονται από τα ναρκωτικά, την πορνεία, τον πόλεμο, την προσφυγιά, την εγκληματικότητα, το δουλεμπόριο και τον αναλφαριθμισμό. Ωστόσο, οι προσπάθειες για την αντιμετώπιση του προβλήματος έγιναν. Σαφές παράδειγμα αποτελεί η σύμβαση των δικαιωμάτων του παιδιού που συντάχθηκε το 1989.

Τα άρθρα αυτά, όμως, παρόλο που αποτελούν παγκόσμιο κώδικα, κατά πόσο τηρήθηκαν στην πράξη; Οι φωνές των παιδιών ακούστηκαν; Οι κυβερνήσεις πτοήθηκαν; Η αρνητική απάντηση στάζει δηλητήριο στις καρδιές μας, στις καρδιές των παιδιών, στις καρδιές όλων μας.

Τα δικαιώματα των παιδιών παραβιάζονται, γιατί σήμερα ο άνθρωπος έχει χάσει τις ηθικές του αξίες, διακρίνεται για τον ατομικισμό του, με αποτέλεσμα η σημερινή κοινωνία να είναι ένα κράμα χρυσού ψεύτικου που λάμπει για να προβάλλει και όχι για να συμβάλει στην αντιμετώπιση του θέματος.

Παρόλα αυτά κάποιοι φορείς και οργανώσεις προσπαθούν με κάθε τρόπο να σώσουν τις αθώες παιδικές ψυχές και να τους χαρίσουν ένα καλύτερο μέλλον γεμάτο ελπίδα. Ο ΟΗΕ, η ΟΥΝΕΣΚΟ, η ΓΙΟΥΝΙΣΕΦ και άλλα προσπαθούν να αφυπνίσουν την ανθρώπινη συνείδηση και να προστατεύσουν το παιδί θυσιάζοντας χρόνο και χρήμα. Κανένα πρόβλημα δεν μένει άλυτο, αρκεί να υπάρχει θέληση, ελπίδα, υπομονή και επιμονή για να πετύχουμε το σκοπό μας.

Μέσα, λοιπόν, από τη δική μου φαντασία και την άβυστη φλόγα της ελπίδας περνάει η εικόνα όλων των παιδιών του κόσμου που θα χαμογελούν ευτυχισμένα. Όμως, οι υποσχέσεις δεν φθάνουν για να απαλύνουν τον ανθρώπινο πόνο και την καταπίεση. Χρειάζεται άμεση δράση από την πολιτεία, από τους πολίτες. Εξάλλου, με τη συνεργασία μπορούμε να πετύχουμε περισσότερα.

Με αφορμή το θέμα που διαπραγματεύομαι, θα μου επιτρέψετε να αναφέρω τους οραματισμούς μου για ένα κόσμο πιο ανθρώπινο, ένα κόσμο που η φτώχεια η ανεργία και ο πόλεμος θα είναι έννοιες ξεπερασμένες. Τα παιδιά θα είναι ευτυχισμένα και με τη δημιουργικότητα, τη ζωντάνια, την αγνότητά τους θα αποτελούν το πιο ζωτικό κομμάτι της κοινωνίας. Οι νέοι θα οραματίζονται ελεύθερα έναν κόσμο που τους αρμόζει, με τις ηθικές αρχές συνεργασίας και αλληλοπροστασίας να μην αποτελούν μόνο τίτλους χωρίς περιεχόμενο. Τα δικαιώματα όλων μας να γίνονται σεβαστά και δεν θα παραμερίζονται, όταν πρόκειται για το διπλανό τους. Δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση της ελευθερίας ή κακοποίηση της έννοιας της ισότητας που αποτελεί το οξυγόνο στη δημοκρατική μας πνοή. Η εκπαίδευση θα είναι αναβαθμισμένη σε όλα τα επίπεδα και θα προσφέρει ίσες ευκαιρίες σε όλους. Δυστυχώς, όμως, οι προτάσεις αυτές μοιάζουν με εξωπραγματικές και σχηματοποιούν μια ουτοπική κοινωνία. Η ελπίδα, όμως, μας κάνει να ονειρευόμαστε.

Τέλος, αντικρίζοντας τη φτώχεια, την πείνα, τον πόνο, τη θλίψη δυο πράγματα μπορείς να κάνεις. Να κλείσεις τα μάτια σου και να αδιαφορήσεις συνεχίζοντας αμέριμνα το δρόμο σου ή να γίνει αυτοσκοπός σου η ουσιαστική βοήθεια που σε συνδυασμό με την αλληλεγγύη, την αγάπη, την κατανόηση μπορούν να αποτελέσουν την πανάκεια για εκατοντάδες παιδιά.

Σήμερα αξίζει να ενδιαφερθούμε περισσότερο για τα παιδιά παρά για τα επίκαιρα θέματα των εκπομπών της τηλεόρασης που σκοπό έχουν να μας αποχανώσουν και να μας υπνωτίσουν, για να μπορούν πιο εύκολα να μας ελέγχουν και να μας καθοδηγούν σε δικά τους συμφέροντα.

Ας αρνηθούμε τη δημόσια χυδαιότητα και ας αναζητήσουμε το δρόμο της καρδιάς μας, γιατί κατά βάθος όλοι μας είμαστε παιδιά ενός Θεού με ίσα δικαιώματα. Πόσα πολλά μπορεί να σημαίνει ένα παιδικό χαμόγελο; Ας το υπερασπιστούμε. Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γείτονας): Παρακαλώ να έρθει στο Βήμα η έφηβος Βουλευτής Θεοδώρα Νταβαντζή (Νομός Αιτωλοακαρνανίας) από την Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων Παραγωγής και Εμπορίου.

(Χειροκροτήματα)

ΘΕΟΔΩΡΑ ΝΤΑΒΑΝΤΖΗ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας - 2ο ΤΕΕ Μεσολογγίου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, κύριε Υπουργέ, Αρχηγοί και Αντιπρόσωποι Κομμάτων, συνάδελφοι έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι ονομάζομαι Νταβαντζή Θεοδώρα και εκπροσωπώ το 2ο ΤΕΕ Μεσολογγίου.

Πρώτα απ' όλα, θέλω να πω συγχαρητήρια σε όσους συνέβαλαν στο να γίνει η Βουλή των Εφήβων από ιδέα θεσμός, γιατί δίνει τη δυνατότητα να ακουστεί η γνώμη κάθε Έφηβου Βουλευτή που συμμετέχει σ' αυτήν.

Το θέμα με το οποίο ασχολήθηκα στην έκθεσή μου είναι οι άνθρωποι του σήμερα, οι άνθρωποι του 21ου αιώνα και αφορά ένα πρόβλημα του συνοικισμού όπου κατοικώ.

Πριν περίπου επτά χρόνια ήρθε μια εγκύκλιος από την Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση Νομού Αιτωλοακαρνανίας που έλεγε ότι έπρεπε να κλείσει το δημοτικό σχολείο του συνοικισμού μου που τότε είχε δεκαπέντε παιδιά. Τα παιδιά, που μέσα σ' αυτά ήμουν και εγώ, έπρεπε να πάμε δημοτικό στα γύρω χωριά με απόσταση από τρία μέχρι δέκα χιλιόμετρα. Το διπλανό χωριό που ανήκαμε ως συνοικισμός είχε έξι παιδιά. Και τα δύο σχολεία ήταν μονοθέσια, αλλά έκλεισε μόνο το δικό μας.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ**)

Οι κάτοικοι του Στρογγυλοβουνίου που ήταν το διπλανό χωριό μας, μας έκαναν τους καλούς και μας συμπαραστέκονταν στον αγώνα μας για να μην κλείσει το σχολείο! Και εμείς σαν τυφλοί τους πιστεύαμε, γιατί δεν ξέραμε τι πονηροί ήταν και ότι είχαν συμφέρον απ' αυτά που έκαναν.

Όταν το μάθαμε, βλέπετε ήταν αργά. Ο τότε διευθυντής της Πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης είχε πολλά πάρε-δώσε και φιλικές σχέσεις με τους συγχωριανούς μας, ειδικά με αυτούς που περνούσε κάτι από το χέρι τους. Και όταν οι γονείς μας παρέδωσαν τα εκλογικά βιβλιάρια για να μην ψηφίσουν στις βουλευτικές εκλογές, εκείνοι και πάλι έβαλαν τις μύτες τους όπως τα μικρά τρωκτικά και τους απέτρεψαν να το κάνουν. Έτσι οι γονείς μας αποφάσισαν να μας στείλουν οκτώ χιλιόμετρα μακριά, στο άλλο χωριό, την Παλαιομάνινα που οι κάτοικοί της μας φέρθηκαν καλά, αλλά κάποιοι από τους συμμαθητές μας, που ήταν μεγαλύτεροι, μας φόβιζαν και μας τρομοκρατούσαν και εμείς ήμασταν μαζεμένοι, γιατί βρισκόμασταν μόνοι σε ξένο χωριό.

Σας ρωτώ, λοιπόν, όλους όσοι είστε εδώ μέσα: Δεν πρέπει κάποτε όλοι αυτοί που κάθονται στις μεγάλες καρέκλες και που είναι πιο ψηλά από τον απλό κόσμο, να γίνουν ίσοι με εμάς και να δούνε τι τραβάμε με αυτούς που έχουν ένα είδος εξουσίας στα χέρια τους; Δεν πρέπει κάποτε να υπάξει δικαιοσύνη και ισότητα ανάμεσα σε αυτούς που δεν έχουν καμία εξουσία στα χέρια τους με αυτούς που έχουν; Δεν πρέπει να είμαστε όλοι ίσοι απέναντι στο Θεό και το νόμο;

Τέλος, κάνω μία παράκληση στον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων: Κύριε Υπουργέ, όπως έκλεισε το δικό μου σχολείο τότε, να κλείσει και του διπλανού χωριού ακόμα και τώρα, μετά από τόσα χρόνια, γιατί είναι άδικο δεκαπέντε παιδιά να πηγαينόερχονται οκτώ χιλιόμετρα μακριά με ένα και μόνο ταξί και στο άλλο χωριό να έχουν δάσκαλο με έξι παιδιά.

Εγώ τελείωσα το Δημοτικό εδώ και τέσσερα χρόνια. Το δικό μου πρόβλημα λύθηκε. Αυτό, όμως, θα μείνει άλυτο έως ότου βρεθεί ένας λογικός άνθρωπος και κάτσει, το σκεφτεί και βρει κάποια λύση. Σας παρακαλώ, θα είναι για εμένα μία

δικαίωση. Δεν ζητάω πολλά. Κάτι απλό. Σωστά, κύριε Σαμαράκη; Κάτι απλό!

Ευχαριστώ.

(Όρθοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωνερά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Θάλεια Ντζούφα από το Νομό Αιτωλοακαρνανίας.

ΘΑΛΕΙΑ ΝΤΖΟΥΦΑ (Ν. Αιτωλοακαρνανίας - 4ο Ενιαίο Λύκειο Αγρινίου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Υπουργέ, αγαπημένη μας κύριε Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, βρίσκομαι εδώ θέλοντας να εκφράσω τις ιδέες και τα συναισθήματά μου σχετικά με τα θέματα της εξωτερικής πολιτικής.

Επηρεασμένη με όσα συνέβησαν στη Γιουγκοσλαβία, στο Αφγανιστάν και ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή, όπου έβλεπα δύο λαούς να αλληλοσπαράζονται και μία Διεθνή Κοινότητα να παρατηρεί ημπαράλυτη και άφωνη χωρίς να μπορεί να βοηθήσει στη λύση του δράματος, αναλογίστηκα τη δική μου πατρίδα που δέχεται συχνά απειλές. Αναρωτήθηκα: Τι θα μπορούσε να κάνει σε μία ανάλογη περίπτωση;

Με όσα μπορώ να καταλάβω στην ηλικία μου, νιώθω ότι στηρίζεται στη λεγόμενη εξωτερική πολιτική, δηλαδή στις σχέσεις φιλίας μεταξύ των λαών. Αυτό, όμως, δεν είναι αρκετό. Έχω την αίσθηση ότι δεν προστατεύτηκαν ακόμα και αυτές οι χώρες που διατηρούσαν φιλικές σχέσεις μεταξύ τους.

Εκεί, λοιπόν, σκέφτηκα τον ΟΗΕ. Η καλύτερη λύση. Ίσως η μόνη ελπίδα. Ποια φωνή, ποια δύναμη πιο ισχυρή, πιο δίκαιη και πιο ειλικρινής από τη φωνή του ΟΗΕ;

Σήμερα επαναπαυμένοι από τη σχετική ειρηνική κατάσταση που επικρατεί στη χώρα μας, εφησυχάζετε και εφησυχάζουμε. Αργότερα, όταν θα υπάρξουν προβλήματα και αφού οι φίλοι, οι υποτιθέμενοι, θα κοιτάζουν τα δικά τους συμφέροντα, θα προστρέχετε στον ΟΗΕ. Αν, όμως, ο Οργανισμός αυτός δεν εργαστεί και δεν εργαστούμε για να αναζωογονηθεί, να εκσυγχρονιστεί και να αναλάβει πραγματικό ρόλο, θα διαιωνίζεται η σημερινή κατάσταση ανασφάλειας και αδικίας. Αυτό που χρειάζεται; Πίστη, εκσυγχρονισμός και προώθηση με κάθε τρόπο.

Πρόσφατα μάλιστα, με την επικείμενη επίθεση της υπερδύναμης στο Ιράκ, άκουσα ευχαριστημένη τον Πρωθυπουργό μας να προτρέπει να λυθεί το πρόβλημα μέσω του ΟΗΕ. Θα θέλαμε, όμως, περισσότερο ενθουσιασμό και πάθος προς αυτή την κατεύθυνση.

Φροντίστε, λοιπόν, να πάψουν τα ψηφίσματα του ΟΗΕ να αποτελούν απλά ευχολόγια, όπως συμβαίνει στην περίπτωση της Κύπρου εδώ και δεκαετίες. Να σταματήσει ο συγκεντρωτισμός που υπάρχει στο Συμβούλιο Ασφαλείας και να ενισχυθεί ο ρόλος της Γενικής Συνέλευσης ως κατ' εξοχήν δημοκρατικού οργάνου, καθώς και ο ρόλος του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ. Ακόμη, να συναφθούν διεθνείς συμφωνίες για όλα τα οικουμενικά προβλήματα υπό την αιγίδα

του ΟΗΕ, όπως για την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος. Δηλαδή, να επικυρώσουν όλες οι χώρες και κυρίως οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, τη Συνθήκη του Κιότο για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.

Επιπλέον, πρέπει να βοηθηθούν οι χώρες του τρίτου κόσμου. Κι αυτό θα γίνει με το να αποκτήσουν κύρος διασκέψεις, όπως αυτή του Γοχάνεσμπουργκ, και με το να ικανοποιήσουν ουσιαστικά αιτήματα των φτωχών χωρών. Ακόμη, να ενισχύσετε το ρόλο του Εθνικού Κοινοβουλίου και ειδικά εσείς οι Βουλευτές τόσο της Κυβέρνησης όσο και της Αντιπολίτευσης να αναλάβετε πρωτοβουλίες μέσω και των κομμάτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ώστε να καταστήσετε την Ευρωπαϊκή Ένωση συνοδοιπόρο και πολύτιμο βοηθό του ΟΗΕ.

Τελειώνοντας, ευελπιστώ και απαιτώ να εισακουστούν και να γίνουν πράξεις οι προτάσεις που κάναμε στις επιτροπές. Είναι λοιπόν χρέος όλων σας των ισχυρών να υποστηρίξετε και να ενισχύσετε τον ΟΗΕ που ξεκίνησε σαν ένα ζωντανό όνειρο και που δυστυχώς κατέληξε σε ουτοπία. Μη μας περιφρονείτε. Αξιολογήστε τις προτάσεις μας και κάντε τις πράξεις. Δεν θα το μετανιώσετε. Αν θέλετε, μπορείτε να μας βοηθήσετε. Δεν υπάρχει «δεν μπορώ». Υπάρχει «δεν θέλω». Και πρέπει να θέλετε να πραγματοποιούνται τα παιδικά και εφηβικά όνειρα. Όπως λέει και ένας νέος ποιητής, «στα όνειρά μας πλάθεται της παιδικής ματιάς η αμόλυνη κρυστάλλωση.»

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει ο Χρήστος Παπάζογλου, έφηβος Βουλευτής του νομού Πιερίας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ (Νομός Πιερίας - Ενιαίο Λύκειο Αγρινίου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, αιώνια έφηβε κύριε Σαμαράκη, φίλοι έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, πριν ξεκινήσω την ομιλία μου, θα ήθελα να ευχηθώ γρήγορη ανάρρωση στην έφηβη Βουλευτή Καταμάκα Φωτεινή η οποία για λόγους υγείας δεν μπόρεσε να παρευρεθεί εδώ και την αναπληρώσω.

(Χειροκροτήματα)

Θα αναφερθώ και εγώ στην ωμή παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Κύπρο και στο δράμα που ζει το μαρτυρικό νησί μας. Και λέω «νησί μας», γιατί έχω την τύχη να είμαι και Κύπριος, μια και η μητέρα μου κατάγεται από ένα πανέμορφο χωριό της Κερύνειας, ένα χωριό όμως που οι αλυσίδες μου φράζουν το δρόμο και δεν μπορώ να επισκεφθώ. Μπορεί, άραγε, κάποιος από τους μεγάλους της γης να μου δώσουν μια εξήγηση γι' αυτή την ντροπή; Μήπως πρέπει να τους θυμίσει κάποιος ότι βασικό δικαίωμα όλων των ανθρώπων είναι η πατρίδα, μια πατρίδα ελεύθερη και δυνατή και όχι ακρωτηριασμένη και μοιρασμένη στα δύο από την πράσινη γραμμή, την οποία καλύτερα είναι να ονομάσουμε «πράσινη ντροπή»;

Η Κύπρος ζει σήμερα το δικό της δράμα, ένα δράμα που το καταλαβαίνει κανείς μόνο, αν πατήσει την πράσινη γραμμή, αν θελήσει να απλώσει το χέρι και να πιάσει ένα κυκλάμινο και ματώσει από τα συρματοπλέγματα, όταν κοιτάξει το παιδί ή τη μάνα του αγνοούμενου στα μάτια και διαβάσει εκείνο το απέραντο και αναπάντητο «γιατί». Στον 21ο αιώνα ο λαός της Κύπρου βιώνει στον τόπο του πρωτόγνωρα εγκλήματα. Ρωτώ, λοιπόν, τους αρμόδιους και αυτούς που μας κυβερνούν: Αν δεν είναι έγκλημα να ζεις σαν πρόσφυγας στην ίδια την πατρίδα σου, τότε ποιο είναι; Αν δεν είναι έγκλημα το να μην ξέρεις αν ζουν και πού βρίσκονται τα αγαπημένα σου πρόσωπα, ποιο είναι; Το να είσαι στον τόπο σου εγκλωβισμένος οι μεγάλοι πώς θα το ονομάσουν;

Στον 21ο αιώνα, λοιπόν, είναι αίσχος και ντροπή για την ανθρωπότητα μια πόλη, η μοναδική στον πλανήτη, να είναι μοιρασμένη στα δύο. Είναι ντροπή ένας μικρός λαός να είναι υποδουλωμένος και να παλεύει ακόμη, για να αποκτήσει τη λευτεριά του, ένας λαός που για τη δική του λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα πολέμησε, θυσίαστηκε και έχυσε το αίμα του. Αυτές οι θυσίες του ξεχάστηκαν από όλους; Τόσο αίμα άραγε πήγε χαμένο;

Είναι ντροπή για εμάς τους πολιτισμένους να αφήνουμε έναν ολόκληρο πολιτισμό να καταστρέφεται, να λαφυραγωγείται και να βεβηλώνεται από τον απολίτιστο Αττίλα. Πρέπει, λοιπόν, με όλες μας τις δυνάμεις να παλέψουμε, για να ακουστεί σε κάθε γωνιά της γης η φωνή του δίκιου. Οι κυβερνήσεις Ελλάδας και Κύπρου σε στενή συνεργασία να απαιτήσουν μια δίκαιη και βιώσιμη λύση του κυπριακού προβλήματος και να εφαρμόσουν μια πιο σκληρή πολιτική.

Μήπως είναι καιρός, λοιπόν, να περάσουμε και εμείς στην επίθεση; Ας πάψουν, επιτέλους, οι δυνατοί της γης να ανέχονται και να επιβραβεύουν τα εγκλήματα του Αττίλα. Θα μπορούσαμε επίσης εμείς οι έφηβοι να ζητήσουμε από τον Υπουργό Παιδείας να γίνει μόνιμος θεσμός αδελφοποιήσεων σχολείων της Ελλάδας με τα σχολεία της Κύπρου και να γίνουμε εμείς οι μαθητές πρέσβεις και άγγελοι του κυπριακού προβλήματος διαλαλώντας ότι τα σύνορά μας βρίσκονται στην Κερύνεια.

Κλείνοντας θα εκφράσω μια ευχή ψυχής. Εύχομαι λοιπόν όλοι οι έφηβοι σε μια από τις προσεχείς Βουλές τους μαζί με Κύπριους συνομηλίκους τους να πραγματοποιήσουν μια εκδρομή-προσκύνημα στην ελεύθερη Κερύνεια, στην ελεύθερη Αμμόχωστο, στον Απόστολο Ανδρέα και σε όλες τις άλλες πόλεις και χωριά που είκοσι οκτώ ολόκληρα χρόνια περιμένουν καρτερικά την απελευθέρωση και τη λύτρωσή τους.

Όλοι μαζί και προστάρηδες εμείς οι νέοι, να φτάσουμε στο λιμανάκι της Κερύνειας και εκεί να αφήσουμε ελεύθερα τα λευκά περιστέρια της ειρήνης, να πετάξουν και να γεμίσουν τον κυπριακό ουρανό, ώστε να φτάσουν στα πέρατα

της γης με το χαρμόσυνο μήνυμα της λύτρωσης και της λευτεριάς του μαρτυρικού νησιού μας. Πιστεύω ότι πιο εύστοχος τρόπος να κλείσω την ομιλία μου είναι ένα ποίημα του Κώστα Μόντη, γνωστού Κύπριου ποιητή:

«Στο σπίτι μάνα που νοστάλησες και στο χωριό σου,
που τ' αγαπώ κι εγώ και ας δεν τα γνώρισα,
ξέρε, πως όρκο μου όρισα, μια μέρα να σε πάει ο γιος
σου.

Και στο εκκλησάκι που ερημώθηκε κερί ν' ανάψεις,
το χώμα να φιλήσεις και να κλάψεις».

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει τώρα η Κλειώ Περικλέους από τη Λευκωσία.

ΚΛΕΙΩ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ (Λευκωσία - Λύκειο Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ'): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Υπουργέ, κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί έφηβοι βουλευτές. Είκοσι οκτώ χρόνια μετά την τουρκική εισβολή του 1974, το κυπριακό πρόβλημα βρίσκεται μπροστά στην προοπτική της ευρωπαϊκής ένταξης, κάτι που πριν δέκα χρόνια ήταν αδιανόητο.

Ηλικιακά ανήκω στη γενιά της δεκαετίας του 1980. Δεν γνωρίζω τα κατεχόμενα, δεν είδα τουρκοκύπριο ποτέ στη ζωή μου. Μεγάλωσα με ακούσματα χαμένων πόλεων, αγνοουμένων στην οικογένεια και με την αίσθηση της κατοχής που δεν την βιώνεις καθημερινά, αλλά την αισθάνεσαι με ένα απλό κοίταγμα στο Πενταδάκτυλο.

Ακούμε για το Κυπριακό από τότε που γεννηθήκαμε, ένα θέμα που είναι άλυτο. Ξαφνικά, στη δεκαετία του 1990 το κυπριακό πέρασε στη φάση της ευρωπαϊκής προοπτικής. Στην αρχή έμοιαζε ουτοπία. Σιγά σιγά, φαίνεται να είναι μονόδρομος και ίσως η τελευταία προοπτική μιας επίλυσης.

Μεγαλώνοντας στην Κύπρο της μεταπολεμικής εποχής, χωρίς καμία επαφή με τους τουρκοκύπριους, έχεις την εντύπωση πως μοιάζουν με φαντάσματα που υπάρχουν αλλά δεν τα βλέπεις. Κάποιες στιγμές συνειδητοποίησα ότι οι τουρκοκύπριοι είναι εδώ, υπάρχουν και κάποτε πρέπει να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα αυτή. Η ευρωπαϊκή προοπτική μας επιτρέπει να δούμε το θέμα με διαφορετική οπτική γωνία. Μέχρι τώρα είχαμε μάθει να ζούμε με ένα απόλυτο αίσθημα αντιπαλότητας με τους τουρκοκύπριους. Ό,τι ήταν θετικό για τους ελληνοκύπριους, έμοιαζε εχθρικό για τη δική τους πλευρά και το αντίθετο. Η ευρωπαϊκή προοπτική της Κύπρου δημιουργεί για πρώτη φορά σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων. Όταν το συνειδητοποιήσεις αυτό, το μέλλον δεν φαίνεται αδιέξοδο. Αντίθετα, δημιουργούνται νέοι διάδρομοι ενός κοινού μέλλοντος. Η ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση διαμορφώνει ένα νέο πολιτικό πλαίσιο για το κυπριακό. Αυτό δημιουργεί προοπτικές επίλυσης που κατοχυρώνουν το αίσθημα ασφάλειας, με βάση το ευρωπαϊκό κε-

κτημένο, τόσο για τους ελληνοκύπριους όσο και για τους τουρκοκύπριους. Οι μακροπρόθεσμοι στόχοι της Τουρκίας ακυρώνονται και διαμορφώνεται κοινό μέλλον και για τους δύο λαούς, επειδή μειώνονται οι μεγάλες διαφορές μεταξύ τους. Μέχρι τώρα λειτουργούσαμε με τη λογική ότι κάποιος πρέπει να είναι χαμένος και κάποιος κερδισμένος. Τώρα, αν και τα δύο μέρη βρίσκονται σε θέσεις συμπόρευσης με κοινό στόχο το ευρωπαϊκό όραμα, ένα όραμα από το οποίο μπορούμε να επωφεληθούμε και οι δύο πλευρές, όχι μόνο στο πολιτικό επίπεδο αλλά και στο κοινωνικό και οικονομικό. Η Ευρώπη είναι η συμμαχία κρατών και λαών, γι αυτό, υπερβαίνοντας τις προκαταλήψεις και το σκληρό παρελθόν προχωρούμε σε αυτή την κατεύθυνση.

Δεν ξέρω αν ακούγεται παγερή μια τέτοια προοπτική, κυρίως από το Βήμα της Βουλής των Ελλήνων. Είναι, όμως, καιρός να αντιμετωπίσουμε την πραγματικότητα κατάματα. Σίγουρα μας χωρίζουν πολλά, χαμένες πατρίδες, χαμένοι άνθρωποι και πόνος ατελείωτος. Υπάρχει όμως η αναγκαιότητα της συνύπαρξης σε μια πατρίδα, όταν μπορεί να είναι πατρίδα για όλους.

Η ευρωπαϊκή προοπτική, που ρίχνει τα τείχη και φαίνεται σε όλους κοντύτερα, μπορεί τελικά να είναι ο δρόμος που έχει οδηγήσει σωστά τα βήματά μας, σε αποφάσεις που μπορούν να πονούν σε σχέση με το παρελθόν, αλλά βοηθούν για να θεσπιστεί ένα μέλλον.

Στο πίσω μέρος της σκέψης μας όλοι το γνωρίζουμε. Είκοσι οκτώ χρόνια μετά και μπροστά στη μεγάλη ευκαιρία που διανοίγεται και λέγεται Ευρωπαϊκή Ένωση είναι καιρός να ξεπεράσουμε την προσωπική μνήμη και να προχωρήσουμε στη συλλογική. Η συλλογική μνήμη μας υποδεικνύει ότι πρέπει να προχωρήσουμε, να υπερβούμε τις αντιξοότητες και να πορευθούμε μπροστά για να κατακτήσουμε το μέλλον που είναι κοινό και για τους δύο λαούς. Δεν είμαι σίγουρη αν η γιαγιά μου θα συμφωνούσε μ' αυτήν τη θέση. Και αυτό το καταλαβαίνω. Κάποιος όμως πρέπει να κάνει την αρχή. Και η κα Αζελέν πρόσφατα στη Λευκωσία μας είπε ότι την αρχή θα την κάνει ο πιο πολιτισμένος.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ουρανία Σινάνη από τη Φλώρινα.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΙΝΑΝΗ (Νομός Φλώρινας): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Σαμαράκη, κύριοι εκπρόσωποι κομμάτων, κύριοι Βουλευτές, αξιότιμοι προσκεκλημένοι, κύριοι Έφηβοι Βουλευτές, ονομάζομαι Σινάνη Ουρανία. Εκπροσωπώ τη Φλώρινα και θα σας μιλήσω για το ρατσισμό και την προκατάληψη, που δυστυχώς επικρατεί ακόμα και σήμερα στην κοινωνία μας.

Άνθρωποι λυπημένοι, απομονωμένοι, σκεπτικοί, καταδικασμένοι να ζουν στην αφάνεια, στο σκοταδισμό, στο περιθώριο. Πρόκειται για φορείς και ασθενείς του AIDS –με τους

οποίους θα ασχοληθώ ειδικότερα– ναρκομανείς, ομοφυλόφιλους, ανθρώπους με ειδικές ικανότητες. Η εχθρότητα και η αδιαφορία είναι αυτό που εισέπραξαν από μας τους υγιείς αυτής της κοινωνίας, που ακόμη και σήμερα εμμέσως υποστηρίζουμε το θεσμό του Καιάδα και ταΐζουμε την πείνα του με τις απόψεις μας περί κατηγοριών στην κοινωνία των ανθρώπων.

Τους ρατσιστές αυτούς μπορείτε να τους χαρακτηρίσετε άκαρδους, σκληρούς ή και μικρόψυχους. Εγώ απλά θα πω πως δεν έχουν σωστή παιδεία και εκπαίδευση ειδικότερα, όταν πρόκειται για θέματα σεξουαλικής φύσης, για τα οποία επικρατεί ένα κλίμα μυστικοπάθειας, παράλογης κατά τη γνώμη μου. Τα ταμπού που είχαν οι παλαιότεροι φαίνεται πως μεταφέρθηκαν σε μας. Πώς αλλιώς να εξηγήσουμε την απαράδεκτη ρατσιστική συμπεριφορά ορισμένων συνανθρώπων μας απέναντι σε ασθενείς σεξουαλικά μεταδιδόμενων νοσημάτων; Πατί να θέλουμε να βοηθήσουμε έναν καρκινοπαθή, αλλά μόλις δούμε έναν ασθενή του ιού του AIDS να φεύγουμε βιαστικά; Η εξήγηση που δίνουμε στη συνείδησή μας; «Δεν θέλω να κινδυνεύσω». Μα, το AIDS δεν είναι κρυολόγημα, θα έπρεπε να ξέρει ο καθένας. Από πού, όμως, να το πληροφορηθεί; Από το σχολείο; Μα εκεί, ενώ βομβαρδιζόμαστε από πληροφορίες για ένα σωρό θέματα, γνώσεις ουσίας για θέματα υγείας και σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης δίνονται με το σταγονόμετρο. Τα βιβλία με λιγοστές παραπομπές και περιληπτικά σχόλια βοηθούν σε ελλιπή ή και λανθασμένη ενημέρωση που γίνεται στους νέους σ' ένα θέμα που μπορεί να αλλάξει τη ζωή τους δραματικά.

Αν γίνει πλήρης και συντονισμένη ενημέρωση από πλευράς σχολείου και η τύχη αυτού του τόσο σπουδαίου θέματος δεν αφηθεί στα χέρια της παρέας συνομηλίκων, όπως συμβαίνει μέχρι σήμερα, ούτε και στην προκατειλημμένη πολλές φορές οικογένεια, τότε θα έχουμε αποτελέσματα. Να προσθέσω ότι οι σχολές γονέων θα μπορούσαν να βοηθήσουν τους γονείς να αποβάλουν τυχόν στοιχεία συντηρητισμού βοηθώντας και τα παιδιά τους ουσιαστικά.

Όπως προείπα, αν το σχολείο αναλάβει την πληροφόρηση, οι νέοι δεν θα συνεχίσουν να ζουν σε κλίμα που μας επιβάλλεται από αναχρονιστές, σεμνότυφους, ανίδεους ανθρώπους, των οποίων οι πράξεις οδήγησαν όχι στη διατήρηση ενός υψηλού επιπέδου στην κοινωνία, όπως επεδίωκαν, αλλά στο σκοταδισμό σε θέματα που απειλούν την ίδια τη ζωή.

Οι ασθενείς από τη μεριά τους, που κάθε μέρα βιώνουν την αποδοκιμασία από το μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικού συνόλου οδηγούνται στη μελαγχολία, την κατάθλιψη, ακόμα και την αυτοκτονία. Κάθε μέρα που εμείς αγνοούμε ή κατακρίνουμε έναν οροθετικό, είναι σαν να τον οδηγούμε στον έτσι κι αλλιώς πρόωρο θάνατό του.

Συνοψίζοντας πιστεύω πως το σχολείο πρέπει να στραφεί στα άπειρα κοινωνικά προβλήματα προσφέροντας όχι μόνο στείρες γνώσεις, αλλά κοινωνική ευαισθησία. Πατί η

ευαισθησία και η σωστή ενημέρωση είναι η πανάκεια των κοινωνικών προβλημάτων.

Σας ευχαριστώ όλους.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Παναγιώτα Σμαραγδά από την Α΄ Περιφέρεια της Θεσσαλονίκης.

(Χειροκροτήματα)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Α΄ Θεσσαλονίκης): Κύριε Πρόεδρε της Βουλής, συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, σας χαιρετώ. Ονομάζομαι Πάτα Σμαραγδά και εκπροσωπώ το 3ο Ενιαίο Λύκειο Καλαμαριάς.

Απόψε κανείς δεν σε βρίζει. Απόψε κανείς δεν σε λέει αλήτη. Απόψε όλοι σου φέρνουν λουλούδια. Απόψε σε χάσαμε για πάντα. Νεκρός, ετών 17. Ο τόπος που άφησες την τελευταία σου πνοή μοιάζει με κήπο χρωματιστό, μα συνάμα θλιμμένο. Οι περαστικοί κοιτούν με περιέργεια. Μερικοί σταματούν, βλέπουν τον κατακλυσμό των λουλουδιών, τα δεκάδες ποιηματάκια. Όλα εκεί! Και η παλιά σου μηχανή εκεί, στέκεται και αυτή μέσα στα λουλούδια και σε περιμένει για μια βόλτα.

Όλα σε θυμίζουν. Ερχόμαστε, σου ανάβουμε ένα κεράκι, σου μιλάμε όπως παλιά. Και οι περαστικοί ρωτάνε: «Πόσο χρονών ήταν;». «Δεκαεπτά». Σκύβουν το κεφάλι και φεύγουν.

Έτρεχες, είπαν. Όλα τα έριξαν σε σένα. Κανείς δεν κάθισε να ακούσει τη συνέχεια. Έτρεχες! Είναι εύκολο να τα ρίχνεις όλα σε ένα παιδί. Είναι εύκολο και κανείς δεν θα αναρωτηθεί: Άραγε εάν υπήρχε ένα μικρό φανάρι, εάν τα αυτοκίνητα δεν είχαν παρκάρι παρανόμα, θα ζούσε ο Νίκος; Έτρεχε, ξαναλένε όλοι, όμως κανείς δεν είδε την πραγματική αιτία.

Το κράτος κάποτε πρέπει να καταλάβει ότι σε αυτή τη χώρα δεν ζουν μόνο ενήλικες και πολιτικοί. Ζουν και έφηβοι, που έχουν πολλά να χαρούν και να προσφέρουν. Δεν θα έπρεπε να καταδικάζονται από την αδιαφορία της Κυβέρνησης, γιατί καταδικάζεται το μέλλον. Η κατάσταση έχει αρχίσει να κουράζει, να σκοτώνει όχι μόνο ανθρώπους, αλλά και ψυχές.

Πού να ρίξουμε το φταίξιμο; Στην κίνηση; Στο παράνομο παρκάρισμα; Πατί να μην μπορούμε να χαρούμε την ομορφιά της πόλης μας, τις ανέσεις της τεχνολογίας; Πατί τα σφάλματα των άλλων να τα πληρώνουν οι φίλοι μας, τα αδέρφια μας, εμείς;

Ένα φαινόμενο που παρατηρείται έντονα στη χώρα μας είναι τα συχνά ατυχήματα. Οι αιτίες που τα προκαλούν, είναι η κακή οργάνωση, το ανεπαρκές οδικό δίκτυο και η κατασκευή των δρόμων. Όλα αυτά δείχνουν μία χώρα που δεν δίνει βάρος στο να διευκολύνει και να εξυπηρετεί τους πολίτες με τέτοιο τρόπο, ώστε να αποτρέπονται τα ατυχήματα και να αναβαθμίζεται το επίπεδο του τρόπου ζωής.

Όσον αφορά στην κίνηση στους δρόμους, όχι απαραίτη-

τα το μπλοκάρισμα, θα ήταν καλό να υπάρχει συνεχής έλεγχος μέσα στις γειτονίες, γιατί, όπως είναι γνωστό, τα χειρότερα ατυχήματα γίνονται πενήντα μέτρα από την κατοικία σου. Στα κεντρικά σημεία της πόλης, σε συγκεκριμένα σημεία που η κίνηση είναι δεδομένη, ίσως θα έπρεπε στις ώρες αιχμής να μονοδρομούνται προσωρινά μικρότεροι δρόμοι, ώστε να δίνονται και άλλες διέξοδοι στους οδηγούς.

Πώς θα γίνουν, όμως, όλα αυτά από τη στιγμή που οι ίδιοι οι δρόμοι δεν προσφέρονται για χρήση, αφού τα παράνομα παρκάρισμα αυτοκίνητα ακυρώνουν την ίδια τη χρησιμότητα των δρόμων; Το κράτος θα πρέπει να βρει τρόπους να εξασφαλίζει τους κατοίκους κάθε περιοχής με χώρους στάθμευσης, όπως πολυώροφα και υπόγεια γκαράζ.

Αν τα αυτοκίνητα είναι πολλά, αυτό συμβαίνει, γιατί ο πολίτης θέλει να είναι συνεπής και δεν εμπιστεύεται την αστική συγκοινωνία, αλλά προτιμά να έχει το δικό του μέσο μεταφοράς. Αν η συγκοινωνία κάλυπτε και ένωνε κάθε μέρος της πόλης με όλα τα άλλα, ήταν γρήγορη και εύκολη, τότε δεν πιστεύω ότι το ιδιωτικό αυτοκίνητο θα ήταν τόσο απαραίτητο για μετακινήσεις μέσα στην πόλη.

Καλό θα ήταν τα δημόσια μέσα μεταφοράς, όπως τα λεωφορεία και το μετρό, να οργανωθούν, να προβληθούν περισσότερο στον κόσμο και να παίξουν αυτά τον πρώτο ρόλο στην μετακίνηση. Αυτό θα επιτευχθεί και με την προσφορά περισσότερων ανέσεων ειδικά για μεγάλες διαδρομές και με μείωση της τιμής εισιτηρίου.

Επίσης, πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, μπορούν να εκμεταλλευτούν κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό τους, όπως το λιμάνι.

Όμως, όλα αυτά είναι δευτερεύοντα. Το πρόβλημα δεν εντοπίζεται μόνο στις ατέλειες του κράτους και η λύση δεν είναι οι τιμωρίες και οι ποινές. Ο οδηγός πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι από τον ίδιο ξεκινούν και εξαρτώνται τα πάντα. Σημασία έχει οι οδηγοί να αποκτήσουν συνείδηση και σωστή άποψη για την οδήγηση, να μάθουν να συνεργάζονται μεταξύ τους και με το κράτος, να συνυπάρχουν με τους νόμους και να τους τηρούν, όχι από φόβο για τις διάφορες κυρώσεις, αλλά από γνώση για το λόγο που κάνουν κάποιες κινήσεις.

Η ενημέρωση μπορεί να γίνει με φυλλάδια, αλλά επειδή τα περισσότερα καταλήγουν στα σκουπίδια, καλύτερο θα ήταν να υπάρχουν αφίσες σε διάφορα σημεία της πόλης, που να θυμίζουν στον οδηγό την ώρα που μετακινείται τις ευθύνες που φέρει και τη συμπεριφορά που θα πρέπει να έχει.

Η τηλεόραση ως δημοφιλές δοκιμασμένο μέσο ενημέρωσης θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί γι' αυτόν το λόγο: να προβληθεί η σωστή οδήγηση και να γίνει υποσυνείδητα τρόπος ζωής και στην πράξη. Πατί σήμερα ήταν ο Νίκος μας, αύριο θα είναι κάποιος άλλος. Ίσως να είναι το παιδί σας, ο δικός σας Νίκος.

Το κράτος επίσης, μπορεί να κάνει το εξής: Να διαχωρί-

σει ανάλογα με τις περιοχές ή το χώρο εργασίας και να επιλέγει κάθε μήνα να πραγματοποιεί σεμινάρια ενδιαφέροντα και δημιουργικά για τους οδηγούς, δικαιολογώντας την απουσία από τη δουλειά και υπενθυμίζοντάς τους το ρόλο τους και την ανάγκη που υπάρχει για συνεργασία και συμπιλώση.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας. Τέλος, θα ήθελα να τονίσω ότι το ερέθισμα για να γράψω το παραπάνω κείμενο και να είμαι αυτήν τη στιγμή σε αυτή την Αίθουσα μαζί σας μου δόθηκε με αφορμή το θάνατο ενός συνομήλικου φίλου μας, του Νίκου.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Παναγιώτα-Κανέλλα Στεφανάτου επίσης από το Νομό Αιτωλοακαρνανίας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ-ΚΑΝΕΛΛΑ ΣΤΕΦΑΝΑΤΟΥ (1ο Ενιαιο Λύκειο Μεσολογγίου): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αδιάκοπε συνοραματιστή και εμπνευστή μας Αντώνη Σαμαράκη, φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι, θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους όσους εργάστηκαν ώστε να γίνει η ιδέα της Βουλής των Εφήβων πραγματικότητα και να σας πω πως ιδιαίτερη συγκίνηση μου προκαλεί η σκέψη πως από τούτο το Βήμα έχει μιλήσει ο συντοπίτης μου Μεσολογγίτης Χαρίλαος Τρικούπης.

Ένα από τα σημαντικότερα θέματα που απασχόλησαν την Επιτροπή μου ήταν αυτό που αφορούσε την κακή ποιότητα της τηλεόρασης. Η τρέλα, φίλοι μου, γίνεται ή μάλλον είναι μόδα, αφού απαράδεκτο είναι το γεγονός να προβάλλονται τα ριάλιτι τηλεπαιχνίδια, οι λεγόμενες τηλεπαγίδες, καθώς μας μετατρέπουν σε τηλεηδονοβλεψίες και σαδιστές. Επίσης, απαράδεκτο είναι να εισβάλει στα αθώα ψυχαγωγικά προγράμματα και στις εκπομπές κρυφά, ανυποψίαστα και ύπουλα η ιδιαίτερα επικίνδυνη προπαγάνδα. Και όλα αυτά; Πά να μας αποχαυνώσουν, για να μας αποπροσανατολίσουν.

Δυστυχώς, κατά κόρον προβάλλονται τρόποι μη αληθινής ζωής, άσχημα πρότυπα ζωής και συνήθειες που ξεπερνούν ταμπό και προκαταλήψεις. Έτσι, ενώ αυτές οι συμπεριφορές δείχνουν επαναστατικές, στην ουσία είναι αδικαιολόγητα χυδαίες και υπερβολικές. Όμως, τι να πούμε για την πορνογραφία και για την προβολή του αχαλίνωτου ερωτισμού; Τι να πούμε για την εκμετάλλευση της γυναίκας ως σκεύος ηδονής και των παιδιών στη διαφήμιση; Το χυδαίο και το άσχημο τείνει να γίνει όμορφο, το ανήθικο ηθικό, το παράλογο λογικό μέσα σ' αυτή την τηλεοπτική ζούγκλα μέσω των υποπροϊόντων της.

Έπειτα, υπάρχουν πολλές εκπομπές που θίγουν αισθητά –αλλά επιτρέψτε μου– και αναίσθητα την αιδώ και το θρησκευτικό μας συναίσθημα γελοιοποιώντας τα μυστήρια της θρησκείας μας, τους μειονεκτικούς ανθρώπους, τα ανθρω-

πινα συναισθήματα με μόνη επιδίωξη τους να σπάσουν τα μηχανάκια της AGB.

Συγχωρήστε με, μα όσον αφορά την ενημέρωση ο καλύτερος ορισμός που δύναμαι να της δώσω είναι λαϊκά και χωρίς πολλά λόγια απλά το κουτσομπολιό. Όμως, τι να γίνει που προτιμούνται στις ειδήσεις τα σκάνδαλα βαμμένα με χρώμα ροζ; Εισαγγελείς, τηλεδίκες, εντυπωσιασμός, κοκκορομαχίες, συνθέτουν το παζλ της ενημέρωσης. Επίσης, χωρίς κανένα δισταγμό προβάλλεται η ανελέητη βία.

Δυστυχώς, υπάρχει πλήρης εμπορευματοποίηση της ανθρώπινης ζωής. Δεχόμαστε μια απάνθρωπη και απαράδεκτη εκμετάλλευση του ανθρώπινου πόνου. Δεν μπορούμε πλέον να ζήσουμε, να κλάψουμε, να χαρούμε, να γελάσουμε, να σχολιάσουμε, ακόμη και να πεθάνουμε. Και όλα αυτά μόνο και μόνο για την τηλεθέαση, για το κέρδος, για το χρήμα. Ασήμαντες πλευρές ενός θέματος διογκώνονται, με αποτέλεσμα ο τηλεθεατής να χάνει την ουσία, την πραγματικότητα.

Η παραπληροφόρηση βρίσκεται στο αποκορύφωμά της εφ' όσον η ενημέρωση ελέγχεται ασφυκτικά από κέντρα εξουσίας που η προσπάθειά τους αποβλέπει στο να είναι οι πληροφορίες που μεταδίδουν θετικές, αποδοτικές και ωφέλιμες για τα δικά τους συμφέροντα. Έτσι μιλάμε για μια βέβαιη υποδούλωση των θεατών.

Αίσχος λοιπόν που μας περνούν ανήθικες ιδέες. Αίσχος που πάνω απ' όλα τοποθετούν το χρήμα. Αίσχος που υποτιμούν τη νοημοσύνη μας. Αίσχος που προβάλλουν στα παιδιά τέτοια πρότυπα. Μα, αλήθεια, γιατί να προβάλλονται διάττοντες σταρλέτες και όχι χιλιάδες νέοι που αθόρυβα μοχθούν για να μορφωθούν; Πού είναι οι ήρωες γονείς που πασχίζουν για το μεροκάματο και για να κάνουν σωστούς ανθρώπους; Ανάξιοι λόγου οι επιστήμονες και οι ερευνητές που αφιερώνουν τη ζωή τους για έναν καλύτερο κόσμο;

Φτάνει λοιπόν. Όλοι πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας, να δραστηριοποιηθούμε.

Έτσι, πλέον δεν ζητάμε αλλά απαιτούμε μια ποιοτική τηλεόραση με εκπαιδευτικά, γνήσια ενημερωτικά, νεανικά και ψυχαγωγικά προγράμματα.

Εδώ πρέπει να επισημάνω πως μόνο η κρατική ελληνική τηλεόραση με τα γνήσια προγράμματά της παραμένει η ελπίδα μας.

Είναι αναγκαία η θέσπιση νόμου με σχετικές προϋποθέσεις για την ύπαρξη τηλεπαιχνιδιών, εκπομπών και γενικώς προγραμμάτων που να μην προσβάλουν τη νοημοσύνη και το επίπεδο των τηλεθεατών. Αλλά επειδή και εμείς έχουμε ευθύνη γι' αυτή την τηλεοπτική κατάντια θα πρέπει να σταματήσουμε να παρακολουθούμε τέτοιου είδους εκπομπές με σκοπό την πλήρη εξόντωσή τους.

Επίσης, μέσα στα πλαίσια του σχολείου τα παιδιά πρέπει να αποκτούν κριτική σκέψη, να μάθουν να μην υποκύπτουν στον πειρασμό. Στα πλαίσια των μαθητικών κοινοτήτων να αναλάβουν πρωτοβουλία για μερική διαμαρτυρία.

Αναγκαία είναι η διέξοδος στο θέατρο και στον κινηματογράφο όπως στο βιβλίο και στο ποιοτικό περιοδικό. Επίσης, πολύ χρήσιμη είναι και η μέθοδος των μπουκωτάζ.

Κλείνω παραφράζοντας το γνωστό στίχο του Σεφέρη «όπου και να ταξιδέψω το τηλεοπτικό με πληγώνει». Χρειάζεται αντίδραση, έντονη προσπάθεια, διαρκείς αγώνες για να αλλάξει αυτό το τηλεοπτικό τοπίο. Ως εδώ λοιπόν, φθάνει! Το αξίζουμε όλοι μας στην Ελλάδα της Ευρώπης και των ολυμπιακών αγώνων. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Κατερίνα Ταρασίδου Έφηβος Βουλευτής από τη Α΄ Περιφέρεια της Αθήνας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΤΑΡΑΣΙΔΟΥ (Α΄ Αθήνας - 65ο Ενιαίο Λύκειο Αθηνών): Αγαπητό Προεδρείο, αγαπητοί μου φίλοι και φίλες έφηβοι Βουλευτές, αγαπητέ συνομήλικε κύριε Σαμαράκη, λέγομαι Ταρασίδου Κατερίνα και εκπροσωπώ το 65ο Ενιαίο Λύκειο Αθηνών.

Επειδή τα θέματα που αναπτύχθηκαν στις συνεδριάσεις της επιτροπής των κοινωνικών θεμάτων είναι ποικίλα, θα ξεχωρίσω ένα απ' αυτά το οποίο θεωρώ κυριότερο και θα το αναλύσω.

Θα σας μιλήσω για τον καθένα από μας, για τον κάθε έφηβο. Μοναξιά, τάσεις ανεξαρτησίας, επαναστατικότητα, ερωτικές ανησυχίες και απογοητεύσεις είναι τα προβλήματα που στριφογυρίζουν στο μυαλό μας και που βομβαρδίζουν την καθημερινότητά μας.

Είμαστε παρορμητικοί, επαναστάτες χωρίς αιτία, αλλά και απογοητευμένοι από τον πόλεμο και την αδικία, χαρακτηριστικά αυτού του κόσμου του κυνικού και της υποκρισίας.

Το γεγονός ότι μας προβληματίζει η κοινωνική και η επαγγελματική αποκατάσταση, η ανεργία, η εγκληματικότητα, ιδιαίτερα ο ρατσισμός, δεν μας εμποδίζει να τρέφουμε οικολογικές ανησυχίες και ζωηρό ενδιαφέρον για τα τεκταινόμενα στο χώρο της πολιτικής.

Ζωτικής σημασίας για μας είναι η ένταξή μας σε κάποια ομάδα, είτε αυτή είναι μια αθλητική ομάδα, είτε είναι μια παρέα. Νιώθουμε τη φλόγα στο αίμα μας να μας παροτρύνει να ζήσουμε μια ζωή με ξενοιασιά και ένταση συγχρόνως. Να βγούμε στη ζωή και να πάρουμε τις εμπειρίες των παλιών, να δοκιμάσουμε τα πάντα, κυρίως τα απαγορευμένα. Εδώ αναφέρομαι στο κάπνισμα και στα ναρκωτικά.

Είναι γνωστό πλέον πως πάρα πολλοί προσπαθούν να εκμεταλλευθούν αυτή την περίοδο που είναι πολύ κρίσιμη για τους έφηβους και πολύ ευαίσθητη εποχή, στο όνομα της τσέπης τους. Παρουσιάζουν ως εικονική λύση της επαναστατικότητας, της καταναλωτικής μανίας των παιδιών, του άγχους και του στρες, το βελούδινο θάνατο, τα ναρκωτικά. Λένε πως τα καλά παιδιά πάνε στον παράδεισο. Μα πόσα απ' αυτά έχουν απομείνει; Βοηθήστε μας. Φιλότιμο υπάρχει. Προσθέστε αγάπη, συμπαραόσταση, κατανόηση και λίγη επι-

είκεια και θα πάψετε να ασχολείστε πλέον με το φάκελο ναρκωτικά.

Συνοψίζοντας και αποφεύγοντας τις περιττολογίες θέτω ορισμένες προτάσεις προς περισυλλογή των γονέων των εφήβων Βουλευτών και καθηγητών και πολιτικών.

Χρειαζόμαστε σύγχρονη και ανθρωπιστική εκπαίδευση. Το μάθημα, όπως ο σχολικός επαγγελματικός προσανατολισμός και η σεξουαλική αγωγή, θα έπρεπε να διδάσκονται από καθηγητές ειδικευμένους και ενημερωμένους και να μην υποτιμούνται. Τέλος, να ενταχθούν ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι στα σχολεία που θα υποστηρίξουν ψυχολογικά τους μαθητές.

Ένα τελευταίο μήνυμα: Στηρίξτε τη νεολαία, αν πιστεύετε πως αυτή είναι το μέλλον του κόσμου, γιατί ο κόσμος χρειάζεται γερά θεμέλια. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Η Έφηβος Βουλευτής από το Νομό Σερρών Ιωάννα Σφάμπα έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΑ ΣΦΑΜΠΑ (Νομός Σερρών - Α΄ Ενιαίο Λύκειο Σερρών): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι, ήθελα να γράψω εντυπωσιακό λόγο, όμως, όπως όλοι καταλάβαμε και πριν, τα λόγια πρέπει να μιλάνε στην καρδιά. Και έτσι θα μιλήσω απλά.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα και ζω ακόμα σε ένα πολύ μικρό χωριό των Σερρών, τη Βαμβακιά. Οι περισσότεροι από σας δεν γνωρίζουν πού βρίσκεται αυτό το χωριό, όμως για εμένα είναι όλη μου η ζωή αυτό το χωριό. Δυστυχώς, σε λίγο καιρό, αν θέλω να σπουδάσω, θα αναγκασθώ να εγκαταλείψω αυτό το χωριό. Οι δυνατότητες και οι προοπτικές που προσφέρει το χωριό είναι ανύπαρκτες. Αν αποφασίσω να μείνω εκεί θα πρέπει να διαγράψω εντελώς τα όνειρά μου για σπουδές και καριέρα. Καθημερινά είμαι αναγκασμένη να κάνω ταξίδι μιάς ώρας για να πάω στο σχολείο μου. Αν προσθέσουμε τις ώρες που ξοδεύω σε φροντιστήρια και στο να περμένω άσκοπα το λεωφορείο, καταντάω να έχω ελάχιστο χρόνο για τον εαυτό μου, ελάχιστο χρόνο για διάβασμα και καθόλου χρόνο για την οικογένειά μου. Το χειρότερο όμως είναι για τα παιδιά που είναι μικρότερα από μένα που θα αναγκασθούν να υποστούν χειρότερα πράγματα. Ήδη κάποια σχολεία γειτονικών χωριών έχουν κλείσει. Το δικό μου έχει γίνει διθέσιο. Ποιος ξέρει αν του χρόνου θα υπάρχουν αρκετά παιδιά, ώστε να παραμείνει ανοικτό.

Η ουσία του όλου προβλήματος είναι ότι όσο τα χρόνια περνούν, οι άνθρωποι φεύγουν από το χωριό. Οι τελευταίοι κάτοικοι της επαρχίας είναι άνθρωποι μεγάλης ηλικίας οι οποίοι θα πεθάνουν σε λίγα χρόνια και κανείς δεν θα υπάρχει για να συνεχίσει το έργο τους.

Πρώτα από όλα, θα πρέπει να σκεφθούμε ότι η οικονομία της Ελλάδας βασίζεται στη γεωργία. Στις μέρες μας όμως αυτό το επάγγελμα τείνει να εκλείψει. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι αγρότες παλεύουν καθημερινά με τα

στοιχεία της φύσης. Ακόμη και αν καταφέρουν να βγάλουν μεγάλες ποσότητες σοδειάς, οι τιμές με τις οποίες καταλήγουν τελικά να πουλούν τα προϊόντα τους είναι αν όχι γελοίες, τουλάχιστον πολύ χαμηλές.

Θα πρέπει το κράτος να μεριμνήσει για τους αγρότες και να πάψει να τους θεωρεί πολίτες κατώτερης κατηγορίας. Θα πρέπει να δελεάσει τους νέους, ώστε να ασχοληθούν με τη γεωργία, δίνοντάς τους επιδοτήσεις και γη κατάλληλη για καλλιέργεια. Φυσικά, πάνω από όλα η αύξηση των τιμών των προϊόντων είναι ο μοναδικός τρόπος, για να πιστέψουν οι νέοι ότι υπάρχει μέλλον στην επαρχία.

Κάποιες άλλες λύσεις μικρότερης σημασίας, είναι να αυξηθούν οι δυνατότητες για μόρφωση και ψυχαγωγία. Είναι αλήθεια πως δεν είναι δυνατόν να υπάρχει ένα γυμνάσιο ή ένας κινηματογράφος σε κάθε χωριό, όμως είναι δυνατόν να υπάρξει πρόσβαση στο πιο κοντινό.

Επίσης, η πλειοψηφία των πρωτευουσίων προσεύχεται να βρει χρόνο για να ηρεμήσει σε κάποια απομακρυσμένη περιοχή. Θα ήταν ένας πολύ όμορφος και γλυκός τρόπος να χρησιμοποιηθούν κάποια ασφαλή κατασκευής χωριάτικα σπίτια ως μέρη διαμονής. Αυτό θα αναβάθμιζε τα χιλιάδες μικρά χωριά της Ελλάδας.

Το ίδιο το κράτος έχει τη δυνατότητα να κερδίσει από αυτά τα μικρά και ασημαντα χωριουδάκια μιας χώρας στην οποία οι άνθρωποι δουλεύουν με ευχαρίστηση ακόμη και σε δύσκολες δουλειές, όπως είναι η καλλιέργεια της γης, βελτιώνοντας την οικονομία της και κατ' επέκταση την εικόνα της χώρας παγκοσμίως.

Συγχρόνως με την αναβάθμιση της ποιότητα ζωής στην επαρχία, διορθώνονται και άλλα προβλήματα της χώρας. Για παράδειγμα, μειώνεται η ανεργία που προκαλείται από το στοιβαγμα νέων στις μεγαλουπόλεις και το νέφος, εφόσον θα υπάρχουν λιγότεροι άνθρωποι στις μεγαλουπόλεις. Η ίδια η Κυβέρνηση που θα το πετύχει αυτό θα έχει λιγότερα έως καθόλου προβλήματα στις σχέσεις της με τους πολίτες.

Είναι αμαρτία να αφήνουμε να αυξάνονται συνεχώς τα χωριά φαντάσματα, όπως έλεγε ένας τίτλος ειδήσεων.

Οι νέοι της εποχής μας δεν έχουν τη δύναμη να παλεύουν όλη τους την ζωή για να επιτύχουν ένα βέβαιο μέλλον. Η δική μου γενιά έχει απαιτήσεις και θέλω να πιστεύω ότι δεν θα σκύψει το κεφάλι και δεν θα υποχωρήσει, αν δεν πραγματοποιηθούν τα αιτήματά της.

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζω, δεν τα αντιμετωπίζω μόνο εγώ, δεν τα αντιμετωπίζει μόνο η δική μου περιοχή. Τα αντιμετωπίζουν όλα τα παιδιά στον Έβρο, στα Πάννεια, στη Λάρισα, στα Τρίκαλα και σε όλη την Ελλάδα.

Επιτέλους, η ελληνική επαρχία θέλει και μπορεί να ζήσει. Χρειάζεται μόνο μία μικρή βοήθεια. Μην την αφήνετε να αργοπεθαίνει. Βοηθήστε την επιτέλους!

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η

Έφηβος Βουλευτής Σοφία Τυλιγάδα από τη Β' Περιφέρεια της Αθήνας.

ΣΟΦΙΑ ΤΥΛΙΓΑΔΑ (Ενιαίο Πειραματικό Λύκειο Ευαγγελικής Σχολής - Β' Αθήνας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, Έφηβοι συνοραματιστές, ανήκω στην Επιτροπή Δημόσιας Τάξης, Δημόσιας Διοίκησης και Δικαιοσύνης. Θα σας μιλήσω για την πολιτική και για τους νέους.

Οι Έφηβοι σήμερα διεκδικούν το δικαίωμα της συμμετοχής στα κέντρα λήψης αποφάσεων. Δείχνουν έντονα την επιθυμία τους να πολιτικοποιηθούν και να ενταχθούν σε μια κοινωνία στην εξέλιξη της οποίας θα λάβουν ενεργά μέρος αποβάλλοντας την αδράνεια και την παθητικότητα. Έτσι, επιδιώκουν να καλλιεργήσουν στο μέγιστο βαθμό την πολιτική κοινωνικοποίησή τους. Πολλά προγράμματα έχουν τεθεί σε εφαρμογή με σκοπό να διαμορφώσουν στους νέους πολιτική συνείδηση, να ενθαρρύνουν τους νέους να εργάζονται σε κοινότητες και σε εθνικά ή διεθνή σώματα. Παρ' όλα αυτά, αγνοούνται από τους υπόλοιπους πολίτες και κυρίως από τους πολιτικούς που περισσότερο επιφανειακά ενθαρρύνουν τους νέους να πολιτικοποιηθούν και με την αφέλειά τους να φανατιστούν, παρά να ληφθούν υπόψη στα σοβαρά.

Οι νέοι σήμερα κατακλύζονται από τεράστιο όγκο πληροφοριών, ενώ είναι αναγκασμένοι να καταλήξουν από πολύ νωρίς σε αποφάσεις για το μέλλον τους. Αυτά προϋποθέτουν γνώση και ωριμότητα την οποία διαθέτουν. Μήπως επιτέλους πρέπει να έχουν τη μεταχείριση που τους αξίζει; Μήπως επιτέλους πρέπει να επανεξεταστεί ο ρόλος τους στην κοινωνία; Αν αυτό δεν συμβεί, οι νέοι θα μεγαλώσουν έχοντας μέσα τους το αίσθημα της αδικίας και της σύγχυσης, ενώ οι αντιλήψεις τους για τον κόσμο θα είναι παντελώς λανθασμένες με άμεση συνέπεια την αλλοτρίωση και την απομάκρυνσή τους από την πολιτεία και από τα πολιτικά πράγματα.

Το γεγονός ότι κι εμείς οι έφηβοι μία ημέρα θα φτάσουμε σε μια αξιοσέβαστη και αξιοπρόσεκτη ηλικία δεν είναι λύση, διότι με την πάροδο του χρόνου θα παρέλθουν και οι ιδέες μας, ο ενθουσιασμός μας και η ζωντάνια μας. Το σύστημα θα περιλάβει τη ζωή μας και θα μας απομακρύνει απ' όλες τις αξίες που τώρα εξυψώνουμε με αυτοθυσία. Όλη αυτή η αδιαφορία επενεργεί αρνητικά πάνω στους νέους, οι οποίοι την ανταποδίδουν με τον πιο σκληρό τρόπο, στρεφόμενοι σε ξένα πρότυπα. Έτσι, σβήνουν μέσα τους κάθε αγνό ελληνικό στοιχείο. Δεν χρειάζεται λοιπόν να ψάξουμε μακριά για τα αίτια της σημερινής κατάστασης των νέων. Βρίσκονται μπροστά στα μάτια μας, που όμως είναι πολύ τυφλωμένα από την προκατάληψη για να αντικρίσουν την αλήθεια. Την αποφεύγουν επιδεικτικά, προκαλώντας την απέχθεια και την ειρωνεία.

Η πολιτεία πρέπει να δώσει νέες κατευθύνσεις στους νέους και να μην τους υποβιβάζει με κάθε δυνατό τρόπο και προπαντός όχι τόσο φανερά, γιατί τα παιδιά μια μέρα θα γίνουν

το παρόν, θα ενταχθούν στην κοινωνία που τώρα τους αποδίδει και θα λάβουν τις θέσεις που τώρα κατέχουν οι σημερινοί πολιτικοί στα έδρανα της Βουλής. Πρωτεύουσας σημασίας είναι η διαδικασία εκπαίδευσής τους και προπαντός η πολιτική τους διαπαιδαγώγηση και η πολιτική τους κοινωνικοποίηση. Οι νέοι δεν πρέπει να ετεροκατευθύνονται από κανέναν, ούτε καν και από το πολύ στενό και οικείο τους περιβάλλον, την οικογένεια. Επιβάλλεται να είναι ελεύθεροι, όχι μόνο όπως καθορίζει το Σύνταγμα από νομική άποψη, αλλά, κυρίως, όσον αφορά στην ελευθερία επιλογών. Ο προβληματισμός των νέων είναι ανάγκη να στηρίζεται σε σύγχρονες και γερές βάσεις, δηλαδή στην αντικειμενική και πλήρη πληροφόρηση.

Παρ' όλα αυτά, είναι απόλυτα κατανοητό ότι οι νέοι και κυρίως, αυτοί που συγκαταλέγονται στα χαμηλά επίπεδα της ηλικιακής κλίμακας δεν έχουν τη δυνατότητα να πάρουν αποφάσεις τόσο ορθές, ώστε να επηρεάσουν καταλυτικά την πολιτική μιας χώρας, κυρίως λόγω της σχετικής ανωριμότητός τους που απορρέει από τα περιορισμένα βιώματά τους και από την ελλιπή πληροφόρηση. Θα ήμουν αφελής αν παρέβλεπα αυτή, την παράμετρο. Κι όμως, οι επαναστατικές ιδέες των νέων δίνουν νέα ατμόσφαιρα στα πολιτικά πράγματα, καθώς έχουν τη δυνατότητα να διατυπώνουν συνετές σκέψεις και να πείθουν. Βέβαια, η άκριτη εκτόξευση κατηγοριών και η ενοχοποίηση των πάντων δεν οδηγεί πουθενά. Αυτό είναι κάτι που οι νέοι έχουν αρχίσει να συνειδητοποιούν.

Έτσι, είναι ανάγκη να παραθέσω κάποιους τρόπους που μπορούν να δώσουν λύση και να επιτρέψουν στους νέους να συμμετέχουν υπεύθυνα στην πολιτική ζωή της χώρας.

Συγκεκριμένα, η πολιτεία πρέπει να βοηθήσει και να ενισχύσει τους νέους με κάθε δυνατό τρόπο, όπως με τη θεσμοθέτηση οργανωμένων συμβουλίων μαθητών κατά νομούς και στην ομαδοποίηση κάποιων ανίσχυρων δήμων, για να αποκτήσουν ισάξια αντιπροσώπευση, διότι η αλληλεγγύη που αναπτύσσεται ανάμεσα στους νέους είναι ανίκητη.

Οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης μπορούν και οφείλουν να συνδράμουν προς την κατεύθυνση αυτή και τη σύσταση δημοτικών και νομαρχιακών συμβουλίων νέων που όμως κατοχυρώνονται νομικά για να μη ενεργούν μάταια. Αυτό το μέτρο το θεωρώ πολύ σημαντικό καθώς οι δήμοι αποτελούν τη βάση της πολιτικής ζωής της χώρας.

Επίσης, οι νέοι δεν πρέπει να περιοριστούν σε τοπικό επίπεδο, αλλά να εκλέγουν ολιγομελή αντιπροσωπεία στις επιτροπές της Βουλής και έτσι θα λαμβάνονται από τους πολιτικούς, ώστε να κατοχυρώνεται με τον καλύτερο δυνατό τρόπο ο θεσμός της δημοκρατίας και φυσικά να ακούγονται νέες ιδέες που μπορούν να αλλάξουν ριζικά τη σημερινή πραγματικότητα και να τους δοθεί η δυνατότητα να εκπροσωπήσουν αντάξια τη χώρα μας στο εξωτερικό. Οι νέοι πρέπει να πληροφορούνται για τα πολιτικά τους δικαιώμα-

τα καθώς και τους τρόπους με τους οποίους μπορούν να συμμετέχουν στα κοινά.

Τέλος, πρέπει να αυξηθεί ο αριθμός των συνεδριάσεων του θεσμού της Βουλής των Εφήβων και τα αρμόδια Υπουργεία πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους τις προτάσεις των Εφήβων Βουλευτών.

Συνοψίζοντας, όλοι έχουν την υποχρέωση να προωθήσουν το μέλλον αυτής της χώρας, δηλαδή τους νέους, που απειλούνται καθημερινά από ποικίλα προβλήματα, όπως το δημογραφικό πρόβλημα, τη διαφθορά και παρακμή των Μ.Μ.Ε., τη χαμηλή ποιότητα ζωής, το ρατσισμό, τον εκφυλισμό της ελληνικής γλώσσας, την απομόνωση της επαρχίας, τη δυσλειτουργία της δημόσιας διοίκησης και του συστήματος υγείας και παιδείας κ.λπ.

Από τη μια μεριά, οι νέοι μπορούν να γίνουν σοβαροί οραματιστές, αλλά από την άλλη χρειάζονται ώθηση. Οι λύσεις υπάρχουν, οι νέοι ενδιαφέρονται και ενημερώνονται για την επικαιρότητα. Περιμένουν, οι πράξεις όμως σπανίζουν. Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κωνσταντίνα Υφαντή από το Νομό Φθιώτιδος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΥΦΑΝΤΗ (Νομός Φθιώτιδας - Λυκαίες Τάξεις Γυμνασίου Αγίου Γεωργίου): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, κυρίες και κύριοι. Εκπροσωπώ ένα επαρχιακό σχολείο του Νομού Φθιώτιδας το Λύκειο Αγίου Γεωργίου. Το θέμα που θα σας παρουσιάσω αφορά τα προβλήματα της επαρχίας και συγκεκριμένα την ερήμωση της υπαίθρου. Στο δικό μου χωριό είναι αμέτρητα. Τόσα που κανείς δεν ασχολήθηκε για να τα επιλύσει. Κατ' αρχάς οι άνθρωποι που ζουν στην επαρχία φεύγουν και έρχονται στις πόλεις για να αναζητήσουν θέσεις εργασίας αλλά και καλύτερη ζωή. Όμως, αυτό οδηγεί την επαρχία στην περιθωριοποίηση, με αποτέλεσμα τα χωριά να ερημώνουν και ο πληθυσμός να λιγοστεύει όλο και περισσότερο. Όμως, αυτό δεν είναι το μοναδικό πρόβλημα, αλλά μας απασχολεί κυρίως το ότι δεν υπάρχει κάποιο νοσοκομείο ή κάποιο αγροτικό ιατρείο, για να περιθάλπει τυχόν περιστατικά, γιατί το μεγαλύτερο ποσοστό των ανθρώπων στο χωριό μου ανήκουν στην τρίτη ηλικία. Πόσοι άνθρωποι δεν πρόλαβαν να φθάσουν στην Αθήνα με κάποιο σοβαρό πρόβλημα υγείας, επειδή δεν υπήρχαν οι ανάλογοι γιατροί εκεί όχι μόνο στο πλησιέστερο κέντρο υγείας, αλλά και στο νοσοκομείο της Λαμίας που θεωρείται μεγάλη πόλη.

Θα ήθελα, επίσης, να αντικρούσω την άποψη ότι τα παιδιά της επαρχίας θεωρούνται κατώτερου μορφωτικού επιπέδου. Αυτό όχι μόνο δεν ισχύει, αλλά βλέπουμε τα παιδιά της επαρχίας να καταλαμβάνουν τις καλύτερες θέσεις στα Πανεπιστήμια της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης με τους μεγαλύτερους βαθμούς. Επίσης, δεν υπάρχουν ευκαιρίες για

διασκέδαση, ενημέρωση, ψυχαγωγία, αλλά και φροντιστήρια ξένων γλωσσών που τα έχουμε τόσο ανάγκη.

Όλοι μας ζητάμε μια ευκαιρία και περισσότερο εμείς τα παιδιά της επαρχίας. Χρειαζόμαστε το ενδιαφέρον της πολιτείας, των αρμοδίων, προκειμένου να βρεθούν κάποιες λύσεις στα προβλήματά μας. Θέλω να επανέλθει η ζωή σ' αυτά γι' αυτό και κάνω κάποιες προτάσεις ξέροντας πως κάποιες είναι ανέφικτες ή κάποιες που είναι εφικτές δε θα μπει κανείς στον κόπο να τις υλοποιήσει.

Κατ' αρχάς, να δημιουργηθούν εργοστάσια που θα απασχολούν ανθρώπινο δυναμικό και κέντρα υγείας τα οποία θα στελεχωθούν από γιατρούς όλων των ειδικοτήτων και θα απασχολήσουν ανθρώπους της επαρχίας σε διάφορες θέσεις. Και όχι μόνο αυτά, αλλά και ένα σωρό από άλλες υπηρεσίες, οι οποίες θα βοηθήσουν την οικονομική βελτίωση της υπαίθρου.

Επιπλέον, θα πρέπει να γίνονται πιο συχνά πολιτιστικές εκδηλώσεις και όχι μια φορά το χρόνο. Ακόμα, θα πρέπει το κράτος να βοηθάει και τους καλλιτέχνες. Τα σχολεία θα πρέπει να λειτουργούν έστω και με λίγα παιδιά και όχι να κλείνουν, αναγκάζοντας έτσι οικογένειες να μετακινούνται στις πλησιέστερες πόλεις.

Ωστόσο, είναι πολύ θετικό το βήμα της Κυβέρνησης για την καθιέρωση της πρόσθετης διδακτικής στήριξης. Όμως, δεν αρκεί μόνο αυτό. Θα πρέπει να δοθούν κίνητρα σε ξενόγλωσσους καθηγητές να δημιουργήσουν φροντιστήρια σε χωριά, προκειμένου το όνειρο πολλών παιδιών της υπαίθρου να πραγματοποιηθεί και να μάθουν ξένες γλώσσες και να μην παραμείνει μόνο ένα όνειρο!

Ακόμα, οι πολιτικοί δεν θα πρέπει να επισκέπτονται τα χωριά μόνο τις παραμονές των εκλογών για να «εισπράξουν» ψήφους. Αντίθετα, θα πρέπει να είναι διαρκώς κοντά στους κατοίκους και τα προβλήματά τους.

Θα χαιρόμουν πάρα πολύ αν έβλεπα ότι οι προτάσεις που έκανα σήμερα εισακούστηκαν και αρχίζουν να υλοποιούνται. Θέλω να παλέψω για τον τόπο μου και θα το κάνω με όλα τα μέσα και τις δυνάμεις που διαθέτει ένας έφηβος σαν και μένα!

Τέλος, το μήνυμά που θέλω να περάσω είναι: «Στηρίξτε την επαρχία για να σας στηρίξει»!

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο κατάλογος κλείνει με την Έφηβο Βουλευτή, κ. Σουλτάνα Χατζησυμεωνίδου από το νομό Σερρών.

Βλέπω μια απογοήτευση. Ασφαλώς, θα θέλατε να ακουστούν και άλλοι ομιλητές και άλλα θέματα.

Το λόγο, λοιπόν, έχει η κ. Σουλτάνα Χατζησυμεωνίδου.

ΣΟΥΛΤΑΝΑ ΧΑΤΖΗΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ (5ο Ενιαίο Λύκειο Σερρών): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Υπουργέ, φίλτατε Αντώνη Σαμαράκη, κυρίες και κύριοι, φίλες και φί-

λοι Έφηβοι Βουλευτές, επιλεχτήκαμε ως εκπρόσωποι της νεολαίας για να αντιπροσωπεύσουμε τους συνομηλικούς μας στη Βουλή των Εφήβων.

Βρεθήκαμε σήμερα όλοι μαζί από διάφορα μέρη της χώρας μας, αλλά και του Ελληνισμού της Διασποράς, προκειμένου να αναπτύξουμε και να παρουσιάσουμε τα προβλήματα που ο καθένας μας επέλεξε να θίξει.

Φυσικά, δεν είμαστε σε θέση να αντικαταστήσουμε εμείς τη Βουλή των «μεγάλων», ούτε έχουμε την πείρα και την ωριμότητα να λύσουμε τα όποια προβλήματα αντιμετωπίζει η Ελλάδα. Έχουμε, όμως, τη διάθεση, την επιθυμία και τη δύναμη να παλέψουμε, για να βελτιώσουμε οποιαδήποτε δυσκολία!

Δεν φτάνει, όμως, μόνο η διάθεση και ο ενθουσιασμός. Χρειάζεται κυρίως η αγάπη στις δυνάμεις και τις προοπτικές που διαθέτει η χώρα μας. Για να γίνει αυτό, χρειάζεται παιδεία. Και, κυρίως, είναι αναγκαία η βαθιά γνώση της γλώσσας μας, γιατί συνειδητοποιώντας το βάθος και τον πλούτο της, την ιστορικότητα και τη συνέχειά της, μπορούμε να αγαπήσουμε τον πολιτισμό, την ιστορία μας, την πνευματική προσφορά της χώρας μας και να υπερασπιστούμε την αξία της και την παρουσία της μέσα στο χρόνο.

Η ελληνική γλώσσα, που γνώρισε κλυδωνισμούς και τάλαντεύσεις, κατέφερε μέσα από μορφοποιήσεις και απαραίτητες προσαρμογές να μείνει ενιαία, συνεχής και αναλλοίωτη μέχρι σήμερα. Παρ' όλα αυτά, υπάρχει μια συνεχής τάση υποβάθμισης και νόθευσης της ελληνικής. Και αυτό φάνηκε ήδη πριν ένα χρόνο, με το τραγούδι που επιλέξαμε να στείλουμε στον ευρωπαϊκό διαγωνισμό τραγουδιού «Eurovision».

Ένα χρόνο πριν το συγκρότημα των «Antiques», τραγουδώντας στα ελληνικά και στα αγγλικά, επικροτήθηκε και σε συνδυασμό με τον ευχάριστο ρυθμό της μουσικής χάρισε στη χώρα μας την τρίτη θέση.

Το ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε και φέτος, αλλά σε υπερθετικό βαθμό. Όλα τα τραγούδια που συμμετείχαν στην προκαταρκτική κρίση, εκφωνήθηκαν πλην της ελληνικής και σε μία ακόμα ή δύο γλώσσες. Αυτό που πέρυσι αποτελούσε πρωτοτυπία, φέτος αποτέλεσε κανόνα, θεσμό και νόμο. Έτσι, άτυπα η ελληνική γλώσσα παραμερίζεται, παραχωρώντας τη θέση της σε μία άλλη γλώσσα, την αγγλική ή τη γαλλική. Γλώσσες πιο εύκολες κατά κοινή ομολογία και ευρέως πιο γνωστές.

Άλλωστε, η Ελλάδα είναι μια χώρα της Ευρώπης και η ελληνική νεολαία κατέχει άριστες γνώσεις των δύο αυτών γλωσσών. Πατί λοιπόν να μην εκφραστούμε σε μία γλώσσα στην οποία θα μας καταλάβουν όλοι ή τουλάχιστον οι περισσότεροι;

Με αυτό το σκεπτικό, φέτος επιλέξαμε ένα κομμάτι που ξεχώριζε από τα άλλα.

Ενώ δηλαδή όλες οι συμμετοχές περιείχαν ελληνικό στίχο, στο κομμάτι που επιλέχθηκε δεν ακουγόταν ούτε μια ελ-

ληνική λέξη. Ακόμα και το ελληνικό «Σ' αγαπώ» μετατράπηκε σε «S' agaro».

Κάποτε ακούγαμε τους ξένους να προσπαθούν να μιλήσουν ελληνικά και χαμογελούσαμε με τον τρόπο που πρόφεραν τις ελληνικές λέξεις. Μας φαινόταν αστεία η ηχητική μίξη ελληνικής και άλλης προφοράς, γιατί καταλαβαίναμε ότι καμιά άλλη γλώσσα δεν μπορεί να αποδώσει τον εκφραστικό, νοηματικό και λεξιλογικό της πλούτο. Η ελληνική είναι μια γλώσσα της οποίας οι ρίζες ξεκινούν χιλιάδες χρόνια πριν. Είναι η γλώσσα του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού και των μνημείων μας. Είναι η γλώσσα των ευαγγελίων, του θεάτρου και της Δημοκρατίας. Η γλώσσα αυτή έδωσε και στους άλλους λαούς τις περισσότερες λέξεις που σχετίζονται με τις παραπάνω έννοιες. Έγινε ο δάσκαλος, η βάση και ο καθοδηγητής όλων των άλλων λαών για να μεταφτυεύσουν στη χώρα τους τις έννοιες του πολιτισμού.

Ελληνική γλώσσα και πολιτισμός, ελληνική γλώσσα και θρησκεία, ελληνική γλώσσα και ιστορία είναι φαινόμενα αλληλένδετα. Γι' αυτό οι τουρίστες που κατά καιρούς επισκέπτονταν τη χώρα μας, στην προσπάθειά τους να βιώσουν λίγο τον ελληνικό τρόπο ζωής και σκέψης, αποτύχαιναν, γιατί έλλειπε κάτι. Η γνώση των ελληνικών. Γι' αυτό και κάποιοι ξένοι αποφάσισαν να μάθουν ελληνικά και να μελετήσουν τους αρχαίους συγγραφείς, και μάλιστα από το πρωτότυπο. Και εδώ βρίσκεται το παράδοξο και ταυτόχρονα λυπηρό: Την ελληνική γλώσσα, που οι άλλοι λαοί σέβονται και ντρέπονται, όταν την κακοποιούν, την κακοποιούμε εμείς, και μάλιστα με τις ευλογίες όλων μας.

Το τραγούδι που μας εκπροσώπησε το αποκάλυψε αυτό περίτρανα. Είμαστε μέλη της Ενωμένης Ευρώπης. Το ευρώ, ως νόμισμα, έχει αντικαταστήσει τη δραχμή μας. Η παγκοσμιοποίηση είναι πια γεγονός. Πατί να μην ξεχάσουμε και την ελληνική γλώσσα; Γι' αυτό και όλο το κομμάτι ήταν γραμμένο στα Αγγλικά. Ακόμα και ο τίτλος του αφορούσε μία ελληνική λέξη παραφθαρμένη και ακουστικά αλλοιωμένη κατά το πρότυπο των ξένων. Εμείς ως Έλληνες ξεπουλήσαμε τόσο εύκολα τη γλώσσα μας.

Στην κακοποίηση του ελληνικού πνεύματος και της Δημοκρατίας συνέβαλαν ακόμα τα κουστούμια και η χορογραφία του συγκροτήματος που παρέπεμπαν στο ναζισμό. Βέβαια, δεν καταλογίζουμε ευθύνες ούτε στο στιχουργό, ούτε στον ερμηνευτή. Το εγχείρημα εκπροσωπεί τη γενικότερη νοοτροπία που κυριαρχεί στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια. Εμείς οι νέοι διασκεδάζουμε με ξένα ακούσματα, δίνουμε στα μαγαζιά μας ξένες ονομασίες και εκφραζόμαστε στις προσωπικές μας συναλλαγές με πλήθος ξένων λέξεων. Υποτιμούμε τη γλώσσα μας, γιατί δεν την αγαπάμε. Δεν γνωρίζουμε τη συνέχεια και την μοναδικότητά της.

Όμως, η απώλεια της σημαίνει απώλεια της παράδοσης, της ταυτότητας και της πνευματικής κληρονομιάς μας. Σημαίνει απώλεια του ίδιου μας του εαυτού. Και αν δεν υπάρ-

χει Ελλάδα και Έλληνες, πού θα βασιστεί η Ευρώπη και όλος ο κόσμος; Εμείς οι νέοι μπορούμε και πρέπει να αντισταθούμε, να γνωρίσουμε τη γλώσσα μας και να φωνάξουμε σε αυτήν όχι ένα αλλοιωμένο «σ' αγαπώ», αλλά ένα βαθύ και ελληνικό «Σ' αγαπάω».

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Φίλες και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές της Ζ' Συνόδου, ολοκληρώθηκε η συζήτηση στο κείμενο των θέσεων, των προβληματισμών και των προτάσεων που διατύπωσαν 22.367 μαθητές της πρώτης και της δεύτερης τάξης Λυκείου που πήραν μέρος στο πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων». Το τονίζω αυτό, γιατί πολλούς άκουσα να μιλούν σαν να αντιπροσωπεύουν κάποια περιοχή, κάποια ομάδα κάποιο τμήμα ή ολόκληρη τη γενιά τους.

Ο σκοπός αυτού του προγράμματος δεν είναι η συνάντηση εδώ, στη Βουλή των Ελλήνων, 300 μαθητών του Λυκείου από την Ελλάδα, 25 μαθητών από την Κύπρο και 25 από τον Απόδημο Ελληνισμό, που, έχοντας την ψευδαίσθηση ότι είναι εκλεγμένοι εκπρόσωποι του λαού ή έστω της νέας γενιάς, τοποθετούνται, αξιώνουν, ασκούν κριτική, καταγγέλλουν, στηλιτεύουν, ζητούν και λαμβάνουν το λόγο ή αν δεν τον λάβουν διαμαρτύρονται κ.ο.κ..

Στόχος αυτού του προγράμματος, όπως είτε ένας από εσάς, είναι να βοηθήσει, να ενθαρρύνει όσο το δυνατόν περισσότερους νέους ανθρώπους να πολιτικοποιηθούν, να αρχίσουν δηλαδή να ασχολούνται με τα κοινά, να βγουν από το περιθώριο, στο στενό κύκλο της οικογένειας, της γειτονιάς, του σχολείου, του εαυτού τους και να δουν γύρω τους, δίπλα τους μπροστά τους.

Κάθε ένας από εσάς ερχόμενος εδώ, στις Επιτροπές, στη συνέχεια στο Βήμα της Ολομέλειας, είμαι βέβαιος ότι διάβασε τουλάχιστον αυτό το κείμενο. Αρκετοί από εσάς και πάντως πολλοί από τις χιλιάδες των παιδιών που παίρνουν κάθε χρόνο μέρος στο πρόγραμμα αυτό, διαβάζουν τα Πρακτικά προηγουμένων Συνόδων. Και αυτό είναι πάρα πολύ χρήσιμο, γιατί έτσι κανείς βλέπει και την πορεία των σκέψεων και των προβληματισμών της νέας γενιάς, διαπιστώνει ότι κάποια πράγματα παραμένουν ίδια και अपαράλλαχτα –αν και είναι προφανές ότι πρέπει να αλλάξουν– διαπιστώνει όμως και πόσα πράγματα αλλάζουν και πόσο είναι σκόπιμο, χρήσιμο κάθε ένας που αισθάνεται ως πολίτης αυτής της χώρας όχι μόνο τα δικαιώματά του, αλλά και τις υποχρεώσεις του, να εισφέρει τη δική του άποψη, το δικό του λόγο, τη δική του συμμετοχή, ώστε και αυτά τα πράγματα που δεν αλλάζουν και αυτά σιγά-σιγά να αλλάξουν.

Στις Επιτροπές, αλλά και εδώ άκουσα μερικούς από εσάς, που δεν αμφισβητούν απλώς αυτόν το θεσμό. Η αμφισβήτηση, η κριτική, ο έλεγχος είναι πολύτιμα για έναν μάλιστα τόσο νεαρό θεσμό, που είναι μόλις στα πρώτα επτά χρόνια της εφαρμογής του. Είδα μία –και σπεύδω να πω ότι την δικαιολογώ, εν μέρει όμως– αμφιβολία, που φτάνει μέχρι την

απογοήτευση ή και την παραίτηση: «Πατί να πάρουμε μέρος; Πατί να έρθουμε εδώ; Ποιος θα μας ακούσει; Ποιος θα μας λάβει υπόψη; Αυτά που θα πούμε θα γίνουν πράξη;» Πολλοί διετύπωσαν ευθέως αυτό το ερώτημα: «Τι έγινε με αυτά που είπαν άλλα παιδιά τα προηγούμενα χρόνια; Τι θα γίνει με αυτά που λέμε εμείς τώρα;»

Αυτές τις μέρες, που είχα την ευκαιρία με αρκετούς από εσάς να συζητήσω και να απαντήσω στο ίδιο ερώτημα, σας είπα –και θα επαναλάβω απ’ αυτήν τη θέση– ότι αυτό που έχει μεγαλύτερη σημασία στη ζωή είναι ο αγώνας που προϋποθέτει ότι έχει κανείς στόχο, έχει αντικείμενο για αγώνα, είναι η πορεία, είναι το ταξίδι για την Ιθάκη. Δεν είναι η Ιθάκη.

Αυτό σίγουρα σας ξενίζει. Πώς είναι δυνατόν να λες σε νέους ανθρώπους αυτό που μπορεί να είναι καταστάλαγμα της δικής σου περασμένης πια γενιάς, με τις απογοητεύσεις της, τις διαψεύσεις της, τις ματαιώσεις της; Πώς είναι δυνατόν να το λες αυτό στους νέους; Είναι, όμως, η αλήθεια.

Αν δεν αποφασίσετε το ταξίδι, δεν θα φθάσετε και στην υπαρκτή Ιθάκη.

Έλεγα πριν στα παιδιά –και δεν διστάζω να το πω απ’ αυτήν τη θέση– ότι όταν έφευγα από το χωριό μου σε πολύ μικρότερη από τη δική σας ηλικία, κάτω από πολύ πιο δύσκολες συνθήκες. Και πάρα πολλοί, απ’ όσους σας ακούμε αυτήν τη στιγμή, κάπως έτσι ξεκινήσαμε την πορεία και τον αγώνα της ζωής, βάζοντας ως προϋπόθεση σε κάθε σταθμό της ζωής μας αν θα είχαμε εκείνο το αποτέλεσμα που σκοπούσαμε. Από αυτήν τη θέση που είμαι τώρα σας λέω, με την πείρα της ζωής, ότι θα είχα μείνει στο χωριό μου, στην Καρυνά της Λευκάδας και δεν θα είχα πραγματοποιήσει κάποια όνειρα που είχα, όχι να φθάσω σ’ αυτήν τη θέση εδώ, αλλά να συμμετέχω, να αγωνίζομαι για πράγματα που πίστευα, για πράγματα που ήθελα να αλλάξουν, για πράγματα, για την αλλαγή των οποίων ήθελα ο ίδιος να πάρω μέρος. Αυτό λοιπόν έχει σημασία και αυτό παρακαλώ να το λάβετε υπόψη.

Πατί ρωτάτε «τί θα γίνουν αυτά που είπαμε, αυτά που προτεινάμε» και δεν ρωτάτε τι θα κάνετε εσείς στη συνέχεια για να γίνουν αυτά πραγματικότητα; Δεν είσθε οι αυριανοί ψηφοφόροι; Δεν είσθε οι αυριανοί επιστήμονες, επαγγελματίες, επιχειρηματίες; Δεν είσθε εσείς που θα αποτελέσετε κάποια στιγμή την ηγεσία –ας το πούμε έτσι– τις διάφορες ελίτ, αλλά και την ψυχή, τον κορμό αυτής της κοινωνίας;

Επειδή –παρότι δεν είναι αυτός ο στόχος του προγράμματος να γίνεται κάποιος απολογισμός στη λογική «είπα και λάλησα», «ζήτησα», «έλαβα», «δεν έλαβα», «δεν ξαναμιλώ πάω στην άκρη»– για επτά χρόνια διαβάξω και ακούω, θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι πάρα πολλά πράγματα απ’ αυτά που ακούστηκαν εδώ υπάρχουν ήδη. Δεν φταίτε εσείς, γιατί δεν το γνωρίζετε. Μία από τις αιτίες –την έχετε ήδη επισημάνει– δεν είναι μόνο η έλλειψη ενημέρωσης αλλά κάτι ακόμη χειρότερο, είναι η παραπληροφόρηση που υπάρχει,

η αποπληροφόρηση, από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Πολλά απ’ αυτά που είπατε δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν, ή χρειάζονται χρόνο, ή χρειάζεται να προχωρεί παράλληλα και η προσπάθειά μας για την ανάπτυξη της χώρας.

Οι εισηγητές που επισκέφθηκαν μαζί με εμένα τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον Πρωθυπουργό, άκουσαν μία σοφή κουβέντα από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας: «Πολλά πράγματα γίνονται, πολλά πράγματα πρέπει να γίνουν ακόμη, αλλά πρέπει όλοι να συμμετέχουμε στην προσπάθεια αυτή».

Υπάρχει ένα σημείο για το οποίο αισθάνομαι την ανάγκη να πω δυο λόγια. Όταν μιλάμε για τους νέους, η έκφρασή μας είναι πάρα πολύ θετική. Όταν μιλάμε, είτε νέοι είμαστε, είτε γέροι, είτε μεσόκοποι, για τους πολιτικούς, η έκφρασή μας συχνά παίρνει μία απαξιωτική εικόνα.

Άραγε ποιοι είναι αυτοί οι πολιτικοί; Είναι κάποιο κομμάτι μιας συγκεκριμένης γενιάς; Είναι κάποια ομάδα συγκεκριμένων ανθρώπων που δια βίου είμαστε υποχρεωμένοι να τους ανεχόμαστε;

Θέλω να σας πω –και με βοηθάει σ’ αυτό η Έφηβος Βουλευτής από την Αιτωλοακαρνανία που μνημόνευσε τον Χαρίλαο Τρικούπη– ότι ο Χαρίλαος Τρικούπης ήταν ο μεγαλύτερος πολιτικός αυτής της χώρας στον προ προηγούμενο αιώνα. Ήταν ο πολιτικός, που μαζί με άλλους πολιτικούς, αξιοποίησε τα οράματα, τους αγώνες, την προσπάθεια και τη θέληση του ελληνικού λαού.

Η κατάληξή του ξέρετε ποια ήταν; Όχι αυτή που βλέπετε, δίπλα από τον Ελευθέριο Βενιζέλο, πάνω από το μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη. Η κατάληξή του ήταν να πεθάνει αυτοεξοριστος, έπειτα από μία τραγική γι’ αυτόν αποδοκιμασία του λαού. Και η φράση: «Ανθ’ ημών Γουλιμής» που έγραψε στην αδελφή του Σοφία υποδηλώνει ακριβώς αυτό: Πώς μέσα στη σύγχυση, μέσα στη γενίκευση στην οποία ρέπουμε, καθοδηγούμενοι όχι από την ορθή σκέψη, αλλά από το λαϊκισμό και τη δημαγωγία, πώς μπορούμε να αναιρούμε εμείς οι ίδιοι όρους αναγκαίους για να πετύχουμε τους μεγάλους στόχους μας.

Η Δημοκρατία, που πρέπει να είναι το πολίτευμα ενός ελεύθερου λαού –όπως θέλει να είναι πάντα ο ελληνικός λαός– έχει αυτούς τους θεσμούς, το Κοινοβούλιο, την Τοπική Αυτοδιοίκηση, καλύπτει τα κοινωνικά κινήματα, το συνδικαλισμό. Αυτό είναι κάτι που φανερά κανείς δεν το αρνείται. Διάφοροι θεσμοί στο πλαίσιο της Δημοκρατίας κατατείνουν όλοι στο ίδιο αποτέλεσμα: Ένα καλύτερο μέλλον του λαού.

Στο Κοινοβούλιο πρέπει να έχει τη δυνατότητα να προσέλθει κάθε πολίτης και είναι μεγάλο λάθος όποιος φθάνει στο Κοινοβούλιο, είτε ο ίδιος να θεωρεί ότι εδώ τελείωσε η αποστολή του λαού, των ψηφοφόρων του, είτε οι ψηφοφόροι του, ο λαός, η περιφέρειά του να νομίζει –και αυτό είναι ακόμα χειρότερο– ότι τελείωσε ο δικός τους ρόλος.

Αυτή η γενίκευση, όχι η εξατομίκευση της ευθύνης καθενός, ο γενικός ψόγος και όχι και ο ατομικός έπαινος εκεί που ταιριάζει, είναι που βλάπτει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο τη Δημοκρατία. Και την εκπαιδευτική διαδικασία, όπως εσείς διαπιστώνετε κάθε μέρα, την αχρηστεύει όχι μόνο το κακό ή το μέτριο αναλυτικό πρόγραμμα, όχι η μέτρια ή κακή λειτουργία των εκπαιδευτικών, αλλά –πάνω από όλα αυτό που προκύπτει από όλες τις παραμέτρους της εκπαιδευτικής διαδικασίας– η αίσθηση του μαθητή ότι δεν παίρνει αυτό που χρειάζεται, ότι δεν επιβραβεύεται ηθικά γι' αυτό που προσπαθεί ή αντίθετα –και αυτό είναι ακόμα χειρότερο– όταν διαπιστώνει, και εσείς θίξατε αυτό το θέμα, ότι εκείνοι που πρέπει να τον διδάξουν –μαζί με τους γονείς τους– ό,τι σωστότερο και καλύτερο για τη ζωή, τον χρησιμοποιούν, τον μεταχειρίζονται. Αναφέρομαι στα ιδιαίτερα μαθήματα.

Πρέπει να σκεφθείτε κάτι ανάλογο γι' αυτούς που εκπροσωπούν το λαό στο Κοινοβούλιο. Καθένας πρέπει να κρίνεται για τη δική του στάση, τις δικές του ιδέες, τη δική του προσπάθεια. Να κρίνεται αυστηρά. Η γενίκευση είναι κακό. Πρέπει να σας θυμίζει τη γενίκευση που γίνεται και για τους νέους. Το είπα και στην προηγούμενη Σύνοδο. Αν κάποια παιδιά –μας θύμισε το Νίκο η συνάδελφός σας από τις Σέρρες– στην παραλιακή λεωφόρο δεν σκεφθούν σωστά, κάτι συμβεί, κάτι που κατά κανόνα το πληρώνουν τα ίδια τα παιδιά, η καταδίκη είναι για τα παιδιά, που μπορεί να φταίνε λιγότερο και για το συγκεκριμένο γεγονός, αλλά και για όλους τους νέους. «Οι σημερινοί νέοι!» ακούς από κάποιους ανθρώπους της ηλικίας μου και, με αυτή την έκφραση, ξερό και χλωρό μαζί καταδικάζεται.

Μιλήσατε για πάρα πολλά πράγματα, για πάρα πολλά ζητήματα: Η Κύπρος, ή ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η λύση του προβλήματος, ιδιαίτερα η εκπαίδευση –και είναι φυσικό– η παιδεία, τα προβλήματα που υπάρχουν, ο πολιτισμός, άλλα ζητήματα που ακολουθούν, η απασχόληση, το πρόβλημα της ανεργίας, ο διαβρωτικός πολλές φορές ρόλος των μέσων μαζικής ενημέρωσης, ο ρατσισμός, η ξενοφοβία, το περιβάλλον, τα προβλήματα της περιφέρειας, της υπαίθρου, αλλά και των μεγάλων αστικών κέντρων, ο εθελοντισμός ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων κι όχι μόνο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες, αλλά και η μεγάλη αυτή υπόθεση των Ολυμπιακών Αγώνων σας απασχόλησαν πολύ.

Όσοι έχουν ενδιαφέρον και είναι χρήσιμο γι' αυτούς τους ίδιους να πληροφορηθούν τι σκέπτονται, τι προβληματίζει τους νέους, τι προτείνουν, ποιες καινούριες ιδέες βγαίνουν μπροστά, πρέπει να τα μελετήσουν. Όσοι δεν μπορούν οι ίδιοι να προβληματιστούν, όσοι έχουν παραιτηθεί οι ίδιοι από το να προβληματίζονται και να αγωνίζονται για κάτι καλύτερο, αυτοί ασφαλώς δεν θα ασχοληθούν με αυτά που είπατε. Αυτό δεν είναι λόγος βέβαια ούτε εμείς να σταματήσουμε αυτό το Πρόγραμμα, ούτε εσείς να μη συμμετέχετε.

Αντίθετα, χαίρομαστε, γιατί κάθε χρόνο όλο και περισσότεροι νέοι παίρνουν μέρος σ' αυτό το Πρόγραμμα.

Για να αστείετώ και λιγάκι, μόνο ένα θέμα δεν τέθηκε, τουλάχιστον εδώ, γιατί σε μερικά γραπτά τίθεται: Το θέμα της ισότητας των φύλων. Φαίνεται ότι, κατακτώντας τη συντριπτική πλειοψηφία, σ' αυτή την Αίθουσα, τα κορίτσια που συνήθως μιλούν δεν μίλησαν.

(Χειροκροτήματα)

Λέτε από τον επόμενο χρόνο να έχουμε κανένα κίνημα από τα αγόρια που να μας ζητούν ποσόστωση στη Βουλή των Εφήβων;

Εγώ θέλω να σας ευχαριστήσω, γιατί και φέτος δώσατε ζωή στη Βουλή των Εφήβων. Μεταφέραμε τις συνεδριάσεις των Επιτροπών και της Ολομέλειας το Σεπτέμβριο, γιατί αμέσως μετά, γυρίζοντας στα σχολεία, τα άλλα παιδιά που βλέπουν σήμερα το πρόγραμμα από την κρατική τηλεόραση –η ιδιωτική τηλεόραση έχει τις δικές της αξιολογήσεις των γεγονότων– πιστεύω ότι θα ενθαρρυνθούν περισσότερο από τη διαδικασία αυτή.

Ακόμη, πρέπει να πω ότι το πρόγραμμα αυτό αντιμετωπίζει όχι μόνο τη δικαιολογημένη περιόχηση, ακόμη και την αμφισβήτηση τη δική σας, αντιμετωπίζει και μια περιέργη εχθρότητα που ξεκινάει από επιθετικές τοποθετήσεις του τύπου, τι θα μας πουν τα παιδιά, τι ξέρουν να μας πουν οι νέοι των 15 και των 16 ετών, μέχρι την πλήρη αγνόηση της διαδικασίας αυτής.

Τα πρώτα δύο-τρία χρόνια είχαμε αυτά τα φαινόμενα. Κάποιοι που στάθηκαν σε κάποιες ατάκες ή αν θέλετε σε μια εικόνα που ταιριάζει σε σας –είναι φυσικό στην ηλικία σας να χειροκροτείτε, να σηκώνεστε όρθιοι, να γελάσετε– σε αυτά τα στοιχεία περισσότερο στάθηκαν και τους απασχόλησαν και όχι τι λέτε και κυρίως τι έχετε δώσει όχι μόνο οι 350 αλλά όπως είπα οι 22.000 νέοι μέσα από τις εργασίες τους που κάθησαν για μέρες και εβδομάδες, ίσως, και τις δούλεψαν συζητώντας με συνομηλίκους τους, διαβάζοντας, βλέποντας σφαιρικά πάρα πολλά πράγματα.

Η απάντηση νομίζω σε όλους αυτούς που είτε ηθελήμνα είτε αθέλητα εμποδίζουν την πορεία αυτού του θεσμού, θα πρέπει να έρθει από σας και τα άλλα παιδιά που παίρνουν μέρος στο πρόγραμμα. Θα γυρίσετε στα σχολεία, θα γυρίσετε στην περιφέρειά σας, στο νομό σας. Υπάρχει συνέχεια. Πολλοί από τους εφήβους βουλευτές προηγούμενων συνόδων πήραν πρωτοβουλίες, δεν περίμεναν καμία καθοδήγηση. Αισθάνθηκαν ότι μπορούν να δράσουν. Σε πολλές πόλεις σε πολλές περιοχές που έτυχε να επισκεφθώ συνάντησα τέτοια παιδιά που δραστηριοποιήθηκαν σε συλλόγους πολιτιστικούς, που δραστηριοποιήθηκαν στην υπόθεση του εθελοντισμού, σε δημοτικά και νομαρχιακά συμβούλια. Υπάρχουν αυτά. Κάποιος ζήτησε να γίνουν. Υπάρχουν θεσμοί παιδιά, υπάρχουν διαδικασίες και υπάρχει στην περιφέρεια η δυνατότητα. Αυτό που βλέπουμε τώρα, οι πολιτιστικές εκ-

δηλώσεις, η ζωντάνια αυτή ιδιαίτερα των παραδόσεών μας –μία έρευνα της «Eurostat» λέει ότι ερχόμαστε σε ολόκληρη την Ευρώπη πρώτοι στην παραδοσιακή μουσική– τι άλλο είναι παρά ό,τι βλέπουμε όλο το καλοκαίρι σε ολόκληρη την ύπαιθρο, ό,τι βλέπουμε στα μεγάλα αστικά κέντρα από τους τοπικούς συλλόγους. Δεν είναι μόνο οι αδελφότητες των Ηπειρωτών στη διάρκεια του χειμώνα, Δεκέμβρη, Γενάρη, Φλεβάρη, μας καλούν εδώ στην Αθήνα και συμμετέχουμε σε αυτές τις δραστηριότητες.

Επιστρέφετε, λοιπόν, στα σχολεία σας στην περιοχή σας, επιστρέφουν και οι καθηγητές σας που σας συνόδευσαν εδώ. Εσείς θα βρείτε στον τρόπο αυτό το πνεύμα της συμμετοχής, της ενεργού συμμετοχής «πως θα προχωρήσω περισσότερο». Πάνω από όλα αυτό που εμείς θέλουμε να σας ενθαρρύνουμε είναι να γίνετε πιο ενεργοί πολίτες.

Θέλω κλείνοντας να ευχαριστήσω:

Τα Υπουργεία Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων της Ελλάδας και της Κύπρου και τον παριστάμενο Υπουργό, που βοήθησαν στο πρόγραμμα.

(Χειροκροτήματα)

Τους είκοσι δύο χιλιάδες τριακόσιους εξήντα επτά (22.367) μαθητές που πήραν μέρος στο πρόγραμμα αυτό και εσάς, τους τριακόσιους πενήντα (350) που βοηθήσατε στην ολοκλήρωσή του για φέτος.

(Χειροκροτήματα)

Τους γονείς των εφήβων βουλευτών που συνοδεύουν τα παιδιά τους εδώ και που δικαίως σας καμαρώνουν.

(Χειροκροτήματα)

Τους καθηγητές συνδέσμων που μας βοήθησαν σε αυτή την προσπάθεια.

(Χειροκροτήματα)

Τους διευθυντές των σχολείων και των Λυκείων όλης της χώρας που πήραν μέρος στο πρόγραμμα.

(Χειροκροτήματα)

Τους Προϊσταμένους των Διευθύνσεων και των Γραφείων Εκπαίδευσης.

(Χειροκροτήματα)

Τους καθηγητές που αξιολόγησαν τα γραπτά σας.

(Χειροκροτήματα)

Θέλω να ευχαριστήσω, επίσης, την Επιτροπή του Προγράμματος:

(Χειροκροτήματα)

Τον κ. Αντώνη Σαμαράκη, συγγραφέα.

(Χειροκροτήματα)

Τον κ. Ιωάννη Μαρκαντώνη, ομότιμο καθηγητή της Παιδαγωγικής.

(Χειροκροτήματα)

Τον πατέρα Γεώργιο Μεταλληνό, καθηγητή Ιστορίας του

Πνευματικού Βίου στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

(Χειροκροτήματα)

Τον κ. Ηλία Κατσούλη, καθηγητή Πολιτικής Κοινωνιολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου.

(Χειροκροτήματα)

Τον κ. Γεώργιο Κασμάτη, καθηγητή Συνταγματικού Δικαίου του Πανεπιστημίου Αθηνών.

(Χειροκροτήματα)

Τον κ. Αδαμάντιο Πεπελάση, καθηγητή Πανεπιστημίου.

(Χειροκροτήματα)

Την κυρία Λίνα Αλεξίου, δημοσιογράφο.

(Χειροκροτήματα)

Τον κ. Γιάννη Παννόπουλο, διδάκτορα ιστορίας.

(Χειροκροτήματα)

Τον κ. Χαράλαμπο Μελισσάρη, φιλόλογο.

(Χειροκροτήματα)

Τους εκπαιδευτικούς που μας διαθέτει το Υπουργείο Παιδείας για τα εκπαιδευτικά προγράμματα της Βουλής των Ελλήνων, που δεν είναι μόνο η Βουλή των Εφήβων.

(Χειροκροτήματα)

Στο σημείο αυτό πρέπει να πω ότι πάνω από 800.000 παιδιά έχουν επισκεφθεί τη Βουλή των Ελλήνων, έχουν επισκεφθεί τις εκθέσεις μας, έχουν πάρει μέρος στα προγράμματά μας.

Επίσης, θέλω να ευχαριστήσω, όλες τις υπηρεσίες, τους οργανισμούς και τους ιδιώτες που συμβάλλουν ποικιλοτρόπως στη λειτουργία αυτού του προγράμματος.

(Χειροκροτήματα)

Την Ελληνική Ραδιοφωνία και Τηλεόραση.

(Χειροκροτήματα)

Το Ολυμπιακό Αθλητικό Κέντρο «ΣΠΥΡΟΣ ΛΟΥΗΣ», τα Ελληνικά Ταχυδρομεία, την Ολυμπιακή Αεροπορία, το Εθνικό Κέντρο Άμεσης Βοήθειας, την Πυροσβεστική Υπηρεσία, την Ελληνική Αστυνομία και την Τροχαία, όλους αυτούς που μας βοήθησαν.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα)

Την κυρία Φαραντούρη και τους άλλους καλλιτέχνες για το πρόγραμμα «Λόγος και μέλος» που παρακολούθησαμε όλοι στο Ηρώδειο.

(Χειροκροτήματα)

Το Υπουργείο Πολιτισμού και το Φεστιβάλ Αθηνών.

(Χειροκροτήματα)

Τους ιδιωτικούς ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς στο μέτρο που ασχολούνται με αυτό το πρόγραμμα.

(Χειροκροτήματα)

Τους δημοσιογράφους του κοινοβουλευτικού και του

ελεύθερου ρεπορτάζ, που ασχολήθηκαν με το θέμα αυτό.

(Χειροκροτήματα)

Τη φρουρά και το προσωπικό της Βουλής.

(Χειροκροτήματα)

Όλους τους ευχαριστώ θερμά και πάνω απ' όλα βέβαια επαναλαμβάνω, ευχαριστώ τους 22.367 νέους και νέες.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα)

Θα έρθουμε τώρα στη διαδικασία της έγκρισης ή της απόρριψης κάθε τμήματος της σύνθεσης των κειμένων αυτής που προέκυψε από τα κείμενα όλων των παιδιών που πήραν μέρος στο πρόγραμμα, όπως όμως διαμορφώθηκε με τη συζήτηση που κάνατε στις Επιτροπές και τις προτάσεις, όπως διαμορφώθηκαν και σας διανεμήθηκαν. Ελπίζω να διαβάσατε το κομμάτι που αφορά την κάθε επιτροπή. Στο σημείο που δεν διαβάσαμε το σύνολο επαφιέμεθα στην κρίση των μελών κάθε επιτροπής.

Θέλω, λοιπόν, να σας ρωτήσω για ένα-ένα από τα τμήματα αυτού του κειμένου.

Σας ερωτώ αν δέχεστε το κείμενο της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων, όπως έγινε δεκτό στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων.

Παρακαλώ, οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων)

Οι μη αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων να σηκώσουν το χέρι.

(Κανένας Έφηβος Βουλευτής δεν σηκώνει το χέρι).

Συνεπώς, το κείμενο της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων, γίνεται δεκτό ομοφώνως.

(Χειροκροτήματα)

Σας ερωτώ αν δέχεστε το κείμενο της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, όπως έγινε δεκτό στην Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

Παρακαλώ, οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων)

Οι μη αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων να σηκώσουν το χέρι.

(Κανένας Έφηβος Βουλευτής δεν σηκώνει το χέρι).

Συνεπώς, το κείμενο της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, γίνεται δεκτό ομοφώνως.

Επιτρέψτε μου να πω ότι η ομοφωνία δεν ταιριάζει στους νέους!

(Γέλια - Θόρυβος - Χειροκροτήματα)

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο εμείς επιμένουμε –παρόλο ότι πολλοί από εσάς ζητούν το αντίθετο– κάθε χρόνο οι ομιλητές να προκύπτουν από κλήρωση και όχι από εκλογή, γιατί δεν θέλουμε στις Επιτροπές να διαμορφωνο-

νται πλειοψηφίες που θα αποκλείουν τις μειοψηφίες και κάποτε θα φθάνουμε στις ομοφωνίες. Αυτό είναι ο μεγάλος κίνδυνος για τη δημοκρατία.

Δεν είναι ο κίνδυνος οι εχθροί της δημοκρατίας, αυτοί που την αρνούνται. Ο κίνδυνος είναι η σιωπή, η ομοφωνία, η έλλειψη αντιρρήσεων. Αυτός είναι ο μεγάλος κίνδυνος για τη δημοκρατία.

Λοιπόν, αφού δεν είναι δυνατόν να ομιλούν και οι 350 εδώ –αυτό θα ήταν το τέλειο, θα ήταν η αρχαία Αθηναϊκή δημοκρατία– αφού ζούμε την έμμεση δημοκρατία κατ' ανάγκη και αφού, όπως είπα, εσείς δεν εκλέγεστε ως αντιπρόσωποι, επιλέγεστε μέσα από τη διαδικασία αξιολόγησης των κειμένων, γι' αυτό πρέπει με κλήρωση να ανεβαίνουν στο βήμα, στις δε Επιτροπές οι πάντες να παίρνουν το λόγο.

Σας ερωτώ αν δέχεστε το κείμενο της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου, όπως έγινε δεκτό στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου.

Παρακαλώ, οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου).

Οι μη αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου)

Το θεωρώ απολύτως λογικό να υπάρχει μια ισχυρή μειοψηφία για τα θέματα της οικονομίας, των παραγωγικών διαδικασιών. Για όλα αυτά τα ζητήματα υπάρχουν και διαφορετικές απόψεις εντονότερα απ' ό,τι στα θέματα της παιδείας, του πολιτισμού, της άμυνας.

Συνεπώς, το κείμενο της Επιτροπής Οικονομικών Υποθέσεων, Παραγωγής και Εμπορίου γίνεται δεκτό κατά πλειοψηφία.

Σας ερωτώ αν δέχεστε το κείμενο της πρώτης και της δεύτερης Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, όπως έγινε δεκτό στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων.

Τα ζητήματα είναι τα ίδια. Η μεγάλη συμμετοχή μας υποχρέωσε να χωρίσουμε σε δύο τμήματα τους έφηβους που θα έπαιρναν μέρος στη συζήτηση.

Παρακαλώ, οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων)

Οι μη αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων)

Συνεπώς, το κείμενο της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων γίνεται δεκτό κατά πλειοψηφία.

Σας ερωτώ αν δέχεστε το κείμενο της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης, όπως έγινε δεκτό στην Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης.

Παρακαλώ οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης)

Σας προβληματίσα με αυτό που σας είπα. Είδατε πόσο εύκολα και από κάποια θέση μπορεί κανείς να επηρεάσει; Γι' αυτό να φροντίζουμε πάντοτε να έχουμε την αυτονομία της σκέψης μας και της προσωπικότητάς μας.

Οι μη αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι το κείμενο της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης)

Συνεπώς, το κείμενο της Επιτροπής Δημόσιας Διοίκησης, Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης γίνεται δεκτό κατά πλειοψηφία.

Και τώρα σας ερωτώ αν δέχεστε το σύνολο του κειμένου που θα σταλεί πλέον μαζί με τα Πρακτικά σε όλους τους φορείς, στα Υπουργεία, στους Οργανισμούς, στους κοινωνικούς φορείς, στην Εκκλησία, στους δήμους, στις κοινότητες, στα σχολεία, παντού.

Παρακαλώ οι αποδεχόμενοι το σύνολο της σύνθεσης αυτής να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το σύνολο της σύνθεσης)

Παρακαλώ, οι μη αποδεχόμενοι το σύνολο της σύνθεσης αυτής να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι το σύνολο της σύνθεσης)

(Στο σημείο αυτό σηκώνουν το χέρι δύο Έφηβοι Βουλευτές)

Υπάρχουν και δύο διαφορετικές απόψεις. Καλώς.

Τώρα, αγαπητοί φίλοι και φίλες, κλείνοντας τη συνεδρίαση, αφ' ενός μεν θα ήθελα να σας παρακαλέσω –αφού ακούσετε αυτά που θα σας πω τώρα– να τηρήσουμε ενός λεπτού σιγή, εφ' όσον συμφωνείτε, για όλα τα θύματα της τρομοκρατίας και της πάσης μορφής βίας στην Ελλάδα, στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στην Αμερική συνολικά –τη Νότια Αμερική, τη Λατινική Αμερική– στην Ευρώπη και εκεί που σημειώνεται η μεγαλύτερη επίδοση και η περισσότερη βία, δηλαδή στις χώρες του Τρίτου κόσμου, στην Αφρική, στην Ασία, όπου γης στα θύματα της τρομοκρατίας και της πάσης μορφής βίας.

Σας καλώ, εάν συμφωνείτε, στο τέλος της συνεδριάσεώς μας, πριν ψάλλουμε τον Εθνικό Ύμνο, να τηρήσουμε ενός λεπτού σιγή.

Συμφωνείτε;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Σύμφωνοι, λοιπόν.

Όταν θα κλείσει η συνεδριάσή μας, θα αποχαιρετιστούμε, αλλά εύχομαι και ελπίζω του χρόνου, όπως ήρθαν φέτος πολλά παιδιά που πήραν μέρος στις προηγούμενες συνόδους, να έρθετε και εσείς, για να παρακολουθήσετε εκείνους που θα έρθουν στη δική σας θέση.

Θα αποχαιρετιστούμε, λοιπόν, για τώρα και εσείς θα κατευθυνθείτε προς την Αριστερή Έξοδο. Εκεί θα σας περιμένω εγώ και θα σας χαιρετίσω έναν προς έναν, μία προς μία. Η Βουλή θα σας δώσει ένα δώρο, ένα σακίδιο μέσα στο οποίο υπάρχουν κάποια –όχι απλώς χρήσιμα, αλλά και συμβολικά– αντικείμενα.

Για το λόγο αυτό, θα ήθελα να περιγράψω τα δώρα από αυτή τη θέση. Πρώτα-πρώτα, θα σας δοθεί ένα αντίτυπο του Συντάγματος της Ελλάδας, του Καταστατικού μας Χάρτη, όπως αναθεωρήθηκε την 6η Απριλίου 2001 από την Ζ' Αναθεωρητική Βουλή των Ελλήνων.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα)

Κατά δεύτερον, μιλήσατε πολύ για τη γλώσσα μας και δικαίως. Έτσι, θα ήθελα να σας δώσω ένα βιβλίο δύο τόμων με τον τίτλο «Λάθη στη χρήση της γλώσσας μας».

Θα ήθελα να σας δώσω, επίσης, τέσσερα αναμνηστικά μετάλλια με τις μορφές του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, του Γεώργιου Καραϊσκάκη, του Κωνσταντίνου Κανάρη και της Μαντώς Μαυρογένους που τυπώθηκαν από τη Βουλή των Ελλήνων με την ευκαιρία της συμπλήρωσης των 180 χρόνων από την Ελληνική Επανάσταση.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα)

Επίσης, θα σας δοθεί ένας μουσικός δίσκος με τον τίτλο «Αχ, πατρίδα μου γλυκιά».

Τέλος, προκειμένου να διατηρηθεί αυτή η επαφή μεταξύ μας και η δική σας με τη Βουλή των Ελλήνων, θα ήθελα να σας δώσω μια πλαστική αντιολισθητική βάση για τον ηλεκτρονικό σας υπολογιστή, εκεί που βάζετε το ποντίκι –δεν θα το πω με την ξένη λέξη– με το νέο λογότυπο της Βουλής των Ελλήνων, με την ελληνική σημαία ψηλά, το κτήριο της Βουλής και τον Άγνωστο Στρατιώτη.

(Ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα)

Πάνω λοιπόν σ' αυτήν τη βάση, με το ποντίκι σας θα μπαίνετε και στην ιστοσελίδα της Βουλής των Ελλήνων, όπου εκεί θα βλέπετε τις συνεδριάσεις μας, τις δραστηριότητές μας και θα μας γράφετε αυτά που προτείνετε σήμερα.

Επειδή δεν πρέπει να σας καθυστερήσω για περισσότερο χρόνο, όσα είπατε σήμερα για το θεσμό καταγράφηκαν, αλλά φεύγοντας από εδώ μπορείτε να μας γράψετε –και εσείς,

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

καθώς και τα άλλα παιδιά που μας ακούνε και πήραν μέρος στο πρόγραμμα- ό,τι νομίζετε ότι πρέπει να γίνει, ώστε αυτός ο θεσμός να γίνεται όλο και καλύτερος.

(Όρθιοι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

Θα ήθελα τώρα να τηρήσουμε όλοι μαζί ενός λεπτού σιγή.

(Τηρείται ενός λεπτού σιγή)

Κλείνοντας, σας καλώ να ψάλουμε όλοι μαζί τον Εθνικό μας Ύμνο.

(Ψάλλεται ο Εθνικός Ύμνος)

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Όρθιοι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Λύεται η συνεδρίαση.

Ώρα λήξης: 15.29'

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ

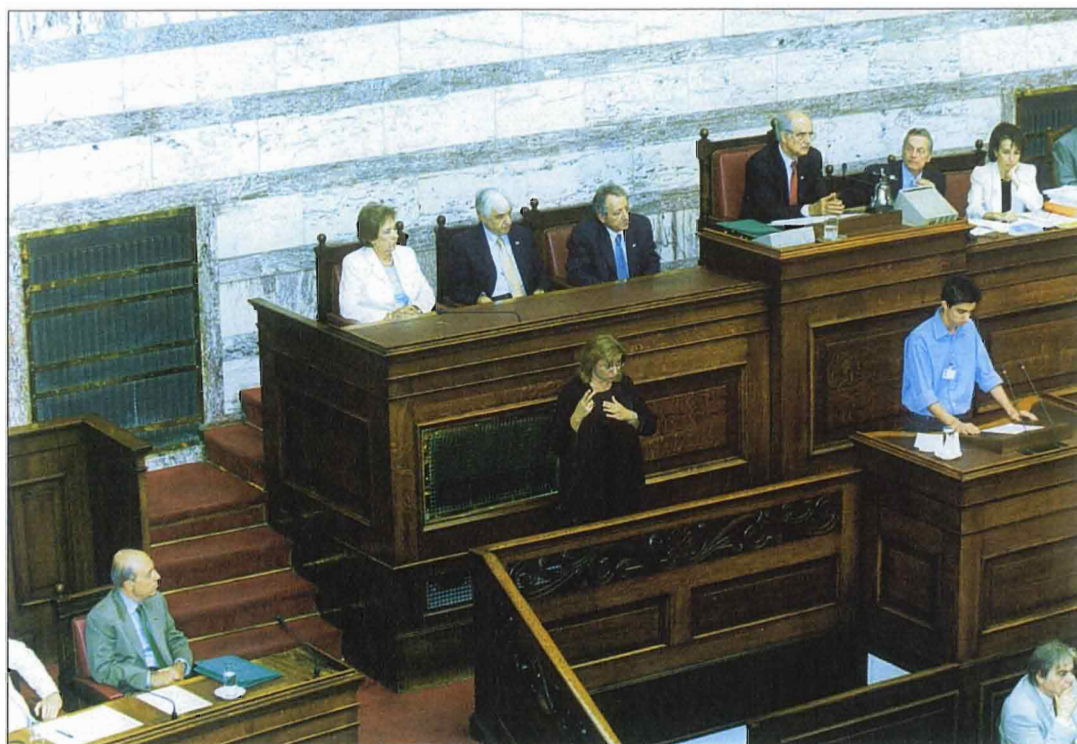

«Έφηβος Βουλευτής» στο βήμα συνεδρίασης Επιτροπής της «Βουλής των Εφήβων».

Πανοραμική άποψη της αίθουσας της Ολομέλειας της Βουλής, κατά τη διάρκεια της Ειδικής Συνεδρίασης για την υποδοχή των «Εφήβων Βουλευτών».

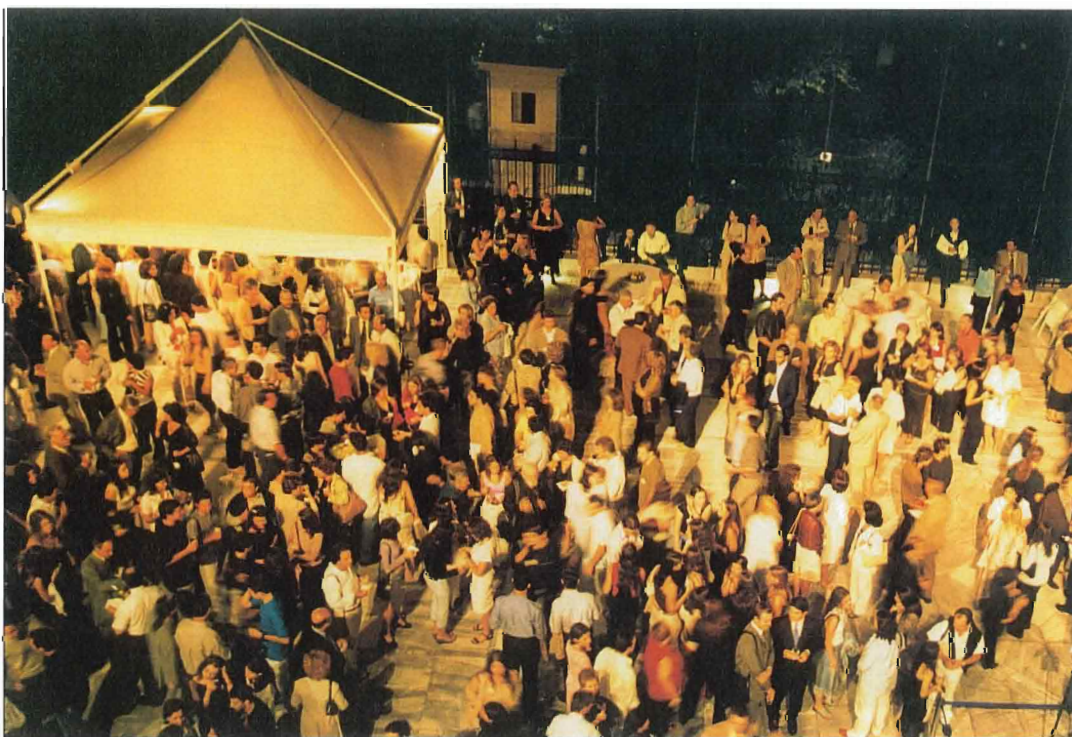
Η Ειδική Συνεδρίαση Υποδοχής, η Συνεδρίαση της Ολομέλειας της «Βουλής των Εφήβων» (στιγμιότυπο), καθώς και οι συνεδριάσεις της Επιτροπής Κοινωνικών Υποθέσεων, καλύφθηκαν στο σύνολό τους από μεταφραστές της νοηματικής γλώσσας.

«Έφηβοι Βουλευτές» ξεναγούνται στα μνημεία της Ακρόπολης.

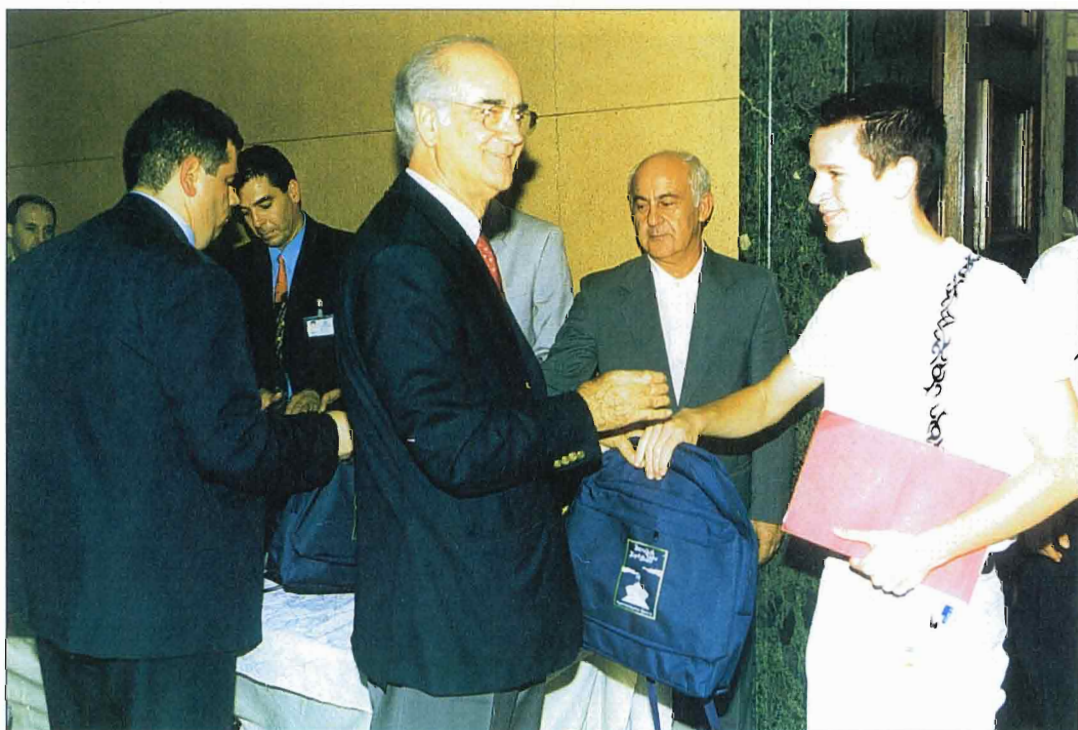
Ο Πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων κ. Απόστολος Κακλαμάνης συζητά με «Εφήβους Βουλευτές» και τους συνοδούς τους στη δεξίωση που δόθηκε προς τιμήν τους στο προαύλιο του κτιρίου του Κοινοβουλίου.

Στιγμιότυπο από τη δεξίωση που δόθηκε προς τιμήν των «Εφήβων Βουλευτών» στο προαύλιο του κτιρίου του Κοινοβουλίου.

Στιγμιότυπο από την εκδήλωση «Λόγος και Μέλος», με τη Μαρία Φαραντούρη και άλλους καλλιτέχνες, που δόθηκε προς τιμήν των «Εφήβων Βουλευτών» στο Ωδείο Ηρώδου του Αττικού.

Ο Πρόεδρος της Βουλής προσφέρει αναμνηστικά και εκδόσεις της Βουλής στους 350 «Εφήβους Βουλευτές» μετά τη λήξη των εργασιών της Ζ' Συνόδου της «Βουλής των Εφήβων».